

ВЪЗМОЖНИ ПОСТИЖЕНИЯ

ЛЕКЦИИ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ

**НА УЧЕНИЦИТЪ
ОТЪ ВСЕМИРНОТО БЪЛО БРАТСТВО
VI ГОДИНА (1926—1927 г.)**

ТОМЪ III.

**СОФИЯ
1934**

ВЪЗМОЖНИ ПОСТИЖЕНИЯ.

„Богъ царува на небето. Богъ царува въ живота. Да бжде благословено името Му!“

Размишление.

Съвременнитѣ хора си служатъ съ радиото, съ което правятъ опити да се съобщаватъ на далечни разстояния. Обаче, радиото често предава нѣкои дисхармонични вълни, които препятствуватъ на правилното възприемане. Единъ день хората ще се съобщаватъ не само съ далечни и близки мѣста на физическия, т. е. видимия свѣтъ, но и съ невидимия свѣтъ. И днесъ даже човѣкъ може да има връзка, съобщение съ невидимия свѣтъ. Достатъчно е той да има будно съзнание въ време на молитва, за да бжде въ връзка съ този свѣтъ. Когато нѣкой изпадне въ затруднение, казвамъ: моли се, за да влѣзешъ въ връзка съ разумни същества, които могатъ да ти помогнатъ. — Азъ се моля, но не получавамъ никакъвъ отговоръ. — Причината, за дето човѣкъ не получава отговоръ на своята молитва, се дължи на това, че съзнанието му не е будно. Въ това отношение, човѣшкото съзнание не е нищо друго, освенъ радио-апаратъ, който възприема и предава звуковитѣ вълни отъ пространството. Ученитѣ казватъ, че надъ земята има единъ дебелъ поясъ, който отклонява вълнитѣ и препятству-

ва на изкачването имъ. Съ това научно твърдение може да се обясни, защо молитвата на нѣкои хора не може да се издигне по-високо отъ тѣхъ. Колкото по-будно и по-високо е съзнанието на човѣка, толкова по-голѣма е вѣроятността молитвата му да бжде приета. Твърдението, че хората могатъ да се съобщаватъ съ другия свѣтъ, не е ново. Отъ хиляди години насамъ хората сж се съобщавали съ невидимия свѣтъ. Какво се иска отъ човѣка, за да бжде въ съобщение съ този свѣтъ? — Да има свое радио. Който има радио въ себе си, той може да се съобщава и съ този, и съ онзи свѣтъ: той може да влѣзе въ връзка съ сжществата, които живѣятъ на Хималаитѣ; той може да влѣзе въ връзка и съ сжщества отъ невидимия свѣтъ.

И тъй, като отправяте молитвитѣ си нагоре, ще се пазите отъ вълчитѣ вълни, които се отразяватъ вредно върху духа на човѣка. Съмнението, невѣрието, безлюбieto сж вълни отъ вълчи характеръ, които се образуватъ отъ омнибуситѣ на астралния свѣтъ. Въ астралния свѣтъ има стари омнибуси, стари, повредени електрически трамваи, които създаватъ редъ катастрофи. Който се е качилъ на единъ отъ тия трамваи, той вече се е осакатилъ. И наистина, много отъ съвременнитѣ хора носятъ остатъци отъ това осакатяване. Срещнете ли такъвъ човѣкъ, ще видите, че той се бори или съ съмнението, или съ безвѣрието, или съ безлюбieto, или най-често съ алчността си за забогатяване. Много хора днесъ искатъ да станатъ богати, да печелятъ. Каз-

вамъ: не е нужно човѣкъ да се стреми къмъ печалби, но да запази богатството, което му е дадено. Не е нужно човѣкъ да се стреми да създаде въ себе си радио, но той трѣбва да усъвършенствува своя говоръ, правилно да предава своитѣ мисли. Каква полза, ако имате радио, по което предавате вашитѣ изопачени, криви мисли и чувства? Невидимиятъ свѣтъ е затворенъ за такова радио. Защо ви е радио, което съска само? Звуковетѣ, които вашето радио предава, трѣбва да бждатъ чисти, отчетливи, ясни. Ако мислитѣ ви сж чисти, и трептенията, които тѣ произвеждатъ, ще бждатъ чисти, свободни отъ всѣкакви препятствия. Никакви препятствия, никакви спънки не могатъ да имъ попрѣчатъ. Такава мисълъ непременно ще бжде приета и въ невидимия свѣтъ.

Сега, азъ говоря за герои, за хора, които съзнателно работятъ върху себе си и се справятъ съ мъжнотиитѣ въ живота си. Мъжнотиитѣ не сж нищо друго, освенъ нападения на човѣка отъ тия вълчи вълни, или нехармонични астрални звукове. Както вълцитѣ, мечките, тигритѣ, змиитѣ указватъ влияние върху човѣка и го плашатъ, така и тия астрални вълни, съскания, указватъ влияние върху неговитѣ молитви, прѣчатъ да се повдигнатъ нагоре, и съ това смущаватъ духа му. Тия нехармонични вълни указватъ влияние не само върху молитвитѣ на човѣка, но и върху неговитѣ добри желания. Запримѣрь, нѣкой мисли да направи нѣкакво добро, но щомъ се натъкне на една отъ тия дисхармо-

нични вълни, той веднага се раздвоява въ себе си и казва: Защо ли пъкъ трѣбва да направя това добро? Или, дали, наистина, азъ съмъ въ правия пътъ? Другъ пъкъ казва: Моитѣ работи не вървятъ добре. Вие трѣбва да знаете, че законитѣ на физическия свѣтъ сж точно обратни на тия отъ духовния свѣтъ. Запримѣрь, ако на земята една кола не е намазана добре съ катранъ, съ масло, тя не може да се движи. Ако пъкъ въ духовния свѣтъ тази кола е добре намазана съ катранъ, или съ масло, не може да върви напредъ. Тѣй щото, не мислете, че като тръгнете въ духовния свѣтъ, работитѣ ви ще се оправятъ. Не, докато не се очистите съвършено, никакво духовно богатство нѣма да получите. До това време ще си служите съ стари капитали, съ стари богатства. Освенъ това, частъ отъ капиталитѣ, съ които сега си служите, сж чужди, и трѣбва да ги върнете, отдето сте ги взели. Христосъ казва: „И ако въ чуждото се не покажете върни, кой ще ви даде вашето? Човѣкъ трѣбва да бжде честенъ, изправенъ къмъ чуждото, та като дойде до своето, до онова, което ще му подарятъ, да бжде достоенъ за него, да се покаже и къмъ него добъръ господарь, добъръ стопанинъ. За тази целъ отъ всички се изисква знание.

Казвамъ: когато дойдете до процеса на чистенето, отъ всички се изисква присѣтствие на духа. Не е достатъчно само да пожелаете да се изчистите, но трѣбва да знаете, какъ да направите това. Преди нѣколко деня за-

белязахъ, че на пода въ моята стая имаше едно петно. Запитахъ една отъ сестритѣ, какъ може да се изчисти това петно, и тя каза, че ще може да се изчисти съ гореща вода и сапунъ. — Скоро ли ще стане това? — Не може да се изчисти скоро, дъскитѣ трѣбва да се търкатъ съ четка. — Вижъ тогава, какво ще направя сега. Взехъ спиртъ и налѣхъ върху петното. После запалихъ единъ кибритъ и го приближихъ до спирта. Мазнината се бѣше вече разтворила въ спирта, който се запали, а съ него заедно изгорѣ и мазнината. Сестрата погледна къмъ мазното петно, което бѣше на пода, но то бѣше вече изчезнало. По този начинъ петното се изчиства скоро, но изисква се присѣствие на духа. Ако горението на спирта се продължава дълго време, има опасностъ подътъ да се запали, но ако опитътъ се направи бързо и ловко, никаква опасностъ нѣма.

Сега, кой отъ васъ ще каже, какъвъ е резултатътъ отъ зададеното упражнение? По колко думи и букви изговорихте въ опредѣления за упражнението день? При това, кои букви преобладаваха? Има ли нѣкой отъ васъ, който да е казалъ само една дума? Човекъ може да изкаже, колкото иска думи, но той трѣбва да знае, че за всѣка празна дума ще дава отъветъ предъ невидимия свѣтъ. Всѣка празна дума не е нищо друго, освенъ съскане, което нарушава хармоничнитѣ вълни въ пространството. Можете ли да си представите, какво съскане се произвежда отъ празнитѣ думи на хиляди и милиони хора? Голѣмата дис-

хармония въ свѣта се дължи, именно, на тия безброй празни думи, които излизатъ отъ устата на хората.

За следнитѣ три петъка ще ви дамъ друга задача. Тя ще бжде подобна на първата, но малко по-лека, защото нѣма да бжде за цѣль день, а само за три часа, отъ 9—12 ч. преди обѣдъ. Колкото и каквито думи изговорите презъ това време, ще отбелязвате. Следъ това ще преброите, колко думи сте изговорили презъ тритѣ часа, колко гласни и колко съгласни букви има въ тѣхъ, както и това, колко отъ тия думи сж сжществителни, прилагателни и глаголи.

Мнозина мислятъ, че задачитѣ, които се даватъ въ Школата, сж маловажни нѣща. Не е така. Безъ тия задачи ученикътъ не може да направи никаква връзка съ невидимия свѣтъ. Всѣка добре изпълнена задача представя нова връзка на ученика съ хармоничнитѣ вълни, които му даватъ потикъ, импулсъ за работа. Който отъ васъ изпълни тази задача, както трѣбва, той ще придобие повече, отколкото четенето на книги цѣла година наредъ. Една добре изпълнена задача ползува ученика повече, отколкото четенето произведенията на нѣкой поетъ. Какво е поезията? Поезията е сѣнка, подъ която хората си почиватъ. Поезията, музиката сж почивки въ живота на онзи, който е работилъ. Обаче, освенъ отъ почивки, ученикътъ се нуждае отъ сжществена храна, която той трѣбва да сдѣвче, да преработи въ себе си, за да получи отъ нея необходимата енергия за животъ, за работа.

Който се наеме да изпълни тази задача, той трѣбва да я приеме не отъ страхъ, не съ насилие, но съзнателно, отъ любовъ. Всѣка добре изпълнена задача може да събуди въ ученика нѣкаква малка дарба или способностъ, отъ която цѣлъ животъ да остане благодаренъ. Нищо лошо нѣма, ако не изпълните задачата, но малкото птиченце, което щѣше да ви попѣе, да направи пологъ въ васъ, ще потърси друго мѣсто, дето ще занесе своето благословение.

Когато влѣзете въ Школата, първото нѣщо, което се изисква отъ васъ, е смирение и послушание. И царски синове да сте, ще съблѣчете своята мантия и ще уповавате не на царската кръвъ, но на своя умъ и на своето сърце. Ще работите за развиването на ума и на сърцето си. Каквито вѣрвания сте имали до това време, ще ги оставите настрана. За васъ сж важни ума и сърцето ви. Тѣ сж капиталътъ, съ който ще разполагате, като ученици. Каква философия сте имали до това време, или какво вѣрую, това сж стари работи, които за времето си сж имали значение. Днесъ тия нѣща ще останатъ назадъ, като торъ, върху който ще израсте нова философия, ново вѣрую. За дадения случай сж важни вашиятъ умъ и вашето сърце. Кой ученъ какво е казалъ, това е стара работа. Какво казватъ новитѣ учени, това е важно за васъ. То не значи, че съвършено ще се откажете отъ старото. Ще държите и старото, но къмъ новото ще се стремите. Следователно, като ученици, обръщайте внимание на упражненията,

тѣ ще допринесатъ нѣщо за развитието ви. Мнозина ще се откажатъ отъ упражненіята подъ предлогъ, че сж заети. Сестритѣ ще кажатъ, че иматъ да готвятъ; братята ще кажатъ, че сж чиновници, учители, не могатъ да изпълняватъ задачата. Питамъ: колко време се изисква за готвене? Споредъ мене, за единъ часъ може да се сготви едно ядене. Сестритѣ се оплакватъ, че много време имъ трѣбвало за пране. Едно се изисква въ работата, която вършите: разположение на сърцето и участие на ума. При тѣзи две условия работата ви ще върви успѣшно. Съвременнитѣ хора работятъ много, придобиватъ малко; учатъ много, прилагатъ малко. Нѣкой казва, че прочелъ една голѣма книга. Не е важно, каква книга е прочелъ, но какво е останало въ главата му. Ако той прочете тази голѣма книга и не задържи нѣщо отъ нея, какво е придобилъ? Ще каже той, че трѣбва да я прочете нѣколко пѣти, за да я запомни. Питамъ: колко време ще ви остане за другата работа, ако, за да запомните нѣколко мисли отъ тази голѣма книга, трѣбва да я прочетете нѣколко пѣти?

И тѣй, стремете се къмъ новия пѣтъ, къмъ новата насока въ живота. Ако нѣмате свободно време за тази работа, тогава използвайте поне онова време, което не знаете, какъ да употребите. Обаче, единъ день ще разберете, че това време е най-добре използвано, защото ви е дало най-добри резултати. Единъ день ще разберете, че това, което сте придобили въ Школата, е истин-

ска придобивка. Тогава ще имате възможност да сравните резултатитѣ на работата си извън Школата и тия въ Школата. Каквото вършите, вие сами трѣбва да бждете доволни отъ него, да не кажете въ себе си, че това сж глупави работи. Споредъ мене, глупаво нѣщо е само онова, въ което сърцето и умътъ не взиматъ участие. При това положение, човѣкъ е принуденъ да върши онова, което другитѣ му налагатъ. Запримѣрь, поканватъ ви да отидете на представление; вътрешно вие нѣмате желание, обаче, не искате да откажете на своитѣ познати. Отивате на представлението, но се връщате недоволенъ, намирате, че сте направили нѣщо глупаво. Защо? Защото програмата на невидимия свѣтъ за този день е била съвсемъ друга. Друго нѣщо се е изисквало отъ васъ. Времето, презъ което сте били въ театъра, се съвпаднало съ зададената ви задача отъ невидимия свѣтъ, и вие не сте могли да я изпълните. Обикновено, невидимиятъ, духовниятъ свѣтъ работи вечеръ, а на физическия свѣтъ се работи презъ деня. Добре е, ако човѣкъ може да работи едновременно и въ физическия, и въ духовния свѣтъ. Ако нѣкой отиде на концертъ, или на представление, и презъ това време може да слуша и да върши своята духовна работа, нека отиде. За васъ е важно духовната работа да не страда. Каквото вършите, влагайте въ него духовенъ елементъ. Споредъ мене, на първо мѣсто седи духовната работа, т. е. работата за Бога; а после човѣшката, т. е. работата за себе си.

Така гледамъ азъ на работата, така трѣбва да гледате и вие.

Сега, отъ упражнението, което ви дадохъ, трѣбва да извлѣчете мисълта, че имате свобода да говорите, колкото и каквото желаете, но същевременно трѣбва да следите, колко отъ изказанитѣ думи сж на мѣсто. Казано е, че за всѣка празна дума ще давате отъветъ. Единъ день, като влѣзете въ астралния свѣтъ, ще се намѣрите въ чудо. Тамъ ще ви дадатъ задача, да изброите, колко думи сте изговорили презъ цѣлия си животъ и колко букви има въ всѣка дума. И най-после ще ви заставятъ да проследите добритѣ и лошитѣ последствия на всѣка дума. Само по този начинъ ще пречистите живота си, ще отдѣлите потрѣбното отъ непотрѣбното. Като се пречистите, тогава ще ви приематъ въ духовния свѣтъ. Ако сте изговорили опредѣленото число думи въ живота си, ще останете въ духовния свѣтъ; ако не сте изговорили опредѣленото число думи, ще ви върнатъ на земята, да свършите задачата си.

Първото нѣщо, което се изисква отъ човѣка, е да бжде свободенъ по духъ, за да създаде въ себе си вътрешна хармония. Свободниятъ човѣкъ е добъръ човѣкъ. Тази доброта ще му послужи като великъ потикъ въ живота, да работи за своето благо, както и за благо на своитѣ ближни. Ако всѣки човѣкъ работи по този начинъ, Царството Божие ще дойде на земята. Така трѣбва ученикътъ да разбира живота, дето и да се намира той, при каквито условия и да живѣе. Това подраз-

бира освобождаване отъ старитѣ възгледи на живота. Човѣкъ трѣбва да се съблѣче отъ старото, както съблича старитѣ си дрехи и облича нови, чисти дрехи и започва новъ животъ — животъ на свобода, на истина и красота.

Едно важно условие, което се изисква отъ ученика, е искреностъ. Искреностъта трѣбва да бжде негова съпътница въ всѣка мисълъ, въ всѣко чувство и въ всѣко действие. Запримѣрь, когато изпълнявате задачата си, трѣбва да бждете тѣй естествени, като че нѣмате никаква задача: ще говорите, както обикновено си говорите, безъ никакво въздържане. Може би мнозина ще пожелаятъ да говорятъ по-малко, да подбиратъ думитѣ си, но това вече не е естествено положение. Така правятъ мнозина, когато нѣкои графолози искатъ да изучаватъ тѣхния почеркъ. Като знаятъ това, тѣ написватъ нѣколко реда, но ясно, красиво, да не би да се каже нѣщо лошо за тѣхъ. Не, ще пишете естествено, ще говорите естествено. Нѣкой казва: Понеже ще давамъ отчетъ за всѣка изговорена дума, днесъ ще говоря малко. Не, и днесъ ще говорите, както презъ другитѣ дни, съ една разлика само, че презъ тѣзи три часа съзнанието ви трѣбва да бжде будно, да записвате всичко, каквото говорите. Покрай другото, тази задача има предъ видъ да ви постави въ положение да работите при всѣкакви условия, а не само при благоприятни. Едно условие се изисква при тази задача: да бждете свободни и естествени. По този начинъ ще се създаде вътрешна идея въ васъ, която

ще ви направи силни, да устоявате на всички мъжнотии въ живота. Когато ученикът разбере, че върви напредъ, здравето му се подобрява, умътъ просвѣтява, сърцето разширява и облагородява. Той вече върви въ правия пътъ безъ съмнение, безъ колебание. Докато живѣте на земята, всички хора се нуждаятъ отъ задачи, отъ упражнения. Много пъти човѣкъ ще се отклонява и отдалечава отъ правия пътъ — това е неизбежно и естествено. Такива сж земнитѣ пътища; тѣ криволичатъ, извиватъ, пакъ се изправятъ. Ученикътъ, обаче, не трѣбва да се плаши. Неговата задача седи въ това, да разбира, кога се отклонява, да познава, колко се е отклонилъ и да има силно желание да се върне въ правия пътъ. При всички тия условия той учи, придобива знания и опитности. Съ тия знания и опитности той развива сърцето и ума си. Безъ умъ и безъ сърце ученикътъ не може да бжде приетъ на небето. Докато човѣкъ е на земята, сърцето, като по-старо, ще помага на ума. Като отиде на небето, между ангелитѣ, тамъ е обратно: умътъ ще помага на сърцето. Тамъ умътъ е по-старъ отъ сърцето.

И тъй, разбрахте ли задачата? Ще я изпълните свободно, безъ никакъвъ страхъ. Интересно е да наблюдавате, какво ще ви се случи презъ тѣзи три часа. Щомъ невидимиятъ свѣтъ ви дава тази задача, много ваши приятели ще се заинтересуватъ отъ нея и ще ви наблюдаватъ, какъ ще я изпълните. Това ни най-малко да не ви смущава.

Ако първият път не я изпълните добре, вторият път ще я изпълните. Ако и вторият път не успѣете, третият път ще успѣете. Както и да е, вие нѣма да мислите за успѣхъ, но ще работите. Едно трѣбва да знаете: условията на човѣка се даватъ даромъ, а усилията зависятъ отъ самия него. Може ли да се нарече човѣкъ онзи, който не прави никакви усилия? Нѣкой ще възрази, че гениятъ постига нѣщата безъ усилие, че се е родилъ такъвъ. Не, така се само говори, но въ сжщностъ, никой не се ражда гений. За да се прояви нѣкой на земята, като гений, това подразбира усиленa работа на човѣшкия духъ въ редица свои минали сжществувания. Гениятъ е човѣкъ съ пробудено съзнание, който е работилъ и работи непрекъснато, при всички условия на живота, и на земята, и на небето. Високо съзнание, непреривна работа и непоколебима воля се изисква отъ човѣка, за да дойде той на земята като гений. При това, гениятъ трѣбва да се роди отъ добродетелна майка и отъ уменъ баща. Ако майката е мечка, и децата сж мечета. Прѣзъ каквато срѣда минава човѣкъ, такава ще бжде неговата форма. Въ това отношение, майката и бащата сж живи срѣди за своитѣ деца. Не е лесно човѣкъ да се справи съ влиянията на своитѣ родители: или той ще замяза на тѣхъ, или тѣ на него. Голѣма наука, велики знания се изискватъ при въплѣтяването на душата въ нѣкаква форма. Ако рече да проследи цѣлия пътъ на своето създаване, като душа, която се въплѣ-

тила въ една или въ друга форма, човѣкъ ще се натъкне на своето велико невежество. Кой човѣкъ, напимѣръ, помни своето детинство, отъ първия месецъ на раждането си? Нѣкои хора помнятъ своя животъ едва отъ третата си годишна възраст, а други — отъ покъсно. Ако вие не помните своето сегашно детинство, какъ ще помните своитѣ минали сжществувания? Какъ ще помните своето създаване като душа и живота ѝ въ невидимия свѣтъ?

Следователно, да бжде човѣкъ гений, това подразбира да помни той поне десетъ свои прераждания. Талантливиятъ пъкъ трѣбва да помни поне две-три свои прераждания. Гениятъ е построенъ възъ основа на строго опредѣлени математически данни. Всѣка чѣрта, всѣки удъ отъ неговия организъмъ е точно опредѣлена математическа величина. Майката и бащата на гения сжщо така сж гениални хора. Ако срѣдата, почвата, отъ която гениятъ се ражда, и въ която расте и се развива, не е гениална, той не може да бжде гений. Думата гений подразбира начало на нѣщата. Каквото е началото, такъвъ ще бжде и краятъ. Ако началото е добро, и краятъ ще бжде добъръ.

Задачата на ученика е да се освободи отъ всички странични влияния въ своя животъ, насадени въ него било по наследство, било отъ въздействието на окръжаващата срѣда. Той трѣбва да се освободи отъ чуждото въ себе си и да остане само съ онова, което Първичната Причина е вложила въ него още

при създаването му. Върху тази основа той трѣбва да гради своя по-нататъшенъ животъ, да разработи своитѣ заложи, та единъ день да бжде господарь на положението си. Какво придобива малкото пате, като живѣе на земята? То се излупва и веднага започва да плава и да се храни, като майка си. Придобило ли е нѣщо ново? Малкото птиченце излиза отъ гнѣздото си и веднага започва да хвърчи, да си търси храна, като майка си. Придобило ли е нѣщо ново? Животътъ на ученика, обаче, не трѣбва да бжде такъвъ. Веднѣжъ освободенъ отъ чуждото въ себе си, той трѣбва да развива своитѣ сили, своитѣ дарби и способности, да изработи въ себе си нѣщо самостоятелно, независимо и оригинално. Когато ученикътъ работи върху себе си съзнателно и отъ любовъ, той непременно ще се натъкне на редъ противоречия и изкушения, но трѣбва да преодолява; крайниятъ резултатъ решава неговото положение. Той ще изпадне, напримѣръ, въ положението на човѣкъ, който иска да прави добро. Върви този човѣкъ по пѣтя и носи въ торбата си единъ килограмъ хлѣбъ. Среща го една бедна, гладна вдовица, която три деня не е яла. Тя се обръща къмъ него съ молба да ѝ помогне, да ѝ даде малко хлѣбъ, защото умира отъ гладъ. Той започва да мисли, какво да прави: ако цѣлиятъ хлѣбъ ѝ даде, за него нѣма да остане, а му предстои пѣтъ. Ако нищо не ѝ даде, тя ще умре гладна. Два гласа се борятъ въ него. Ако не ѝ даде хлѣбъ, ще сгрѣши; ако

и даде, правилно ще постъпи. Ученикътъ не е нито въ единия, нито въ другия гласъ, той е въ решението, което ще вземе. Когато нѣкой влѣзе въ Школата, веднага два гласа ще започнатъ да му говорятъ: единиятъ го съветва да излѣзе отъ Школата, да не се ограничава, да живѣе, както всички хора, защото тукъ ще се обезличи. Влѣзъ въ свѣта, като другитѣ хора, да разберешъ, защо живѣешъ. Това е подобно на съвета да не давашъ хлѣбъ на бедната вдовица. Другъ нѣкой му казва: Остани въ Школата да работишъ, да учишъ, да се молишъ. Само така отъ тебе човѣкъ ще излѣзе. Това сж два различни съвета, но решението, което вземешъ, това си ти.

Казвамъ: истинскиятъ човѣкъ може да се прояви само при една вътрешна борба. Тѣй както днесъ е организиранъ, човѣкъ не може да се прояви, ако не се натъкне на тази вътрешна борба въ себе си. Това е неизбеженъ законъ. Ако животътъ ви е хармониченъ, вие ще бъдете въ положението на не проявени житни зърна въ хамбара. Този животъ не може да се уподоби даже и на живота на кристалитѣ. Докато сж въ хамбаритѣ, житнитѣ зърна сж мъртви, въ спещо състояние. Щомъ стане нѣкакво стълкновение между тия зърна, животътъ въ тѣхъ започва. Тази борба, това стълкновение може да е малко, но то е начало на животъ. Колкото малка да е вътрешната борба въ човѣка, била тя за добро или зло, радвайте се; тя е посещение отъ невидимия свѣтъ. Невидимиятъ свѣтъ е обър-

налъ внимание на васъ. Той изпраща малъкъ вѣтрецъ къмъ васъ, да ви поразхлади, да понаведе клончетата ви налѣво, надѣсно, да се поборите малко. Такъвъ е законътъ на равновесието. Когато нѣкоя външна или вътрешна сила дойде върху човѣка, той излиза отъ своето равновесие, но за да не го изгуби, наклонява се ту надѣсно, ту налѣво. Обаче, целта не е да вървишъ нито налѣво, нито надѣсно, но да запазишъ равновесието си и да вървишъ нагоре. Следователно, вътрешната борба въ човѣка е важенъ психологически законъ, необходимъ въ живота на човѣка, за урегулиране на силитѣ въ него, за запазване на равновесието. Всѣки човѣкъ има равновесие, но не го задържа за дълго време. Рече ли да предприеме нѣщо добро, веднага единъ гласъ ще му каже: Отложи това нѣщо за другъ пжтъ! Днесъ условията не сж благоприятни, не му е времето сега. Азъ цѣкъ казвамъ: Не отлагайте нито за единъ часъ! Всѣкакво отлагане е губене на време, губене на сили. Решите ли да направите нѣщо, приложете го. И въ сждилищата често отлагатъ дѣлата. Какво се постига съ отлагането? Разносиктѣ се увеличаватъ, времето се губи, хората се разтакаватъ нагоре-надолу и, въ края на краищата, се изгубватъ благоприятнитѣ условия. Никакво отлагане! Когато човѣкъ отлага нѣщата, той мисли, че утрешниятъ день ще му донесе по-добри условия, но винаги остава излъганъ.

Съвременнитѣ хора очакватъ голѣми резултати, голѣми придобивки въ живота, но

оставатъ разочаровани. Тѣ не знаятъ законитѣ на живота и затова се обезсърдчаватъ. Законъ е: малкитѣ работи, малкитѣ придобивки сж предшественици на голѣми, на велики резултати. Ако човѣкъ разбере и приложи този законъ въ живота си, той ще придобие вътрешно спокойствие, вътрешенъ миръ. Не е лесно да придобие човѣкъ този миръ въ себе си. За такъвъ човѣкъ може да се каже, че има характеръ. Нѣкой казва: азъ имамъ голѣмо въздържание. Въздържанието и вътрешното спокойствие сж две различни нѣща. Когато водата ври въ добре затворенъ котелъ, това е въздържание. Външно само човѣкъ е спокоенъ, но вътре има голѣмо брожение, голѣмъ напоръ. Добре, че обвивката на човѣка, т. е. неговиятъ котелъ е здравъ, та издържа на вътрешното налѣгане. Но при това положение, все трѣбва да се намѣри единъ отдушникъ, парата да излиза навънъ. Ако огньтъ, на който водата въ котела ври, е много голѣмъ, човѣкъ трѣбва да остави отдушника отворенъ, да не се прѣсне котелътъ. Умниятъ човѣкъ впрѣга парата на работа и подкарва трена. Глупавиятъ остава котела да се прѣсне и се чуди, защо машината не върви. Вика веднага лѣкарь, който го преглежда внимателно и казва, че е станало нѣкакво усложнение. Никакво усложнение не е станало. Съ глупавия всѣкога ставатъ усложнения. Когато колата се движи, оситѣ трѣбва да сж намазани съ масло. Щомъ не сж намазани, отъ движението, отъ търкането се образува топлина, и оситѣ се запалватъ. Тога-

ва всички казватъ: Колата се запали, нѣкакво усложнение е станало. Никакво усложнение не е станало и нѣмаше да стане, ако вие бѣхте хора предвидливи, досѣтливи и съ самообладание. При тѣзи условия, човѣкъ има възможность да реализира повече нѣща въ живота си, да придобие повече знания, които днесъ му сж потрѣбни.

Има знание, което днесъ, именно, е потрѣбно на човѣка. За тази цель необходимо е той да работи за развиване на своята интуиция. Тя ще му помогне въ много случаи на живота. Когато интуицията въ човѣка е развита, той знае, кога и какво да говори, какво да направи, какво да научи и т. н. У когото интуицията не е развита, той не знае, де какъвъ разговоръ да води. Дойде му нѣкой приятель на гости, и той започва да говори работи „ни въ клинъ, ни въ ржавъ“ и, въ края на краищата, двамата оставатъ недоволни. Като си отиде приятельтъ му, той казва: Не трѣбваше да постѣпя така. И азъ не искахъ това, но така излѣзе. Да имашъ интуиция, това значи да разбирашъ, кому какво е нужно и да го задоволишъ по най-разуменъ начинъ. Ако срещнешъ нѣкой философъ, ще се разговаряшъ на неговия езикъ. Необходимо е всѣки човѣкъ да развие въ себе си интуицията. Тя му е дадена отъ Бога, за да схваща той отъ далечъ събитията. Условията се даватъ даромъ, а резултатитѣ се придобиватъ. Това значи: условията за развиване на интуицията сж дадени на човѣка даромъ, а той трѣбва да работи върху себе си, да прави усилия,

да я развие. Когато се развива интуицията, човѣкъ престава да се дразни, става тихъ и спокоенъ, придобива разположение на духа и вътрешна радостъ. Той не допуска вече въ съзнанието си нищо чуждо, а въ ума си нито една отрицателна мисль и въ сърцето си нито едно отрицателно чувство. Интуицията изключва отъ себе си всѣкакви одумвания, всичко речено-казано. Който се ръководи отъ своята интуиция, той е затворенъ за шума на външния свѣтъ. Той влиза въ сърцето си, затваря се тамъ, взима бърсалката и започва да изтрива. Кой какво казалъ, това се изтрива и остава чисто сърце, на което ще се пишатъ само Божествени работи. Красиво е да отидете до една чиста дъска, на която нищо не е написано и очаквате да дойде Божиятъ прѣстъ да пише. Красиво е да спрете и да си починете на една неразорана нива. Ще си починете и ще се помолите, Богъ да изпрати работници да изоратъ тази нива. Красиви мѣста сж ония, на които човѣшки кракъ не е стѣпвалъ, нито човѣшкиятъ животъ е оралъ. Тѣзи мѣста сж девствени, и тѣ очакватъ Божиятъ кракъ да стѣпи върху тѣхъ.

Сега, моята цель е да насоча вниманието ви къмъ тия мѣста, тѣхъ да търсите. Вие четете произведенията на нѣкой поетъ, но виждате, че много човѣшки крака сж стѣпвали на нивата, която той оралъ и сѣлъ. Преди тебе никой не трѣбва да е стѣпвалъ на мѣстото, дето ще орешъ и ще сѣешъ. Това мѣсто е опредѣлено само за тебе. Нека всѣки

стжпи на ново, чисто мѣсто, опредѣлено само за него. Отъ това мѣсто той ще опредѣли посоката на своето движение. Отъ своето мѣсто той по-добре ще разбере и другитѣ хора, по-добре ще опредѣли и тѣхния пжть. Всѣко нѣщо се цени и познава на своето мѣсто. Ако вземете единъ хубавъ хлѣбъ и отидете при единъ чистъ планински изворъ да си хапнете отъ хлѣба и пийнете отъ чистата вода, вие ще оцените хлѣба и ще благодарите за него. Ако вземете сжщия хлѣбъ и отидете да орете на една нива, обрасла съ тръне и бодили, ще оцените ли хлѣба? Отъ непосилния за васъ трудъ, и хлѣбътъ ви ще бжде горчивъ. Следователно, за да оцените единъ поетъ, вие трѣбва да имате интуиция, да схващате мисълта му. Вие четете едно стихотворение за кокичето, или за минзухара, и се чудите, отде този поетъ е измислилъ тия нѣща! Въ хубави образи той е описалъ страданието на кокичето, но вие не го разбирате. Защо не го разбирате? Защото нѣмате интуиция. Ако имате интуиция, щѣхте да разберете, защо поетътъ пише така. Наистина, кокичето не може да пролива сълзи, но поетътъ е турилъ тия думи въ устата на кокичето, съ цель да изрази друго нѣщо, което вижда въ живота. Поетътъ описва действителността въ разни образи, или я изказва чрезъ устата на различни живи сжщества, били тѣ растения, животни или хора.

И тъй, хората могатъ да се разбератъ помежду си, само когато се ржководятъ отъ интуицията. Щомъ се разбератъ, тѣ ще могатъ да живѣятъ добре. Щомъ живѣятъ до-

бре, тѣ ще бждатъ радостни и весели, и Царството Божие ще се въдвори на земята. Единъ нашъ познатъ събралъ нѣколко свои приятели на угощение и казалъ: Днесъ се въдворява Царството Божие на земята. Казвамъ: за него може да е така, но дали приятелитѣ му ще го разбератъ? Христосъ казва: „Наближило е Царството Божие на земята“. Съвременнитѣ хора, обаче, се запитватъ: Ако преди две хиляди години бѣше наближило Царството Божие на земята, защо още не е дошло? Съ биволска қола да пжтуваше, пакъ щѣше да дойде до днесъ. Върни сж думитѣ на Христа, че е наближило идването на Царството Божие, но далечно е разстоянието, отдето иде. Днесъ Царството Божие е по-близо, отколкото въ времето на Христа.

Изпѣйте сега упражнението „Давай, давай“ съ движения. Когато между думитѣ и движенията има съответствие, мисълта се усилва. Силнитѣ мисли, чувства и постѣпки сж високи върхове. Когато при пѣнието искаме да изразимъ дълбочина и устойчивостъ въ чувствата, служимъ си съ басовитѣ тонове. Високитѣ тонове не сж толкова устойчиви. Низкитѣ тонове представятъ дървета съ дебели клонища, които издържатъ при всѣкакви условия въ живота. Високитѣ тонове пѣкъ сж нѣжни дървета, съ тънки, деликатни клончета, които не сж пригодени за действителния животъ.

Изпѣйте сега упражнението „Любовъ ме

„чиста озари“. Първо я изпѣйте съ низки тонове, както мжжѣ би я пѣлъ, а после — съ високи тонове, както жена би я пѣла. Защо човѣкъ не може да пѣе хубаво? Защото умътъ и сърцето му не сж свободни. Ако иска да пѣе хубаво, той трѣбва да бжде съвършенъ. Когато умътъ и сърцето на човѣка не сж свободни, неговото съзнание се натѣква на влиянието на вълчиѣ вълни, които му препятствуватъ да пѣе хубаво. Пѣкъ и другитѣ, като го слушатъ да пѣе, ще кажатъ: И той ли се намѣри сега да пѣе? Който иска да пѣе хубаво, той трѣбва да бжде вътрешно свободенъ, да се радва, че пѣе. Ако видите нѣкоя стара сестра, или старъ братъ да пѣе, вие ще се смѣете. За пѣнието смѣхъ нѣма. Който се смѣе, който се радва, само той може да пѣе. Не е лесно човѣкъ да пѣе. Школуване, дисциплина се изисква, за да може човѣкъ да пѣе. Колко години трѣбва да се упражнява човѣкъ, докато дойде до положение да контролира гърлото си, да пѣе, както иска, да развие мекота, магнетична сила въ себе си! Който може да разбере и приложи законитѣ на пѣнието, той става отличенъ пѣвецъ; който не може да разбере тия закони, той остава обикновенъ пѣвецъ. Въ съвременитѣ пѣсни нѣма съответствие между думитѣ и тоноветѣ, вследствие на което тѣ не могатъ да произведатъ нужния ефектъ. Но и при това положение, за предпочитане е човѣкъ да пѣе, отколкото да не пѣе.

Изпъйте упражнението „Киаметъ!“

„Богъ царува на небето. Богъ царува въ живота. Да бжде благословено името Му!“

*

23. Лекция отъ Учителя, държана на 2 мартъ, 1927 г. София.

СИЛНИТЪ ТЕЧЕНИЯ.

„Богъ царува на небето. Богъ царува въ живота. Да бжде благословено името Му“!

Размишление.

Чете се темата върху задачата, колко думи сж изговорени въ продължение на три часа и колко отъ тѣхъ сж сжществителни, прилагателни и глаголи.

За следния пжтъ ще изчислите, колко отъ изговоренитѣ думи се отнасятъ къмъ физическия, колко къмъ духовния и колко къмъ Божествения свѣтъ.

Като говорите за сжществителнитѣ имена, трѣбва да знаете, кога сж произлѣзли. Тѣ сж най-нови, т. е. тѣ сж произлѣзли най-после, затова се считатъ деца въ речѣта. Най-стари думи сж съюзитѣ. Значи, съюзитѣ сж старцитѣ въ речѣта. Следователно, вие ще започнете отъ сжществителнитѣ и постепенно ще вървите, докато дойдете най-после до съюзитѣ. Ще започнете отъ младото поколѣние и ще стигнете до старцитѣ. Като изброявате думитѣ, интересно е да знаете, колко отъ тѣхъ се отнасятъ къмъ материалния свѣтъ и сж свързани съ ядене и пиене. По този начинъ ще опредѣлите, какви течения преобладаватъ отъ 9—12 часа. Ще забележите, че въ това време можете да изпаднете въ нѣкакъвъ разговоръ, отъ който

не можете да се освободите: искате да млъкнете, не можете; искате да промънните разговора, пакъ не можете. Това показва, че въ природата съществуватъ известни течения, които силно влияятъ върху човѣка. Обаче, за човѣка е важна повече мисълта, отколкото говорътъ. Важно е, каква мисълъ го занимава. Който мълчи, това не показва, че той е кротъкъ. Кротостта е вътрешно, а не външно качество. Когато котката дебне мишка, тя не издава никакъвъ звукъ, даже дишането си притаява и седи съ затворени очи, като светия, като че не се интересува отъ земни работи, но въ сжщностъ тя не е кротка. Въ дадения случай умътъ на котката е толкова съсредоточенъ къмъ мишката, че нищо друго не съществува за нея. Тя седи предъ дупката на мишката и съ мисълта си я вика: Излѣзъ, излѣзъ навънъ! Най-после мишката излиза отъ дупката си, и котката я улавя. Ако 150 пжти викате упорития човѣкъ да дойде при васъ, най-после той ще отстъпи. Така ще провѣрите, доколко човѣкъ може да издържа въ упоритостта си. Това е законъ, който действува върху човѣка.

Сега, като наблюдаваме свѣта, съ всички живи същества въ него, виждаме, че той е построенъ върху известни разумни закони. И човѣшкиятъ организъмъ е построенъ върху сжщитѣ закони. Който разбира тия закони и ги спазва, той е здравъ, като канара. Който не разбира тия закони и не ги спазва, той е нѣженъ, крехъкъ, като стъкло. Най-малкиятъ вѣтрецъ го събаря. Кой е виновенъ за

това положение? Майка дава на детето си хубава стъклена чаша да пие вода. Детето хваща чашата невнимателно и я изпуска на земята. То вижда чашата счупена и започва да плаче. Кой е виновен? майката или детето? — Майката е виновна. Тя трѣбваше да даде на детето си чаша, която не се чупи лесно, или поне такава чаша, която не струва скъпо. Ще кажете, може би, че детето е малко, а майката не е предвидила и ще ги оправдаете. — Лесно е да се извини човѣкъ, когато счупи една чаша, но какъ ще го извините, когато той повѣрѣва живота си на същества, които седятъ по-ниско отъ него? Какъ ще извините единъ човѣкъ, който употребява живота си за глупави работи? Азъ се чудя на неразумността на съвременнитѣ хора. При това, много отъ тия хора сж съ висше образование. Чудя, се какъ нѣматъ понятие отъ основнитѣ закони, които управляватъ живота! Въ това отношение, тѣхното знание остава неизползувано. Тѣ носятъ това знание на гърба си, като чуждъ товаръ, съ който не могатъ да разполагатъ. Но чуждото всѣкога остава чуждо. Ако имате една огърлица отъ скъпоценни камѣни, може ли тя да допринесе нѣщо за вашия характеръ? Тази огърлица е външно пособие, което не може да повлияе нито върху характера, нито върху ума или сърцето на човѣка. Следователно, ако поставите въ ума си думи или мисли, дълбокия смисълъ на които не разбирате, тѣ ще бждатъ тежестъ за васъ, но не и благо. Колкото велики да сж тия мисли, тѣ не сж

ваши. На това основание, казвамъ: въ всѣки човѣкъ има нѣщо добро, което не е още негово. То ще стане негово само тогава, когато го разработи и прояви навънъ, и той да се ползува отъ него, а сжщо така и близкитѣ му. Това се дължи на обстоятелството, че понѣкога човѣкъ е заставенъ, въпрѣки своята воля, да върши това, което не желае. Запримѣрь, впрегнатиятъ въ колата конь ще вози и светията, и разбойника. Тѣй щото, когато хората правятъ добро или зло, това не става по тѣхната воля, но подъ влиянието на камшика: когато вършатъ добро, нѣкой светия ги е впрегналъ и кара колата; когато вършатъ престѣпления, нѣкой разбойникъ ги е впрегналъ и удря съ камшика. Въ това отношение, вие нѣмате никаква отговорност, но носите послѣдствията на злото и доброто, което правите. Ножътъ, съ който е извършено едно убийство, не е отговоренъ за убийството, но той ще носи неговитѣ лоши послѣдствия: рѣжда ще разяде този ножъ.

Казвате: Защо сж толкова строги закони? Законитѣ сж строги, защото съзнанието на съвременнитѣ хора не е будно, вследствие на което тѣ не могатъ да влѣзатъ въ връзка съ съзнанията на висши разумни същества и отъ тѣхъ направо да се поучаватъ. Тогава не остава друго, освенъ да изпитатъ строгостта на законитѣ, за да се пробуди въ тѣхъ висшето съзнание. Онзи, въ когото Божественото съзнание е пробудено, той никога не се натъква на разумнитѣ закони. Той върви въ съгласие съ тѣхъ и ги прилага. Вие жи-

вѣете въ единъ несъзнателенъ свѣтъ и се чудите, защо този свѣтъ е създаденъ така. Питамъ: защо българитѣ сж недоволни отъ своитѣ закони? Защо днесъ сте недоволни отъ тѣхъ? Защо не създадохте такива закони, които да превърнатъ България въ цвѣтна градина? Азъ говоря за човѣшкитѣ закони, а не за законитѣ на природата. Последнитѣ оставамъ настрана. Тѣ нѣматъ нищо общо съ човѣшкото съзнание. Природата не се управлява отъ камари, подобни на човѣшкитѣ, нито по закони, създадени отъ хора. Запримѣрь, споредъ човѣшкитѣ закони, позволено е на ловджиитѣ да убиватъ дивечъ, на рибаритѣ — да ловятъ риба, освенъ презъ времето, когато тѣ се размножаватъ. Ако съзнанието, на рибитѣ, на птицитѣ и на млѣкопитаещитѣ бѣше по-високо, тѣ щѣха да забележатъ, че отъ време на време смъртността въ тѣхъ се увеличава. Тѣ нищо не виждатъ, нищо не разбиратъ, но едно следъ друго умиратъ, безъ да ги питатъ, искатъ ли, или не искатъ. Ловецътъ гръмне, заекътъ се търкули, а другитѣ зайци се разбѣгватъ. Тѣ си казватъ: гръмна нѣщо, нѣкоя птица отгоре падна, но какво гръмна, защо птицата падна, нищо не знаемъ. Тѣ не виждатъ даже, че заекъ нѣкъде наблизко е падналъ. Сжщиятъ законъ се отнася и до хората: гръмне нѣщо вѣнъ отъ тѣхъ, и току-вижъ, паднала нѣкоя дума отгоре имъ, и тѣ се търкулили. Има думи, които дѣйствуватъ върху човѣка убийствено. Една такава дума може да го търкули мъртавъ на земята, или най-

малко може да го подлуди. Често хората се шегуват помежду си съвсем не на място. Запримър, нѣкой човѣкъ спи. Вие се приближавате тихо до него и на краката му поставяте една малка книжка, която после запалвате. Този човѣкъ моментално се събужда и извиква. Той може да полудѣе отъ тази изненада. Самообладание се изисква отъ хората!

Казвамъ: условията, при които живѣете, изискватъ будно съзнание. Човѣкъ трѣбва да се тренира, да се самовъзпита. Той трѣбва да работи, да учи, да се домогне до законитѣ на кабалата, до законитѣ на висшата математика. Много хлѣбъ още трѣбва да ядете, за да дойдете до тѣзи закони, а при това ще ядете хлѣбъ не като сегашния. Ще престанете да ядете сегашния хлѣбъ. Висшата математика изключва употребата на лука, чесъна, празя, на различнитѣ пражени масла и т. н. Който иска да се занимава съ висшата математика и да стане математикъ, въ пълния смисълъ на думата, той трѣбва да се храни съ плодове, току що откъснати отъ дървото. Който яде развалени, гнили плодове, всѣкакъв математикъ може да стане, но не и математикъ на живата математика, която преобразява човѣка. Ще кажете: Де сж тия условия? Всѣки може да си създаде тѣзи условия. Наистина, въ единъ денъ той не може да ги създаде, но като работи съзнателно, въ единъ животъ той ще може да ги постигне. Ако работите съзнателно, интензивно, въ десетъ години вие ще можете да придобиете това, кое-

то при обикновени усилия можете да добиете за 50 години. Това не е ли достатъчно? За тази цел необходимо е човѣкъ да живѣе съобразно законитѣ на живата природа, да развива скрититѣ сили и дарби въ себе си. Неусѣтно той ще развие и своето вътрешно зрение, да вижда нѣщата ясно и да разбира дълбокия смисълъ на живота.

Много ясновидци виждатъ свѣтлина около себе си, около хората и разнитѣ предмети. Това още не е истинската свѣтлина. Тази свѣтлина е физическа, свѣтлина на астралния свѣтъ, отдето се вижда, че всѣки свѣтъ има, сѣщо както и земята, нѣколко подразделения. Тази свѣтлина се различава отъ духовната, която е жива свѣтлина, неизмѣнна и непреривна въ своитѣ трептения. Духовната свѣтлина нѣма сѣнки. Тя прониква цѣлото пространство и всичко освѣтява. Предъ нея нѣма нищо скрито-покрито.

Сега, като ученици, отъ васъ се иска работа. За всѣки даденъ случай, вие трѣбва да направите нѣщо, колкото малко да е то. Всѣки ще работи споредъ силитѣ и възможноститѣ си, но трѣбва да направи нѣщо. Това не значи, че нищо не работите, но има разлика между разумна и неразумна постѣпка. Всѣка разумна постѣпка, всѣко знание носятъ известни придобивки. Какво ви ползува хубавата бележка, ако нѣмате знание? Или, защо трѣбва да ви обезсърдчава слабата бележка, ако имате знание? Представете си, че вие сте ученикъ въ гимназията, и учителятъ ви вдига

на урокъ. Вие ставате отъ мѣстото си, отивате при учителя си, но нищо не знаете, и започвате да плачете. Учителътъ ви погледне; съжали ви и ви пише добра бележка. Вие отивате на мѣстото си, нѣмате слаба бележка, но нищо не знаете, никакво знание не сте придобили. Може да се случи и обратното: знаете урока си, но учителътъ ви е нѣщо неразположенъ, нѣма търпение да ви изслуша. Вие се смутите, и той веднага ви изпраща на мѣстото, като ви пише слаба бележка. Питамъ: тази слаба бележка показва ли, че вие не знаете урока си? Не, слабата бележка, въ дадения случай, говори за условията, при които ученикътъ е попадналъ. Въ сжщностъ, бележките служатъ само за поощрение на учениците.

... Човѣкъ трѣбва да прави разграничаване. Запримѣръ, имаме четири годишни времена, които сжществено се различаватъ едно отъ друго. Тѣ представятъ състояния, или промѣни въ природата. Четиритѣ годишни времена могатъ да се сведатъ главно къмъ две промѣни: положителна и отрицателна, т. е. приливъ и отливъ. Презъ пролѣтътъ се забелязва едно възходещо състояние — приливъ, който презъ лѣтото се усилва. Следъ това, презъ есента настѣпва отливъ, който презъ зимата се усилва. Значи, пролѣтътъ е начало на приливъ, а зимата — край на отливъ. Сжщитѣ промѣни, сжщитѣ състояния, на приливъ и отливъ, се забелязватъ и презъ деня; сутринъ е пролѣтъ, на обѣдъ — лѣто, следъ нѣколко часа — есенъ, а надвечеръ — зима. Следъ залѣзъ

слънце, до зазоряване имате пакъ същитѣ промѣни: докато е още свѣтло, настѣпва пролѣтъ на тъмнината; после — лѣто, есенъ, зима, докато дойдете до зимата, когато отново настѣпва пролѣтъта, но пролѣтъта на свѣтлината. Същиятъ законъ действува и въ психическия животъ на човѣка. Когато сте радостни, вие сте въ пролѣтно състояние; ако радостта ви се увеличи, влизате въ лѣтото. Щомъ започнете да изтрезнявате, да губите радостта си, вие сте въ есенъта; и най-после ставате замислени, съсърдоточени, започвате да философствувате, вие сте въ зимата. Тѣй щото, каквото става въ природата, става и въ човѣка.

Сега, вие трѣбва да изучавате тѣзи състояния, да ги имате предъ видъ, ако искате да бъдете здрави, силни, да се радвате на живота. Тѣзи нѣща иматъ практическо приложение въ живота. Ако нѣматъ никакво приложение, какъвъ интересъ представя, за васъ знанието на четиритѣ годишни времена, или смѣнитѣ въ природата? Това знание има смисълъ и значение за човѣка, когато се приложи въ живота му. Тогава той ще разбере и промѣнитѣ, които ставатъ въ четиритѣ свѣта, прѣзъ които минава. Тогава човѣкъ ще разбере, защо минава отъ единъ свѣтъ въ другъ. Когато въ причинния свѣтъ настѣпва зима, човѣкъ трѣбва да слѣзе на земята, въ физическия свѣтъ, дето е лѣто. Когато въ дома на бащата настане зима, синътъ трѣбва да напусне този домъ, защото тамъ нѣма какво да яде. Когато на земята

настъпни зима, той трѣбва, да се качи въ астралния свѣтъ, дето е пролѣтъ. Тамъ ще стане трансформиране на чувствата. За въ бъдеще, когато на зѣмята настане вѣчна зима, нейнитѣ енергии ще преминатъ въ духовния свѣтъ, който така ще се организира, че ще стане годенъ за живѣне на хората отъ физическия свѣтъ. Той ще бѣде по-красивъ отъ физическия, съ по-ефирна материя.

Казвамъ: съвременниятъ човѣкъ още не е готовъ за духовния свѣтъ. Задачата ви, като ученици, се свежда, именно, къмъ това, да се приготвите за духовния свѣтъ. Животътъ на сегашнитѣ хора не е истински животъ; той представя животъ на фалирали търговци. За да се увѣрите, че е така, поставете си като задача, да отбелязвате, колко дни въ месеца сте добре разположени. После, извършете тази задача за цѣла година, да видите, презъ какви състояния минавате. Вие не сте правили такива изчисления, не сте отбелязвали разположенията си. Само по този начинъ ще можете да си дадете отчетъ, какво представяте днесъ, доде сте дошли и какво сте постигнали. Представете си, че вие сте били нѣколко години въ Америка и се връщате въ България съ сто хиляди долари печалба. Пътувате и си мечтаете, какъ ще пристигнете въ България, какъ ще си купите къща, да си поживѣете богато и спокойно. Обаче, нападатъ ви крадци и взиматъ всичкото богатство, оставате безъ петъ пари въ джоба си, съ празни мечти. Какво ще бѣде вашето положение сега? Ужасно е положение-

нието ви. Ще дойдатъ следъ това да ви говорятъ, че трѣбва да търпите, да понесете всичко съ миръ и спокойствие. Лесно се говори, но вие сте вложили въ тия пари трудъ, енергия, свързани сте съ тѣхъ, не ви е безразлично. Когато нѣкой казва, че безъ пари не може да се живѣе, това показва, че този човекъ е вложилъ половината си животъ въ паритѣ. Щомъ паритѣ ги нѣма, и половината му животъ отива съ тѣхъ.

Единъ виденъ виолонистъ занесълъ цигулката си при майсторъ, да я поправи добре, защото била пукната нѣкъде. Майсторътъ взелъ единъ ножъ и го прекаралъ по цѣлата дължина на цигулката, за да я разлепи. Какво било очудването му, когато видѣлъ, че виолонистътъ припадналъ. Защо припадналъ? При свирене, виолонистътъ влагалъ своя двойникъ въ цигулката си, и когато майсторътъ миналъ съ ножъ по нея, виолонистътъ усѣтилъ болка въ двойника си, която му причинила припадъкъ. Затова, именно, и въ Писанието е казано: „Не се свързвайте!“ Съ какво? Не се свързвайте съ временнитѣ, съ преходнитѣ нѣща. Ако се свържете съ кжщата си и я изгубите, и животътъ си ще изгубите. Не се свързвайте съ дрехитѣ, съ обувката, които носите. Ако се свържете съ тѣхъ и ги обикнете, нѣкой ще ги открадне, а следъ това вие ще страдате.

Казвате: Това сж суевѣрия, ние не вѣрваме въ такива нѣща. На онзи, който не вѣрва, казвамъ: нека даде ризата си нѣкому и да види после, какъ ще се чувства.

Най-малко две-три нощи следъ това нѣма да спѣе: ще се вѣрти ту на едната, ту на другата страна на лѣглото, докато се умори и заспи. Защо е така, нѣма да обяснявамъ, но всѣки може да направи този опитъ. Законъ е това. Всички разумни, напреднали сжщества знаятъ този законъ и го прилагатъ. Като не знаете този законъ, вие търсите лекъ начинъ за постигане на вашитѣ идеали, и като не ги постигнете, казвате: Толкова години се моля, плача предъ Бога, но нищо не ми се дава. Защо? Работа, мисълъ се иска. Нѣщата не ставатъ лесно. Когато се казва, че трѣбва да мислимъ добре, това значи да се свържемъ съ онзи възвишенъ, чистъ свѣтъ, дето всички сжщества разбиратъ и изпълняватъ волята Божия. Когато се казва, че трѣбва да правимъ добро, нѣмамъ предъ видъ правене на добро, както всѣки човѣкъ го разбира, но както Богъ изисква. Всѣки трѣбва да прави доброто споредъ Божия законъ. Не е добро онова, което се прави предъ хората, тѣ да кажатъ, че този човѣкъ е добъръ. То е все едно съ чужда пита поменъ да правишъ. Всѣки трѣбва да изразява онова, което Богъ е вложилъ въ него и да знае, че това добро не е негово, но Божие. Тогава, човѣкъ не прави доброто, но Богъ въ него. Който мисли другояче, той самъ ще се натъкне на известно противорѣчие въ себе си: Днесъ лѣкарьтъ отива при нѣкой боленъ, дава му нѣкакви лѣкарства и казва: Плати сега! Като оздравѣ болниятъ, лѣкарьтъ казва: Азъ излѣкувахъ този боленъ. Казвамъ: който вѣрва, че самъ лѣкува хората, той има

право да взима пари. Обаче, който знае, че Богъ лѣкува чрезъ него, той нѣма право да взима пари.

И тъй, първото условие въ работата ви е самовладането, самообладанието. Самовладането не означава безчувственостъ. Ако самообладанието е свързано съ отсъствие на чувствителностъ въ човѣка, тогава парализираниятъ ще служи за образецъ. Не, изкуството седи въ това, при най-голѣмата чувствителностъ човѣкъ да се владѣе. Минава нѣкой човѣкъ презъ гората, почувствува, че нѣкаква засада има срещу него. Като чувствителенъ, той веднага взима другъ пътъ и избѣгва засадата. Говорятъ нѣщо лошо за този човѣкъ. Като чувствителенъ, той възприема тѣзи думи и се изкачва нѣкъде високо въ съзнанието си, да го не засѣгатъ. И тогава, подъ ударитѣ на тия лоши думи, той остава само физическото си тѣло, като мешанка, на което отровнитѣ стрели нищо не могатъ да направятъ. Противникътъ забива стрелитѣ и мисли, че ще успѣе нѣщо, а истинскиятъ човѣкъ седи горе нѣкъде въ съзнанието си и се подсмива. Оттамъ лошитѣ думи не го засѣгатъ. Обаче, ако нѣкоя стрела попадне надъ мешанката, тогава положението става по-сериозно, засѣга човѣка.

Сега, и религиознитѣ, и свѣтскитѣ хора не издържатъ изпититѣ си. На какъвто изпитъ и да ги поставятъ, тѣ пропадатъ. Невидимиятъ свѣтъ изпитва днесъ всички хора. Особено силно се подаватъ хората на одумничество. Достатъчно е да се събератъ две—три сестри на едно мѣсто, за да започнатъ

да говорятъ за другитѣ. Други пъкъ, като се събератъ на едно мѣсто, ще започнатъ да се сравняватъ помежду си, кои сж по-напреднали. Това сж детински работи. Нѣкой мисли, че е напредналъ, но утре го хване хрема, или друга нѣкаква болестъ, и той не може да си помогне. Събератъ се нѣколко сестри или братя около него, молятъ се, но не могатъ да му помогнатъ. Защо? Вѣра се изисква! Гледамъ нѣкоя майка, като се разболѣятъ децата ѝ, тя се уплаши, изгубва всѣкаква надежда и съвършено отпада. Мжжътъ ѝ се разболѣе, пакъ сжщото обезсърчение я обхваща. Така човѣкъ се изпитва. Вие трѣбва да бждете като ясновидцитѣ, да виждате края на нѣщата. Бждете тихи и спокойни. Нѣщата, отвѣнъ и отвжтре, могатъ да се мѣнятъ, но вие трѣбва да останете неизмѣнни. Казвате за нѣкого, че е добъръ. — Добъръ е той, защото работитѣ му вървятъ. Изкуство е да бжде човѣкъ добъръ, когато работитѣ му не вървятъ. И свѣтскитѣ хора сж добри, когато сж богати, здрави, отъ никого не смущавани. Нѣкой се оплаквалъ, че откакъ тръгналъ въ правия пътъ, всичко се обърнало наопаки, работитѣ му останали назадъ. Едно трѣбва да знаете: който влѣзе въ Божия пътъ, той първо ще започне да оправя забърканитѣ си работи. И следъ като оправя всичко, което е объркалъ, тогава, ако продължава да работи, ще види резултатъ. Тогава работитѣ му ще тръгнатъ напредъ. Какво правятъ хората? Като заборчлѣятъ, като изгубятъ богатството си, отиватъ при Бога,

при своя Баща, да се нахранят малко, да си вземат нѣкоя-друга пара. Като забогатѣятъ, пакъ отиватъ въ свѣта, дето отново всичко изгубватъ. Слѣдъ това отново се връщатъ при Господа. Тѣ ту отиватъ при Баща си, ту се отдалечаватъ отъ Него, докато единъ денъ свършено обеднѣятъ и казватъ: Сиромаси сме, отникжде нищо нѣмаме. — Не говорете така. Вие сте направили нѣкаква погрѣшка, затова сте изгубили богатството си. Сега ви е необходимо самообладание и работа, за да възстановите първоначалното си положение. Следователно, щомъ видите нѣкаква погрѣшка въ другитѣ, или въ себе си, ще знаете, че тя е задача, която трѣбва да решите.

Казвамъ: учете се отъ всичко, което става въ свѣта, било то добро, или лошо. Хората въ свѣта нито сж добри, нито сж лоши. Има хора, били тѣ религиозни или свѣтски, които не могатъ да направятъ нито зло, нито добро. Мнозина говорятъ за свобода, искатъ да бждатъ свободни. Може ли да се нарече свобода това, да вземе нѣкой една тенекия да удря на нея и да мине покрай прозорцитѣ на нѣкой боленъ? Болниятъ е чувствителенъ, той иска тишина, а ти удряшъ съ тенекия. — Не съмъ ли свободенъ да удрямъ тенекията? — Ти си свободенъ да правишъ, каквото искашъ, но всѣка неразумна постѣпка не е вече свобода. Щомъ искашъ да удряшъ тенекията, иди на разстояние два километра отъ къщата на болния, да не го смущавашъ. Свободата подразбира

служене на Бога. Свободенъ е само онзи, който служи на Бога и изпълнява Неговата воля. Въ основата на това служене седи любовта къмъ Бога. Само онзи може да служи на Бога, който има любовъ къмъ Него. Ще кажете, че се разкайвате, че се молите. — Това не може да ви спаси. Годиши усиленa работа се изисква отъ човѣка, за да дойде той до дълбоко, вътрешно разкаяние и да започне да работи за Бога. Иначе, никакви молитви нѣма да помогнатъ. При това положение, никой Учитель въ свѣта не може да ви изкупи. Вие сами трѣбва да се изкупите, сами трѣбва да дойдете до разкаяние. Всичко това зависи отъ васъ. Понѣкога сърцето на човѣка се смекчава и после отново се втвърдява. Тази мекота не може да подкупи небето. Мекота, която се крепи на материална основа, е временна. Друга мекота на сърцето се изисква отъ човѣка — мекота, основа на която е любовта. Мнозина употребяватъ напразно името Божие. Две думи кажатъ и ще споменатъ това име. Не, Божието име е Свещено, и само онзи може да го изговаря, който върши Неговата воля. Дръжте това име дълбоко въ душата си, ако искате да се повдигнете.

Следователно, търсите ли свобода, искате ли да се повдигнете, служете на Бога. Тогава ще бъдете и млади, и силни, и способни ученици. Стариятъ казва: Какъвъ бѣхъ едно време! Каква любовъ имахъ! Младиятъ пъкъ казва: Изгубихъ любовта си, изгорѣ сърцето ми. — Любовъ, която се губи, която гори сър-

цата на хората, не е истинска любов. Тази любов е свойствена на материята, а едно от състоянията на материята е твърдост. Според състоянията на материята, тази любов може да доведе човъка или до втвърдяване, или до разливане, или до изпаряване на чувствата му. Нѣкой се оплаква, че не може да се моли, понеже нѣмалъ разположение. Не, ще се молите и когато сте разположени, и когато сте неразположени. Щомъ е въпросъ за молитва, нѣма да чакате добро разположение на духа. Да се откажете отъ молитвата, значи да се откажете отъ дишането. То е все едно болниятъ да каже, че не иска да диша. Той трѣбва да диша, а при това правилно, дълбоко да диша! Болниятъ трѣбва да се откаже отъ нѣщо, но не отъ въздухъ, а отъ ядене; той трѣбва да яде по малко и да избира храната си. Болестъта му е дадена, именно, за възпитание на стомаха. Близкитѣ му се чудятъ, какво да му дадатъ, да не умре отъ гладъ, да се засили, да се поправи по-скоро. По този начинъ тѣ ще претоварятъ стомаха му и ще влошатъ положението му. Дайте на болния една печена ябълка, нѣколко орѣха и едно малко парченце хлѣбъ, припеченъ на огънь. На другия день, виѣсто ябълка, дайте му една печена круша. Причината на всички болести, на всички бедъзи, на всички несрети въ живота на човѣка е духовна, а не физическа. Ако искате да бъдете здрави, не допускайте въ ума и въ сърцето си нито една отрицателна мисълъ, нито едно отрицателно чувство. Отрицателнитѣ мисли и

чувства сж мухи, паразити, които оставятъ своитѣ семена по главитѣ ви. Не допускайте тия мисли и чувства да кацатъ по главитѣ ви. Ако сж успѣли вече да нахвърлятъ семената си, вие трѣбва да вземете гребенъ и да ги изчистете. Ако оставите паразититѣ да се вѣдятъ по главитѣ ви, това е лошъ признакъ. Причината за много отъ болеститѣ се крие въ вашето подсъзнание. Тѣ сж остатъци отъ вашето минало, съ което днесъ трѣбва да се справите. Задачата ви, като ученици, е да се справите съ всички неправилности на вашето минало, и така да вървите напредъ.

Единъ благочестивъ, добъръ свещеникъ ми разправяше една своя опитностъ, за силата на изкушението: „Бѣхъ си поставилъ за задача да водя редовенъ животъ, никога да не ямъ следъ залѣзъ слънце. Едни мои познати ми изпратиха една кошница грозде, но слънцето бѣше залѣзло. Поглеждамъ къмъ гроздето, не искамъ да ямъ, не искамъ да наруша задачата си. Легнахъ да спя, но кошницата съ гроздето се върти въ ума ми, не мога да спя. Станахъ отъ леглото си и започнахъ да чета „Отче нашъ“, „Вѣрую во Единнаго“, и се успокоихъ малко. Легнахъ отново да спя, но ужасъ! — кошницата пакъ въ ума ми. Поглеждамъ къмъ часовника, часътъ е десетъ. Обръщамъ се надѣсно, налѣво, не мога да заспя, не мога да се освободя отъ кошницата. Пакъ ставамъ: поглеждамъ, часътъ е 12. Приблѣжихъ при кошницата, взехъ малко грозде и си легнахъ. Каква бѣше изненадата ми, когато кошницата отново изпъкна въ ума

ми. Най-после решихъ: ще стана, ще изямъ всичкото грозде, да се успокоя. Казано и свършено: изядохъ гроздето и си легнахъ, но на другия денъ вече бѣхъ боленъ. Седя после и размишлявамъ: Чудно нѣщо! — толкова годишенъ човѣкъ съмъ станалъ, на другитѣ давамъ умъ, а се изкусихъ отъ една кошница грозде. Опасна била тази кошница! Мисля си: опасна е, защото чрезъ нея дойде изкушението. Утре ще дойде друго изкушение, друго изпитание, което пакъ нѣма да издържа. Гледамъ кошницата, а нѣщо ми говори: Защо ставашъ толкова суевѣренъ? Тукъ сега е нощъ, а на другата страна на земята е день, тамъ слънцето още не е залѣзло. Стани отъ леглото и си хапни малко грозде! То е благословено отъ Бога“.

Казвамъ: самовъзпитание е нужно на човѣка! Ако иска да яде грозде, той може да яде и срѣдъ нощъ, но трѣбва да се качи на своя аеропланъ, да вземе съ себе си кошницата съ грозде и да стигне слънцето. Щомъ го стигне, свободно може да яде. Правило е: човѣкъ трѣбва да яде следъ изгрѣвъ слънце и преди залѣзъ слънце. Прѣди изгрѣването на слънцето не е добре да се яде. При сегашнитѣ условия на живота, това правило не може всѣкога да се спази, но който иска да живѣе редовно, той трѣбва винаги да го има предъ видъ. Правете този опитъ въ продължение на една година, или на нѣколко месеца, да видите, какви резултати ще придобиете. Човѣкъ трѣбва да измѣни своя начинъ на живѣене, ако иска да създаде въ себе

си характеръ. Какъ живѣятъ съвременнитѣ хора? Раждаатъ се, натъкватъ се на противорѣчия, блѣскаатъ се натукъ-натамъ, създаватъ теории и хипотези, философствуватъ и, въ края на краищата, нищо не постигатъ. Дохождатъ до редъ разочарования, които обезсмислятъ живота имъ. Споредъ мене, една теория или една хипотеза не е нищо друго, освенъ една перспектива на даденъ предметъ, разгледанъ въ едно положение. Утре, обаче, за сѣщия предметъ ще имате друго положение, друга перспектива. Значи, една теория е върна за дадени условия, за дадено положение. Когато условията и положението се измѣнятъ, съ тѣхъ заедно се измѣня и теорията. Запримѣръ, виждамъ единъ равностраникъ трижгълникъ, но следъ известно време, при нови условия, този трижгълникъ не е равностраникъ, силитѣ въ него се измѣнятъ. Трижгълникътъ не е тѣло, той е частъ отъ дадено тѣло. Следователно, както тѣлото се измѣня, така и неговитѣ части се измѣнятъ. И състоянията на хората не сж нищо друго, освенъ части отъ състоянията на други сѣщества, съ съзнания, различни отъ тѣхнитѣ. Всѣко настроение е частъ, отсечка отъ нѣкое тѣло; то може да бѣде трижгълникъ, четирижгълникъ, петожгълникъ и т. н. Това сж символи. Напримѣръ, трижгълникътъ, четирижгълникътъ, петожгълникътъ и другитѣ фигури показватъ качества, положения на съзнанието. Това сж живи, а не мъртви картини, които показватъ, какъ нѣщата мѣнятъ своята форма, своето мѣсто, като минаватъ отъ физическия въ астралния, отъ астрал-

ния въ умствения, отъ умствения въ причинния свѣтъ. Само по този начинъ човѣкъ ще има ясна представа за развиването на съзнанието и за неговата роль въ живота на човѣка.

Едно трѣбва да направите, като ученици: да се заемете съ изучаването на лекциитѣ отъ първата година още. Тамъ има известни правила, закони, формули, които трѣбва да заучите добре. По този начинъ вие ще развиете въ себе си известни центрове, които ще ви помогнатъ въ живота. Запримѣрь, вие можете да имате приятел, само когато сте развили въ себе си центъра на приятелството. Вие можете да влѣзете въ нѣкое общество и да живѣете съ хората въ това общество, само ако сте развили центъра на общителността. Вие можете да обичате Бога, само ако сте обработили своето сърце. Въ Бога, като цѣло, като единица, се включватъ всички живи същества. Ако обичате Бога, въ Него ще намѣрите и братята си, и сестритѣ си, и приятелитѣ си, и обществата. На всѣка наша проява, на всѣко наше състояние отговаря известенъ центъръ, който трѣбва да се развива. Това не сж илюзии. Илюзии има само тогава, когато нѣщата не се развиватъ правилно. Въ илюзията нѣщата се усилватъ, увеличаватъ се само, безъ да растатъ, безъ да се организиратъ. Запримѣрь, сѣнката може ли да расте? Не, сѣнката се разтѣга само, безъ да расте. Нѣкой казва: Слънцето изгрѣва. — Слънцето никога не изгрѣва. Защо? Защото никога не залѣзва. Ако се качите високо въ простран-

ството, ще видите, че слънцето не се върти, както намъ се вижда, но се движи спиралобразно нагоре и после слиза надолу.

Казвамъ: ученикътъ трѣбва да се концентрира, да развива мисълта си, но не по начина на йогитѣ. Има много начини, методи, съ които йогитѣ си служатъ, но ако човѣкъ не ги разбере, той може съвършено да се осакати. Тѣзи осакатени ученици сж вѣнъ отъ законитѣ на природата. Законитѣ на разумната природа сж строги. Азъ давамъ методи, които сж свързани съ най-малки рискове за човѣшкия умъ. Тѣ сж методитѣ на живота, методитѣ на разумната природа. Методитѣ на йогитѣ, обаче, сж свързани съ голѣми рискове. Йогитѣ мязатъ на англичанитѣ, които обичатъ да се качватъ по високитѣ върхове, даже съ рискъ за живота си. Всѣка година загиватъ по планинитѣ, или потъватъ въ моретата десетки англичани, но тѣ смѣло, вървятъ къмъ целта, която искатъ да постигнатъ. Англичанинътъ е гордъ, не отстъпва лесно. Той казва: И животътъ ми да коштува, азъ ще постигна това, което желая. — Хубава чърта е тази. Българинътъ е като циганина, който казва: „И чергата изгарямъ, и чукътъ продавамъ, но не се подчинявамъ“. Той е упоритъ, но не е твърдъ. Твърдъ човѣкъ е онзи, който съ мисълта си може да се издигне въ пространството, отдето никой не може да го снее. Каква твърдостъ е тази, да се държишъ за земята? Утре земята ще се разклати, и ти ще изгубишъ твърдостта си. Твърдостта е висше качество. Твърдъ е онзи, който има пълно самообладание, който

може да владѣе своитѣ мисли, чувства и който има въ себе си пълно равновесие. Той седи на нѣкое мѣсто, дете никой го не вижда; обаче, той всички вижда, всички наблюдава. Ученикътъ трѣбва да развива въ себе си такава, именно, твърдостъ, а не упоритостъ. Само така той ще разбира природата и ще се ползува отъ нея. Иначе, каквито богатства и да има, ще му се отнематъ. Кой отъ васъ не е опиталъ това? Днесъ имате нѣкаква радостъ, но при най-малката погрѣшка отъ ваша страна, радостта ви изчезва. Де отиде вашиятъ миръ? Фиктивни сж били вашата радостъ и вашиятъ миръ, а фиктивнитѣ нѣща сж материални. Материалната радостъ, материалнитѣ блага, изобщо, всѣки може да отнеме. Духовната радостъ, духовнитѣ блага никой не може да отнеме. Духовното е достояние на ангелитѣ. Физическата любовъ е на пресекулки, ту се явява, ту изчезва. Духовната любовъ е постоянна; тя непрекъснато се увеличава, расте. Въ физическата любовъ има разтягане, въ духовната има животъ, има растене.

Сега, като говоря по този начинъ, вие ще кажете: На думи лесно се говори, но елате въ нашето положение, да го опитате. Азъ пъкъ ще кажа, вие да дойдете на моето положение. Билъ съмъ въ вашето положение, нѣма защо пакъ да се връщамъ. Сега вие ще дойдете на моето положение. За да се развивате правилно, вие трѣбва да дойдете на моето положение. Това е идеалното

положение, къмъ което трѣбва да се стреми-
те. То не е прахосване на сили, но разумна
работа. Страдания, недоразумения ще дой-
датъ — тѣ сж неизбѣжни. За да дойдете до
разумния животъ, необходими сж страдания.
Човѣкъ може да се разтревожи за нѣщо, но
важно е да се не гнѣви. Не е въпросътъ да
се разкайва, но той всѣкога трѣбва да дър-
жи съзнанието си будно. Това значи: когато
устата иска да каже нѣщо, първо да пита съ-
знанието, да говори, или не; когато очитѣ ис-
катъ да видятъ нѣщо, да попитатъ съзнание-
то, да гледатъ, или не; когато ушитѣ искатъ
да чуятъ нѣщо, да попитатъ съзнанието, да
слушатъ, или не; когато ржката иска да се
мръдне, да удари нѣкого, да попита съ-
знанието, да направи това, или не. Понеже чо-
вѣкътъ, т. е. съзнанието въ човѣка, е отговор-
но за всички прояви на своитѣ удове, то трѣб-
ва да бжде будно, да държи всички свои
слуги въ респектъ.

Казвамъ: турете това правило въ живо-
та си и вижте, доколко ще го изпълните. Ко-
гато приложите нѣщата въ живота, тогава
ще ги научите. Въ древността единъ ученикъ
отишълъ при единъ отъ Великитѣ Учители и го
запиталъ: Учителю, кажи ми, какво нѣщо е
любовъ къмъ ближния. — Иди въ свѣта и
следъ три години се върни при мене, да ти
кажа, какво нѣщо е любовъ къмъ ближния.
Той отишълъ въ свѣта, споредъ както Учите-
лътъ му го посъветвалъ. Но следъ три годи-
ни се върналъ при Него и казалъ: Научихъ
първия урокъ. Сега съмъ готовъ за втория.

Учителят му казалъ: Сега почни оттамъ, дето си спрѣлъ.

Сега, турете си за задача, въ продължение на единъ месецъ, да не сждите никого — нито себе си, нито ближнитѣ си. Дойдете ли до положението да сждите нѣкого, кажете: Господи, на Тебе оставямъ да уредишъ тази работа и да се произнесешъ за нея. Казвате: Ние сме правили такъвъ опитъ. — Едно нѣщо трѣбва да научите: начинътъ, по който да възлагате товара си на Господа. Велика наука е да може човѣкъ да уповава на Бога и да знае, какъ да възлага товара си на Него! Значи, за единъ месецъ ще направите опитъ, въ всичкитѣ си изпитания да упоавате на Бога. Каквито изкушения, мъжнотии или страдания ви дойдатъ, уповайте на Бога! Ако успѣете въ тази задача, работитѣ ви ще се оправятъ. Ако не успѣете, работитѣ ви още повече ще се объркатъ. Работете всички съ упование на Бога! Вие живѣете въ свѣтъ, въ който се изисква голѣмо внимание и съсредоточеностъ.

„Богъ царува на небето. Богъ царува въ живота. Да бжде благословено името Му!“

*

24. Лекция отъ Учителя, държана на 9 мартъ, 1927 г. София.

СПАСИТЕЛНИ ПОЛОЖЕНИЯ.

„Богъ царува на небето. Богъ царува въ живота. Да бжде благословено името Му!“

Размишление.

Съвременнитѣ хора говорятъ за сила, за свобода на човѣшката воля. Питамъ: доде се простира силата и доде свободата на човѣшката воля? Ще кажете, че силата на волята се заключава въ това, да преодолява човѣкъ всички препятствия, за да постигне своитѣ желанія. Питамъ: споредъ васъ, кои нѣща сѣ постижими и кои — непостижими? Съвременнитѣ хора вѣрватъ въ невъзможнитѣ и непостижимитѣ нѣща, а не вѣрватъ въ възможнитѣ и постижимитѣ.

Представете си, че имате една кола съ четири колела и съ два коня. Азъ взимамъ тази кола като символъ. Питамъ: за колко години тази кола може да ви се подчинява? Ако я държите въ исправностъ, тази кола може да ви се подчинява 20—30 години; ако я употребявате много, ако всѣки день носите съ нея пѣськъ, тухли, тя ще ви служи най-много една-две години. Защо? Защото оситѣ ѝ ще се счупятъ, колелата ѝ ще се развалятъ, конетѣ ще отслабнатъ и т. н. Като се развали колата, и като отслабнатъ конетѣ, на кого ще заповѣдвате?

Сега, пренесете този законъ по отношение на вашето тѣло. Ако не държите тѣлото си въ исправностъ, за колко години ще могатъ краката ви сигурно да стѣпватъ, ржцетъ ви разумно да работятъ, ушитъ ви добре да чуватъ, очитъ ви ясно да виждатъ? Вие не се замисляте за това, но се занимавате съ небето, съ ангелитъ, искате да знаете, какъ ще ви посрещнатъ на онзи свѣтъ. Знаете ли, какъ сж дошли ангелитъ до положението, на което днесъ се намиратъ? Вие мислите, че лесно можете да дойдете до положението на ангелитъ. Срещате единъ банкеръ и си казвате: Да имамъ неговото богатство въ ржцетъ си, много нѣщо бихъ направилъ! — Много лесно искате да придобиете богатството. Богатството е сила. Какво ще направите, ако имате на разположение два милиона лева? Ще си създадете нѣкакво нещастие — нищо повече. Ще започнете да се храните съ печени агнета, кокошки, пуйки и ще развалите стомаха си въ продължение на нѣколко години. Днесъ Богъ ви е поставилъ въ положението на сиромасъ, да се научите да ядете. Той ви казва: Мазнини нѣма да ядете, защото тѣ сж причина на разни болести. Понеже въ миналото си не сте знаели, какъ да се справяте съ организъма си, не сте могли да го управлявате, днесъ сте дошли на земята като беденъ човѣкъ, да живѣете въ лишения, да се изправите. Тъкмо сте тръгнали въ правия пѣтъ, намѣри се нѣкой вашъ дѣдо, който ви оставя два милиона лева наследство, но съ това разваля Божия планъ. Вашиятъ дѣдо

не е постъпилъ добре. Той трѣбваше първо да се обърне къмъ Бога, да попита, какво е Неговото мнение по този въпросъ, да ви остави ли наследство, или не.

Мнозина идватъ при мене, искатъ да имъ кажа нѣщо, да знаятъ, какво да правятъ. Това, което искатъ тѣ, е равносилно на два милиона наследство. Тогава азъ запитвамъ Бога, да отговоря ли на въпроса, или не. Богъ ми казва: Този човѣкъ е прекаралъ нѣколко непорядъчни живота, той трѣбва да се опретне на работа, да не разчита нито на баба и дѣдо, нито на баща и майка, нито на приятели. Подобрението на сждбата му зависи изключително отъ него. Ако работи, ще има Божието благословение; ако не работи, главата му ще побѣлѣе. Казвате: Тежки думи сж тия. По-добре да знае истината и да се стегне да работи день и нощъ, отколкото да се заблуждава. Трѣбва ли на онзи затворникъ, когото сждътъ е осждилъ на смъртно наказание, да кажа, че ще го освободятъ, че ще го възнаградятъ съ Георгъовски кръстъ, че ще бжде щастливъ човѣкъ? Бесилка чака този човѣкъ, нѣма защо да го залъгвамъ. Ще му кажа: Братко, оставатъ ти само десетъ часа да живѣешъ. Приготи се, прекарай тия часове въ молитва. Ти си извършилъ едно престѣпление и трѣбваше на врѣмето да мислишъ. Сега не остава друго, освенъ да се молишъ.

Човѣкъ трѣбва да бжде искренъ: каквото говори, да изпълнява, да живѣе въ него. Щомъ говоря за Бога, азъ Му служа, не върша моята воля, но Неговата. Нѣма човѣкъ въ свѣта,

който, като е работилъ за себе си, да се е повдигналъ. Въ първо време този човѣкъ може да печели, но въ края всичко ще изгуби. И на васъ казвамъ: бждете внимателни, да не направите и вие сжщата погрѣшка. Въ миналото сте живѣли и работили за себе си, гледайте и сега да не вървите по сжщия пжтъ. Новата култура иска хора, служители на Бога, които да работятъ разумно и съ любовь. Не е достатѣчно човѣкъ да бжде добродетеленъ. Добро безъ любовь нищо не струва. Какво добро е това, ако дадете на нѣкой беденъ човѣкъ единъ левъ? Отъ всички добродетели любовта е най-голѣма. Безъ любовь нищо не може да се постигне. Азъ не говоря за любовта на сегашнитѣ хора. Тя е остарѣла вече. Тѣй както хората проявяватъ любовта си, едни къмъ други, тѣхната любовь е изживѣла вече времето си. Всичко, което днесъ се проповѣдва, е старо учение. Хората сж знаели тия нѣща отъ преди хиляди години още. Знанията на съвременнитѣ хора сж ограничени. Тѣ се занимаватъ съ физическия, съ материалния свѣтъ. Това, обаче, е стара наука, презъ която сж минали и минералитѣ, и растенията, и животнитѣ. Растенията знаятъ химия, математика по-добре отъ много учени. Стомахтъ ви разбира магематиката по-добре отъ васъ. Единственото ново нѣщо е това, което се говори въ Откровението: „Господъ твори ново небе и нова земя.“ Ново небе и нова земя — подразбирамъ новитѣ възгледи въ живота, съ които

ще се вдигне нова завеса и ще се открие новъ свѣтъ.

Сега ще кажете, че еди-кой си професоръ, еди-кой си ученъ казалъ така. Казвамъ: добро е това, което ученитѣ сж казали, или открили, но това още не е истинска наука. Че еди-кой си ученъ създалъ нѣкаква теория, тази теория още не е абсолютна. Че еди-кой си професоръ направилъ нѣкакви изследвания, тѣзи изследвания още не сж последната дума на науката. Че еди-кой си лѣкаръ направилъ нѣкаква операция, тази операция не е единствениятъ начинъ за лѣкуване на дадената болестъ. Истински лѣкаръ е онзи, който може да намѣри нѣкакво сигурно срѣдство противъ трудно лѣчимитѣ, или по-право неизлѣчимитѣ днесъ болести, туберкулоза, проказа и тѣмъ подобни. Истински лѣкаръ е онзи, който може да намѣри сигурно срѣдство противъ всички нещастия. Достатъчно е този лѣкаръ да бутне единъ ключъ въ организма на болния, за да оздравѣе той моментално. Това значи лѣкаръ, това разбирамъ истинска наука.

Има два начина за лѣкуване: старъ и новъ начинъ. Съвременнитѣ хора обикновено се лѣкуватъ по стария начинъ, съ лѣкарства, съ бани и т. н. Този начинъ на лѣкуване е бавенъ и дава микроскопически резултати. И азъ лѣкувамъ по този начинъ. Като дойде нѣкой боленъ при мене, азъ му давамъ известни методи, известни съвети и му казвамъ: ако изпълнявашъ съветитѣ ми, следъ шестъ месеца ще имашъ микроскопически резул-

тати. Обаче, азъ не лѣкувамъ хората по новия начинъ. Защо? Защото тѣ още не сж готови. Новиятъ начинъ е духовно лѣкуване. Ако излѣкувамъ нѣкой човѣкъ по духовенъ начинъ, като не е готовъ да води чистъ животъ, той ще грѣши още повече, а съ това ще си създаде по-голѣми затруднения въ живота. За онзи, който е готовъ, духовното лѣкуване моментално дава резултати. Достатъчно е да се даде на болния микроскопическа частъ отъ елексира на живота, за да оздравѣе моментално. Засега единъ отъ начинитѣ на лѣкуване на съвременнитѣ хора е да ядатъ малко, изобщо, да не преяждатъ. Какво казватъ ученитѣ по този въпросъ? Тѣ казватъ, че храната, която човѣкъ употребява, трѣбва да съдържа, като главни елементи, водородъ, кислородъ, азотъ, вжглеродъ и други нѣкои второстепенни. При това, тѣ опредѣлятъ, въ какво количество трѣбва да се взиматъ тия елементи. Вѣрно е, че организъмътъ се нуждае отъ всички тия елементи, но едно е важно да се знае: стомахътъ се нуждае отъ малко храна.

И тъй, отъ начина на храненето и отъ живота, който човѣкъ води, може да се опредѣли, колко години неговата кола, т. е. неговото тѣло ще му се подчинява. Това зависи и отъ разумността на човѣка. Който не живѣе разумно, той е осжденъ на преждевременно остаряване; когато човѣкъ остарѣе, краката му отслабватъ и се отказватъ да му служатъ. Такъвъ човѣкъ се намира вече въ зависимостъ отъ другитѣ хора, и често става

игралка въ тѣхнитѣ ржце. Споредъ новото учение, на човѣка е опредѣлено да живѣе 120 години и до това време да си служи самъ, да не се нуждае отъ ничия помощъ. Човѣкътъ на новото учение не трѣбва да боледува. И като дойде време да заміне за онзи свѣтъ, той пакъ трѣбва да бжде здравъ, да не е боледувалъ. Заминаването на човѣка за онзи свѣтъ трѣбва да бжде като заминаването му отъ единъ градъ въ другъ, или отъ една държава въ друга. Днесъ нѣкой заминава за онзи свѣтъ, следъ като е боледувалъ дълго време, следъ като сж изхарчени за него 20—30 хиляди лева и, въ края на краищата, продължава да смуцава близкитѣ си и отъ онзи свѣтъ. Въ такъвъ случай, по-добре е било да не заминава, но да остане да живѣе още на земята. Следователно, на ония, които мислятъ да ни смуцаватъ отъ онзи свѣтъ, казваме: По-добре останете на земята, да си поживѣете още, че тогава ще ви изпратимъ на онзи свѣтъ. На земята ще посещавате театри, концерти, балове — каквото пожелаете. Освенъ това, ще имате хубави кжщи, хубави дрехи, отъ всичко ще бждете задоволени. Богъ е създакъ свѣта тъкмо за тия хора. Този свѣтъ не е създаденъ за праведнитѣ хора, но за грѣшнитѣ, да не смуцаватъ праведнитѣ, да не прѣчатъ на работата имъ. И наистина, на грѣшнитѣ хора сж дадени много блага, да ядатъ и да пиятъ, да не правятъ престжпления. Въпрѣки това, на земята пакъ ставатъ престжпления. Това се дължи на недоволство-

то на грѣшнитѣ хора. Праведнитѣ, добритѣ хора на земята сж малко. Ако погледнете съ око̀то на ясновидеца, ще видите, каква малка частъ отъ хората свѣтятъ, т. е. изпущатъ свѣтина. По-голѣмата частъ отъ хората на земята сж грѣшници. За да ги задоволи, Богъ имъ е далъ безброй блага — ядене, пиене, кжщи, ниви, богатства, само да не вършатъ престжпления. Наистина, и това е култура, но култура на грѣшни хора, която е временна, а не вѣчна. Безъ тѣзи блага, безъ тѣзи удоволствия, животътъ на земята щѣше да бжде още по-лошъ, съ повече нещастия. При това положение, тия хора не могатъ да се обърнатъ къмъ Бога. Тѣ трѣбва да минатъ презъ голѣми страдания, да се пробуди съзнанието имъ и тогава доброволно да потърсятъ Бога. Нека всѣки се опредѣли, къмъ кой спада — къмъ светиитѣ, или не.

Нѣкой казва: Чудно нѣщо, снощи свѣщъта ми свѣтѣше, а тази вечеръ загасна. Азъ питамъ: какъ е възможно, една хубава свѣщъ, една вечеръ да свѣти, а на другата вечеръ да не свѣти? Оттукъ вадя следния законъ: когато тъчете платното си, т. е. своя животъ, трѣбва да спазвате всички правила на тъкачеството. Основата на платното трѣбва да бжде много здрава и доброкачествена; вжтъкътъ — сжщо така здравъ; бърдото, станътъ сжщо така трѣбва да бждатъ първокачествени. Съ една дума, всичко трѣбва да бжде здраво, хубаво, за да можете лесно да продадете своето платно. Ако платното ви е долнокачествено, единъ-двама могатъ да се

излъжатъ да го купятъ, но трети нѣма да се яви. Съ това вие пакостите първо на себе си, а после и на другитѣ. Ето защо, знайте, че каквото мислите и чувствувате, то първо ще се отрази върху васъ, а после и върху другитѣ хора. Животътъ на човѣка не е нищо друго, освенъ платно, което той трѣбва да употреби или за себе си, или за другитѣ. Човѣкъ не може да живѣе само за себе си. Защо? Защото животътъ е капиталъ, даденъ отъ Бога, частъ отъ който ще се използва за самия човѣкъ, а останалото — за общо употребление. Горко на онзи, който задържа този капиталъ само за себе си! Напълнете своя хамбаръ, а излишъкътъ дайте на другитѣ, и тѣ да се ползуватъ. Втори хамбаръ за себе си не градете! Единъ хамбаръ е достатъченъ на човѣка. Дайте отъ изобилието си на беднитѣ, на страдащитѣ! Излишъкътъ не е за васъ; той е предвиденъ за ония, които нѣматъ. Който мисли да прави вторъ хамбаръ, нека знае, че добро не го чака. Единъ хамбаръ е нуженъ на човѣка! Учението, което ви проповѣдвамъ, можете да турите въ хамбара си, но остане ли излишъкъ отъ него, раздайте го на сиромаситѣ, на нуждаещитѣ. Ако намѣря втори хамбаръ, азъ ще ви държа отговорни — да знаете това. Достатъчно ви е да имате единъ хамбаръ пъленъ — втори хамбаръ не е позволено да имате. Казвате: И ние сме съгласни съ това; и ние искаме да живѣемъ помежду си по любовь. — По

любовь могат да живѣятъ само ония хора, които иматъ единъ хамбаръ, а не два.

И тъй, първото нѣщо, необходимо за всѣки човѣкъ, е колата, т. е. тѣлото да се подчинява на духа му. Човѣшкиятъ животъ се обуславя отъ законитѣ, въ които Богъ го е поставилъ. Мислите ли тогава, че можете да бъдете свободни? Човѣкъ е свободенъ дотолкова, доколкото изпълнява тия закони, доколкото изпълнява волята Божия. Често хората мислятъ, че сж прави въ постѣпкитѣ си, когато се ръководятъ отъ своитѣ вътрешни разбирания. Обаче, тукъ тѣ трѣбва да бждатъ много внимателни. Не всѣкога тѣхното вътрешно разбиране е съгласно съ Божиитѣ закони. Знаете ли, какво нѣщо е вътрешното разбиране? Човѣкъ може да възприеме нѣкаква мисль отвънъ, по телепатически начинъ, и безъ да знае това, да я счита като проява на интуицията, на Божественото чувство въ себе си. Безъ да мисли много, той казва: Богъ ми каза да направя това. Не, това е мисль, приета нѣкъде отвънъ, както по радио се предаватъ разни мисли. Човѣкъ трѣбва да се изпитва, да знае, отде идатъ мисли къмъ него. Той трѣбва да познава проводницитѣ, да ги различава; иначе, ще изпадне въ грѣшки. Нѣкой възприелъ една мисль отъ Парижъ или отъ Лондонъ и бърза да се похвали, че получилъ нѣкакво съобщение отъ невидимия свѣтъ. Другъ пъкъ казва, че получилъ нѣкакво съобщение отъ жителитѣ на луната. Питамъ: какъ е получилъ това съобщение, когато днесъ нѣмаме радио-апаратъ

до луната? Или, какъ е получилъ съобщение отъ невидимия свѣтъ? Божественитѣ вълни се отличаватъ съ особени свойства; ако си боленъ и възприемешъ една такава вълна, моментално ще оздравѣешъ; ако умътъ ти е обърканъ, моментално ще се проясни; ако сърцето ти се е втвърдило, моментално ще се смекчи; ако си билъ скърбенъ, тжженъ, моментално ще цъвнешъ, като цвѣтъ, ще станешъ бодъръ, веселъ, радостенъ. Това значи да си възприелъ Божествена мисълъ. Ако направите нѣкакво добро по човѣшки, всѣки ще каже: Ималъ повече, далъ и на другитѣ. Ако направите едно добро по Божественъ начинъ, всѣки ще каже: Благодариме на този човѣкъ, че е изпълнилъ волята Божия. Да бжде благословено името Божие! Отъ Божественото добро всички се радватъ; отъ човѣшкото — само единъ се радва, и то временно, за момента само. Нѣкой казва: Да дадемъ на този човѣкъ нѣщо, да му намажемъ колата.

Питамъ: кой човѣкъ, като е мазалъ колата си съ катранъ, е останалъ здравъ? Съ мазане работа не се върши. Да замазвашъ нѣщата, това е стара култура. Нѣкой казва: Да кажемъ на този човѣкъ една сладка дума, че да му мине. — Това е мазане на колата съ катранъ. Азъ не съмъ противъ катрана, но той има мѣсто само въ старата култура. Въ новата култура катранъ не се позволява. Катранътъ съдържа въ себе си вредни за организъма елементи. Въ старата култура кадене съ тамянъ се позволява, но

въ новата — никакъв таманъ не се позволява. Новата култура не позволява да се вадятъ никакви екстракти, никакви есенции отъ плодове. Всичко трѣбва да се употребява въ естественъ видъ, както природата го е дала. Новата култура не позволява рѣзане на лозитѣ. Сегашниятъ животъ е несъвмѣстимъ съ бждещия. Не си правете илюзии, че можете да живѣте по старъ начинъ, да бждете носители на новитѣ идеи. Това, което днесъ научите и приложите, съставя основа на бждещото. Апостолъ Павелъ казва: „Отчасти знаемъ, отчасти мждруваме. Когато дойде съвършеното, тогава ще познаемъ Бога, както сме и ние познати.“

Законъ е: краката ще ви се подчиняватъ дотогава, докато имате любовъ къмъ Бога. Ако любовта ви къмъ Бога престане, и краката ще се откажатъ да ви служатъ. Очитѣ ще ви се подчиняватъ дотолкова, доколкото любите Бога. Умътъ и сърцето ще ви се подчиняватъ дотолкова, доколкото любите Бога. Ако съберете любовта на цѣлото човѣчество, на всички светий, добри и праведни хора, на всички ангели и богове на небето, едва ли тѣхната любовъ ще съставя микроскопическа частъ отъ Любовта на Бога. Човѣкъ трѣбва да влѣзе въ Любовта на Бога и да не се заблуждава отъ окръжаващата срѣда. Всѣки човѣкъ говори това, което той знае; той прави това, което може и разбира. Обаче, когато дойдемъ до Божественото, тамъ вече има друга мѣрка.

Сега, като наблюдавамъ вашия животъ, виждамъ, колко мъчно издържате изпититѣ си. Защо? Защото не се съобразявате съ условията. Нѣкой има да минава дълъгъ пѣтъ и тръгналъ съ натоварена қола. Срещатъ го пѣтници, казватъ му да свали частъ отъ товара си. — Нѣма нищо, ще го изкарамъ, пѣтътъ ми е лекъ. Наистина, той слиза по наклонъ, надолу, и колата лесно върви, но по-нататкъ пѣтътъ става по-труденъ. Той не предвижда това и си пѣе: „Горо ле зелена, водо ле студена“. По едно време пѣтътъ става равенъ, и колата мъчно върви. Още по-нататкъ пѣтътъ се издига нагоре, колата спира вече, не върви. Какво да прави сега? Той трѣбва да снесе три четвърти отъ товара си. — Де да оставя този товаръ? — Следъ тебе идатъ бедни хора, съ празни коли, тѣ ще го натоварятъ. — Какъ да оставя товара си, за който толкова трудъ съмъ употребилъ, докато го спечеля? — Ако не оставишъ товара си, колата ще оставишъ, а то е по-страшно. Снеми частъ отъ товара си, и Богъ ще те благослови. Такова нѣщо представятъ буритѣ, мъчнотиитѣ въ живота на човѣка.

Казвамъ: положението на този човѣкъ е подобно на онова, въ което изпадналъ единъ селянинъ отъ Варненско. Единъ день този селянинъ отивалъ за Варна и каралъ пълна кола съ слама. Среща го единъ човѣкъ и го пита: Колко продавашъ тази слама? — Сто лева. — Ето, вземи сто лева. Изсипи сламата на земята, и всѣки да си върви по работата.

Селянинътъ изсипалъ сламата и седналъ предъ нея. Другиятъ го попиталъ: Какво чакашъ, нали ти дадохъ паритъ? — Даде ми паритъ; ами сламата? — Щомъ ти е платено за нея, нѣма какво повече да мислишъ, върви си по пжтя! Седи този човѣкъ и мисли, какво ще стане съ сламата. Има кой да се грижи за нея. Ти продължавай пжтя си. И съвременитѣ хора сега седятъ и мислятъ, какво ще стане съ сламата. Нѣма какво да мислятъ; има хора, които се грижатъ за нея. На васъ не остава друго, освенъ да си гледате работата и да вървите напредъ.

Като ученици, вие трѣбва да избѣгвате еднообразието, защото еднообразието убива, а разнообразието оживява човѣка. Азъ говоря за вътрешното разнообразие, а не за външното. Казвате: Тогава трѣбва да се отречемъ отъ старата култура. — Нѣма защо вие да се отричате, тя сама се е отрекла отъ себе си. Защо? Защото нейната кола е остарѣла вече. Нова кола се изисква. Животътъ на сегашнитѣ хора е толкова опороченъ, че невидимиятъ свѣтъ трѣбва да се заеме съвършено да го пречисти, да го филтрира. Тогава, утайкитѣ на този животъ ще останатъ на филтъра и ще се изхвърлятъ вънъ, а чистата вода ще влѣзе въ употребление. Мислите ли, че следъ това филтруване на живота ще останатъ въ него жаби да крѣкатъ? Не, ще престанатъ вече жабешкитѣ пѣсни. Казвате: Хората трѣбва да се женятъ, да се развиватъ, да вървятъ напредъ. Чудни сж хората въ

своитѣ разбирания! Представете си, че водата попие въ земята и навредѣ настане суша. Какви женитби могатъ да ставатъ? На земята нѣма да има жито, нѣма да има царевица, гладъ ще настане. При това положение, кой ще се жени, кой ще ражда? Де ще останатъ тогава булките и младоженците? Де ще бждатъ майките и бащите? Хората могатъ да се женятъ, но когато има изобилие въ живота. Тогава тѣ ще скачатъ и ще пѣятъ, както жабите въ водата. Щомъ пресъхне водата, ще наведатъ главите си и ще се молятъ: Помени и насъ, Господи! — Де? — Въ новия животъ. Всички ще се молите да ви помене Господъ въ новия животъ, дето водата изобилно тече и извира, дето хлѣбътъ вѣчно расте и зрѣе. Така трѣбва да гледате на живота, а не да се борите. Хората не сж създали свѣта, и нѣма защо тѣ да го оправятъ. Божиятъ свѣтъ е създаденъ за ония души, които отъ хиляди години насамъ сж търсили и търсятъ Бога и живѣятъ за Него. Божиятъ свѣтъ е създаденъ за ония души, които свѣтятъ. Ще дойде день да се запалятъ и онѣзи, които не свѣтятъ. Камъкътъ може ли да свѣти? — Не може. Защо? Защото не сж намѣрени онѣзи условия, при които той може да се запали и да свѣти. Ученитѣ разполагатъ съ сръдства и днесъ още да запалятъ камъка, но това запалване ще коштува много по-скъпо, отколкото самиятъ камъкъ. Ще дойде день, когато тия сръдства ще бждатъ по-евтини, тогава и камъните ще свѣтятъ. Следователно, нѣма нужда тия камъни преждевременно да се запалятъ. Има хора, които

като камънитѣ, днесъ не могатъ да свѣтятъ. Тѣ ще чакатъ своето време.

Сега, като говоря за свѣта, азъ имамъ предъ видъ всички пробудени, съзнателни души. Подъ думата „съзнателни души“ не разбирамъ само хора, но и животни, и растения. Има растения, които вървятъ по пѣтя на праведнитѣ; има растения, които вървятъ по пѣтя на грѣшнитѣ. Сжщото може да се каже и за животнитѣ: има животни, които вървятъ по пѣтя на праведнитѣ; има животни, които вървятъ по пѣтя на грѣшнитѣ. Единъ комаръ ще ухапе човѣка и нѣма да помисли, че му причинява болка. И той си има философия, съ която се оправдава. Той казва: Какво отъ това, че съмъ взелъ малко човѣшка кръвъ? Човѣкътъ е богатъ, може да ми даде малко отъ своята кръвъ. Казвате: Всѣки ще си получи своето. И човѣкътъ, и комарътъ, щомъ вървятъ по пѣтя на грѣшнитѣ, ще бждатъ наказани. Така е, но Духътъ казва на човѣка: „Не претоваряй колата си.“ Бжди доволенъ отъ това, което Богъ ти е далъ, колкото малко да е то. Малкото богатство съ любовъ е за предпочитане предъ голѣмото богатство безъ любовъ. Малкото знание съ любовъ е за предпочитане предъ голѣмото знание безъ любовъ и безъ приложение. Каква полза отъ твоята хубава поезия, ако нѣма кой да я чете и слуша? Каква полза отъ това, че си виденъ циркуляръ, когато твоитѣ слушатели сж глухи? Следователно, красотата на живота седи въ това, човѣкъ да бжде въ съгласие съ по-напредналитѣ отъ него сжщества: неговата ми-

сълъ да бжде въ съгласие съ мисълъта на тия сщщества. Това значи хармония, музика въ мисълъта! Каква по-хубава музика отъ тази, твоята мисълъ да бжде въ хармония съ мисълъта на хиляди напреднали сщщества? Да мислишъ и да разбирашъ правилно, това е най-хубавата музика, която сщществува на физическия свѣтъ. Музиката подразбира още проява на любовта въ физическия свѣтъ. Когато хората сж несчастни, това показва, че тѣ не разбиратъ законитѣ на любовта. Любовта включва законитѣ за лѣкуване, за забогатяване на хората. Казвате: Богъ е Любовь. И обратното може да се каже: Любовта е Богъ. Любовта пѣкъ носи животъ. Животътъ носи свѣтлина за човѣшката душа.

Като ви говоря по този начинъ, думитѣ ми ще произведатъ различни резултати. На онѣзи отъ васъ, които сж на камениста почва, думитѣ ми ще образуватъ голѣмъ порой, и тѣ ще кажатъ: Много нѣща се казаха, но нищо не остана въ ума ни. — Защо нищо не остана въ умоветѣ ви? Защото вие представяте наклонъ, по който водата не може да се задържи. Онѣзи, които сж въ долина, ще се удавятъ отъ моитѣ думи. Тѣ ще кажатъ: Отъ толкова говорене умоветѣ ни се замотаха, безъ малко щѣхме да се удавимъ. Да, дълбока вода, дълбоко знание е това. За онѣзи пѣкъ, които представятъ добра почва, моитѣ думи сж семена, които ще се посадятъ, ще израстатъ, ще дадатъ добри плодове — ябълки, круши, сливи и др. Тѣ ще кажатъ: Разбрахме, каквото ни се говори. Азъ бихъ

желалъ вие да бждете добрата почва, за да разберете всичко, каквото ви се говори и да го приложите. Разбирайте нѣщата вътрешно, за да не се подавате на лъжливи внушения. Въ старо време имало лъжливи пророци; и въ сегашно време има такива. Човѣкъ трѣбва да разбира истината, да се пази отъ заблуждения. Тѣзи лъжливи пророци могатъ да говорятъ на човѣка отвънъ и отвътре, но той трѣбва да бжде внимателенъ, да не се подава. Напримѣръ, нѣкой ви говори отвътре: Ти си много праведенъ човѣкъ. Ржцетѣ ти сж позлатени отъ добрини. Не, този духъ ви заблуждава. Въ живота си човѣкъ може да направи само едно добро. Едно добро, направено съ любовь, струва повече отъ хиляди добрини, направени безъ любовь.

Ако е въпросъ за добринитѣ на свѣта, нека свѣтътъ прави своитѣ добрини; обаче, когато се говори за доброто, което любовта прави, ще знаете, че любовта или много дава, или нищо не дава. Ако нѣкой мисли, че любовта трѣбва само да дава, той не разбира закона. Може ли да се нарече безлюбие това, че майката и бащата отказватъ да купятъ на детето си нѣщо, което ще му причини редъ страдания? Детето иска отъ баща си да му купи единъ голѣмъ револверъ, да стреля. Разумниятъ баща отказва да купи на детето си револверъ, защото знае, че то веднага ще започне да стреля, и който е близо до него, братя, сестри, всички ще пострадатъ. Бащата трѣбва да каже на дете-

то си: Синко, всичко мога да ти купя, но не и револверъ. Детето може да плаче, да вика, но бащата не трѣбва да изпълни желание-то му. Питамъ: може ли този отказъ да се нарече актъ на безлюбие? Ако нѣкой каже, че сърцето на този баща е кораво, той се лъже. Меко е сърцето на този баща, той предвижда страданията, които револверътъ въ детски-тъ ржце ще причини на близкиятъ нему братчета и сестричета. Ако сърцето на бащата бѣше жестоко, той щѣше да задоволи желанието на детето си, безъ да мисли за лошитъ послѣствия. По сжщия начинъ много отъ васъ искатъ да имъ се даде по единъ револверъ. Казвамъ: вие имате револвери, нѣма какво още да ви се даватъ. Нашата задача е да събираме оржжията ви, а не да ви даваме нови. Какво ще направите, ако имате още единъ револверъ? Ще цъкате надѣсно-налѣво. Не, достатъчно сте цъкали. Не мислете, че е лесно да цъка човѣкъ. Ти ще цъкашъ, но и онзи, въ когото куршумътъ попадне, ще цъка. Следователно, когато любовта дава, и когато не дава, резултатитъ сж еднакво силни. Въ разумния животъ даването и недаването сж два метода, съ които любовта си служи. На васъ не остава друго, освенъ да благодарите и за едното, и за другото.

Та мисълта, която трѣбва да остане въ ума ви, е всички да имате едно свещено вѣру, единъ великъ законъ, които да ви ржководятъ. Това свещено вѣру трѣбва да включва въ себе си потикъ къмъ първичната любовъ, къмъ първичната мждростъ и къмъ пър-

вичната истина Само при това положение, само при такова вѣру, между хората може да съществува пълно единство. Иначе, ако всеки мисли, чувствува и действува по своему, свѣтътъ нѣма да се оправи. Които не вѣрватъ въ това, тѣ ще го опитатъ. Тѣ ще видятъ, че по тѣхния начинъ умрѣлитъ нѣма да възкрѣснатъ, нито животъ ще придобиятъ безсмертие. Възкресението ще дойде само за онзи благочестивъ, светъ човѣкъ, който цѣлъ животъ е работилъ и се е молилъ, но не и за онзи, който никога не се е молилъ, и само за себе си е работилъ. Който е внесълъ частъ отъ капитала си въ Божествената банка, той има какво да получи, но онзи, който нищо не е внесълъ, нищо нѣма да получи. Въ небето никакви просеци не се приематъ Ако нѣкой просекъ се осмѣли да влѣзе въ небето, веднага ще го изхвърлятъ вънъ. Тамъ просия не се позволява. Тамъ споръ, подозрение не се позволява. Тамъ никаква критика не се допуска. На земята тия нѣща могатъ да съществуватъ, но на небето — по никой начинъ.

Сега, всички се нуждаете отъ прави разбирания за живота, прави разбирания за Бога и за служенето на Бога. Въ това служене ще разберете великата воля Божия, която иска да обедини всички добри, праведни хора въ изпълнението на една воля, една любовъ, една мъдростъ, една истина. Само при такова съзнание, при такова прозрение човѣкъ ще види на земята безброй красиви, свѣтещи души и ще каже: Радвамъ се, че има такива души на земята, които работятъ, помагатъ на

по-малките отъ тѣхъ. Грѣшните пѣкъ сж прѣснати по земята, като изгорѣли главини, отъ които днесъ нищо не може да стане. Обаче, не е въпросътъ за грѣшните. Важно е сега, какво вие трѣбва да правите. Ще кажете: Тогава, да се откажемъ отъ живота. — Отъ кой животъ? Ако е да се откажете отъ стария животъ, пѣленъ съ грѣхове и заблуждения, прави сте. Но следъ като се откажете отъ стария, т. е. отъ грѣшния животъ, трѣбва да приемете новия животъ, който сега иде. Не е работата да се откажете на думи само, но да свършите веднѣжъ за винаги съ него. Откажете се отъ стария животъ и приемете новия! Откажете се отъ скръбта и приемете радостта! Откажете се отъ сиромашията, за да приемете богатството! Откажете се отъ невежеството, за да приемете знанието! Откажете се отъ слабоститѣ, за да приемете Божията сила въ себе си! Откажете се отъ външното, отъ привидното благочестие и смирение, за да приемете истинското смирение, което ще послужи за основа на любовта и разумността. Това е новото, което сега иде въ свѣта.

Казвате: Какво да правимъ съ настоящето? — Това, което днесъ преживявате, то сж утайки отъ миналото. Това е слама, която трѣбва да продадете на онзи, който се нуждае отъ нея, и повече не мислете. Нали платиха за сламата ви? — Не сж ми платили. — На когото е платено за сламата, нека я сваля отъ колата си и да продължи напредъ. На когото още не е платено, нека чакъ, докато дойде нѣкой да я купи, но той

непременно трѣбва да я изнесе на пазаря. Щомъ се яви нѣкой да я купи, продайте я и повече не питайте за нея, но кажете: Да бжде благословено името Божие! Връщамъ се въ село съ двойна печалба: и сламата продадохъ, и новото придобѣхъ. Тогава, и онѣзи, които купиха сламата ви, както и вие, които я продадохте, тръгнете напредъ въ пѣтя! Въ кой пѣтъ? Въ правия пѣтъ. Докато дойдете до този пѣтъ, вие ще минете презъ редъ мъчения, изпитания, скърби и страдания.

Мнозина ще кажатъ: Слава Богу, продадохме сламата, освободихме се отъ нея. — Както разбирамъ нѣщата, виждамъ, че още не сте продали сламата си. Имайте търпение, ще я продадете, но кажете, какво разбрахте отъ това, което ви говорихъ досега? Азъ знаа, какво сте разбрали, но питамъ само, като онзи уменъ дѣдо, който решилъ да купи кжщата на своя съседъ, но само за форма запиталъ синоветъ си: Какъ мислите, да купимъ ли кжщата на съседа? — Да я купимъ. — Добре, азъ уредихъ вече този въпросъ. И всички се радватъ, че дѣдото постъпилъ разумно, като взелъ мнението на синоветъ си. А дѣдото вече купилъ кжщата. Казватъ: Друго нѣщо е да се чуятъ повече гласове, повече мнения. — Споредъ мене, многото мнения не ползуватъ. Една българска пословица казва: „Много баби, хилаво дете“. Какво сж направили многото депутати въ камарата? Какво сж направили многото учени? Днесъ отъ много-учени свѣтътъ се е развалилъ. Защо? Защото всѣки ученъ иска да ми-

не неговата теория, неговото изследване. Единъ ученъ създава една теория, другъ я опровергава. Въ края на краищата, нищо не излиза. — Ама моята теория е права. — Добре, нека твоята теория бжде права, достатъчно е работата да тръгне напредъ. Едно е важно: колата да върви. Какви теории ще теглятъ колата, това не е важно за васъ. Старитѣ теории представятъ заднитѣ колела на колата; новитѣ теории — преднитѣ колела. Тогава, нека преднитѣ колела теглятъ колата, а заднитѣ да помагатъ. Обаче, какъ е въ сжщностъ? Преднитѣ колела теглятъ напредъ, заднитѣ — назадъ. Значи, имате две равни сили, които действуватъ въ две противоположни посоки. Резултатътъ на това движение е спиране на колата.

И сега, много учени създаватъ нѣкакви теории, и тамъ спиратъ. Защо? Чакатъ да дойдатъ нѣкои да признаятъ тѣхната ученостъ. Нѣма защо да чакатъ другитѣ да ги признаватъ. Тѣ трѣбва да работятъ и да вървятъ напредъ. — Ама не искамъ да мислятъ хората, че съмъ глупавъ човѣкъ. — Това съ мислене само не става. Пжтьтъ, по който вървишъ, ще покаже на хората, какъвъ си. Отивате при единъ силенъ човѣкъ, искате да си кажете думата за него, дали е силенъ, или не. Той хване едного, разтърси го; хване друго, и него разтърси; хване трети, удари му една плесница. Вие казвате: Силенъ човѣкъ е този! Силниятъ лесно си пробива пжть. Слабиятъ, обаче, оттукъ обиколи, оттамъ обиколи, този моли, онзи моли, да му отворятъ пжтя. Божествениятъ човѣкъ

е силенъ, той самъ отваря пжтя си. Казвате: малко политика е нужна! — Никаква политика! Политиката е за слабохарактернитѣ хора. Силнитѣ хора отварятъ пжтя си сами, като борци. Тоза е методъ за духовния животъ. Щомъ при тебе дойде злото, т. е. дяволътъ, ти ще се боришъ съ него, като юнакъ, ще гледашъ да го повалишъ на земята. Ако той те повали, за тебе ще бжде лошо — ще те тжпче на общо основание. Борили ли сте съ дявола, да знаете, какъ се бори той? Ако го хванете за опашката, той ще надвие; ако го хванете за рогата, вие ще надвиете. Достатъчно е да хванете рогитѣ само на единъ дяволъ, за да внушите страхъ на всички дяволи. Тѣ ще кажатъ: Не закачайте този човѣкъ, той е силенъ, ще изкърти рогитѣ на всинца ни.

Казвамъ: такъвъ трѣбва да бжде ученикътъ! Той трѣбва да се отличава съ смѣлостъ и решителностъ, да устоява на вътрешната борба, която става въ него. Като дойде дяволътъ при него, той трѣбва да го хване за рогитѣ и да го повали на земята. Като види дявола, малодушниятъ ученикъ веднага капитулира и започва да се моли, но дяволътъ не отстъпва, той не иска да знае за никаква молитва. Щомъ дойде дяволътъ, ученикътъ трѣбва да го хване за рогата и да му каже: Слушай, ти трѣбва да знаешъ, че предъ тебе седи окултенъ ученикъ, който разбира законитѣ, като тебе. Ти ще се подчинишъ въ името на Бога, защото Той е посиленъ отъ тебе. Следъ това ще му тури юларъ, ще го възседне и ще отиде съ него

на хаджилъкъ. Дето иска, тамъ ще го разкарва. Като се върне отъ разходката, ще му каже: Сега, бжди свободенъ и знай, че окултниятъ ученикъ не се плаши отъ рогата ти. Ако ученикътъ не се съобразява съ Божиитѣ закони, той ще бжде тжпканъ отъ дявола. Дяволътъ може да разтърси човѣка така, че съ години да помни това разтърсване.

Следователно, смѣлость се изисква отъ ученика! Като дойдатъ страданията, той трѣбва да ги понесе съ упование и вѣра въ Бога. Само така може да имате успѣхъ въ живота, само така можете да се справите съ мъчнотиитѣ. Богъ работи въ насъ, и ние трѣбва да бждемъ съработници съ Него. Вие трѣбва да бждете победители въ борбата. Какъ и съ какво ще победите? Съ любовь. Богъ е Любовь, и Той побеждава съ Любовта. Следователно, приложете въ живота си закона на Любовта, ако искате да имате успѣхъ.

Сега, да направимъ едно упражнение съ движение и пѣние на буквитѣ у, а, и. Лѣвата ржка напредъ и малко наклонена, съ дланъта надолу. Дѣсната ржка се движи по лѣвата: започвате отъ рамото и слизате до китката, като пѣте упражнението съ буквата „у“. После ржката слиза до китката, като пѣте упражнението съ буквата „а“. Най-после ржката се качва отъ китката до лакета и пѣте буквата „и“. Разстоянието на ржката отъ рамото до лакета представя материалния, физическия свѣтъ, или стомаха. Мѣстото отъ лакета до китката представя духовния свѣтъ — сърцето, а китката — умствения свѣтъ — ума.

После, поставете дясната ръка напредъ, а лъвата да се движи по нея.

Правете това упражнение сутринъ и вечеръ по десетъ пжти, въ продължение на една седмица. По този начинъ ще подобрите положението на стомаха, на гърдитъ и на мозъка си, ще се лъкувате. Който пѣе, той е здравъ човѣкъ. Който иска да бжде здравъ, той трѣбва да пѣе: и като тжженъ, и като скърбенъ, и като неразположенъ. Казано е: „Пѣйте и възхвалявайте Господа въ душата си!“ Въ това седи истинскиятъ животъ, който носи радостъ и веселие за човѣшката душа.

Богъ царува на небето. Богъ царува въ живота. Да бжде благословено името Му!“.

*

25. Лекция отъ Учителя, държана на 16 мартъ, 1927 г. София.

МАЛКИЯТЪ ПОВОДЪ.

„Богъ царува на небето. Богъ царува въ живота. Да бжде благословено името Му!“

Размишление.

За следния път пишете върху темата: „Защо съмъ недоволенъ?“ Нека всѣки развие темата, както той я разбира. Азъ взимамъ недоволството като контрастъ на доволството. Най-малкиятъ поводъ въ живота може да послужи като условие да се прояви недоволството. Причината за недоволството е толкова малка, че едва съ микроскопъ може да се види, когато доволството започва съ нѣщо велико. За да бжде човѣкъ доволенъ, окръжаващата срѣда трѣбва да бжде напълно хармонична: небето трѣбва да бжде ясно и осѣяно съ безброй свѣтли звезди; цвѣтята трѣбва отдалечъ да разнасятъ своето благоухание; дърветата трѣбва да сж увиснали отъ плодове; рѣкитѣ трѣбва да текатъ и т. н. Дойде ли въпросъ за недоволството, най-малкиятъ поводъ изкарва човѣка отъ равновесието му. Не смѣсвайте, обаче, недоволството съ скръбта. Недоволството представя психически прахъ въ съзнанието на човѣка. Човѣкъ е недоволенъ, понеже не е развилъ въ себе си красивото, великото, Божественото, къмъ което се стреми. Човѣкъ трѣбва усилено да работи върху себе си, за да преустрои своя

свѣтъ. За тази целъ той трѣбва да отвори въ съзнанието си голѣмъ прозорецъ, отдето да влиза повече свѣтлина. Тази свѣтлина ще внесе въ ума му прави разбирания, а въ сърцето му благородни чувства. Разумниятъ човѣкъ разполага съ свѣтълъ и силенъ умъ, съ добро и устойчиво сърце. Ако не е силенъ, човѣкъ не би задържалъ онова, което е придобилъ и разработилъ въ себе си. Ако не е силенъ, той ще изгуби онова, което е придобилъ. Когато нѣкой дава доброволно отъ своитѣ придобивки на другитѣ, това е едно положение, но ако насила ги взиматъ отъ него, това показва, че той е слабъ.

И тъй, като се говори за добродетелитѣ — кротостъ, смирение, въздържание, тия добродетели иматъ отношение къмъ Бога, а не къмъ хората. Човѣкъ трѣбва да бжде смиренъ къмъ Бога, а не къмъ свѣта. Запримѣрь, какъвъ смисълъ има въ това, човѣкъ да бжде смиренъ предъ мечката? Тя може ли да разбере неговото смирение? Ако срещна мечка въ гората, азъ нѣма да се мѣря съ нея по сила, но ще ѝ покажа своята разумность, ще ѝ покажа, че по разумность азъ стоя по-високо отъ нея. Азъ съмъ въоръженъ, но тя е по-силна отъ мене. Ако мине по пѣтя си безъ да ме предизвика съ нѣщо, азъ нѣма да посегна върху нея. Обаче, ако се хвърли върху мене, ще ѝ покажа пушката си. Малцина могатъ да издържатъ мечка да ги срещне и да имъ проговори. Мечката е символъ на голѣми страдания, които видоизмѣнятъ направлението на човѣшката мисль. Ти си фило-

софъ, учишъ хората, какъ да живѣятъ, какъ да постъпватъ, възпитавашъ дѣцата, но щомъ се натъкнешъ на нѣкоя голѣма мечка, на голѣмо страдание, ти изгубвашъ присѣтствието на духа си, не можешъ да се справишъ съ страданието си. Тази мечка те е пленила вече, ти си нейнъ робъ, следствие на което цѣли три месеца боледувашъ отъ треска. Какво геройство е това? И следъ тази среща ти излизашъ вѣнъ, на чистъ въздухъ, но вече пожълтѣлъ, отпадналъ. И като те видятъ хората, казватъ: Много е страдалъ този човѣкъ. Казвамъ: мечка го е срещнала. Вие можете да се смѣете на този човѣкъ, но трѣбва да знаете, че голѣми мечки, голѣми страдания има въ свѣта.

Сега, ще приведа единъ примѣръ отъ живота, да видите, какво значи мечка да те срещне. Представете си, че нѣкой богатъ човѣкъ има единъ вѣренъ, добъръ слуга, но сиромасъ. Господарьтъ не влиза въ положението на слугата си, и често последниятъ изпада въ голѣми затруднения. Случава се, че слугата се влюбва въ една млада, красива, но много възискателна мома. Тя му казва: Азъ ще те взема само, ако си богатъ, ако имашъ на разположение много пари, да удовлетворишъ всичкитѣ ми желанія. Този младъ човѣкъ започва да мисли, отде и какъ да намѣри пари да удовлетвори своята възлюбена. Мисълта му се спира върху неговия господарь, и той започва да мисли, какъ да го обере, или въ краенъ случай да го отправи съ специаленъ билетъ за онзи свѣтъ. Ето, слугата е срещналъ

вече мечката въ гората. Пъкъ и господарьтъ му скоро ще срещне мечка. Питамъ: какъ е възможно тѣзи хубави, красиви чувства къмъ момата сжщевременно да породятъ въ сърцето на вѣрния слуга желание да премахне господаря си отъ този свѣтъ? Ще кажете, че това е карма, че такива били условията на живота му, но тия обяснения още не сж научни. Вие гледате къмъ Черния връхъ, но сжщевременно си мислите друго нѣщо. Следователно, ако нѣкой извади заключение, че вие наблюдавате Черния връхъ, това заключение не е право. Другаде е вашата мисль, а не за Черния връхъ. Слушате нѣкой виденъ ораторъ. Той започва: Господа, знаете ли, какво искамъ да ви кажа? Ще разберете ли това, което ще говоря? Цѣлата публика остава изненадана отъ въведението на тази речъ. Защо се изненадватъ? Защото всички сж учени хора, професори, а ораторътъ ги счита за прости, за невежи хора. Казвамъ: такава ще бжде изненадата на всички хора отъ онова, което бждещето имъ готви. Тази изненада ще урони престижа, достоинството на хората и ще ги лиши отъ възможността да използватъ доброто, което се готви да дойде.

Следователно, за да се ползува отъ условията на живота, човѣкъ трѣбва да разполага съ знание, което носи миръ на душата. Това значи истинско знание. Невежеството пъкъ изпълва човѣшкия животъ съ тревоги. Който разполага съ истинското знание, той пред-

вижда нѣщата отдалечъ; на всѣко предприятие той знае края. Съ тази наука разполагатъ не само духовни, но и свѣтски хора. Единъ богатъ американецъ ималъ само една дъщеря, която се влюбила въ единъ търговецъ милионеръ, и решила да се ожени за него. Баща ѝ, обаче, я посъветвалъ да покаже портрета на годеника си на нѣкой астрологъ или физиогномистъ, да чуе неговото мнение. Дъщерята се съгласила да чуе, какво ще каже френологътъ за нейния годеникъ. Той казалъ, че тя не трѣбва да се жени за него, защото най-много следъ две години ще я убие. Дъщерята повѣрвала на думитѣ на френолога и отказала на своя възлюбенъ да влѣзе въ бракъ съ него. Думитѣ на френолога се оправдали: богатиятъ търговецъ се оженилъ за друга мома, която следъ две години убилъ. Ще кажете: Какъ е могълъ този френологъ да предскаже това нѣщо? Наука има човѣкътъ. На лицето, на главата, на ржцетѣ на човѣка има редъ белези, по които може да се чете. Всѣки трѣбва да изучава тѣзи науки, да познава себе си, да познава и окръжаващитѣ, съ които има отношения.

Казвате: Духътъ ще ни открие истината. — Има нѣща, които Духътъ е написалъ на човѣшкото лице, и втори пжтъ Той не ги открива. Той говори само за неоткрититѣ нѣща, а открититѣ трѣбва да се изучаватъ. Ето защо, хората трѣбва да изучаватъ законитѣ, които управляватъ живота. Споредъ областъта, въ която действуватъ, тия закони биватъ три вида: физически, които се отнасятъ до

материята; астрални, които се отнасят до сърцето, до свѣта на желанията и умствени, които се отнасят до ума. Тѣзи три вида закони се различават по форма. Напримѣръ, човѣкътъ на ума обича изящнитѣ, красивитѣ нѣща; човѣкътъ на сърцето обича съдържанието на нѣщата; физическия човѣкъ пъкъ разглежда нѣщата по обемъ, по външна форма, по голѣмина. Следователно, физическия човѣкъ трупа знания; сърдечниятъ човѣкъ използва знанията, а умствениятъ човѣкъ ги подбира по смисълъ и вади заключения отъ тѣхъ за правиленъ и разуменъ животъ. Запримѣръ, правилно схващане е, че свѣтътъ постоянно прогресира. Въ този смисълъ, който прогресира, той влиза въ първата категория числа отъ 1—10. Числата отъ 1—10 представятъ Божествения свѣтъ; отъ 1—100 — ангелския свѣтъ; отъ 1—1000 — човѣшкия свѣтъ. Ако нѣкой човѣкъ въ числото 5342, е двойката, това показва, че той е заелъ последното мѣсто на физическия свѣтъ, т. е. той е на опашката. Ако пъкъ имате числото 2435, вие сте въ началото на това число, на първо мѣсто.

Първото мѣсто, главата представя Божествения свѣтъ. Щомъ сте въ Божествения свѣтъ, трѣбва да знаете, че въ този свѣтъ не се позволява никакво сърдене. Който живѣе въ Божествения свѣтъ, той нѣма право да се сърди; който живѣе на физическия свѣтъ, той има право да се сърди, да се гнѣви. Сърденето на физическия свѣтъ е масло, което се туря въ яденето. До-

като живѣе на земята, човѣкъ не може да не се сърди. Обаче, отиде ли на небето, тамъ по никой начинъ не трѣбва да се сърди. И най-великиятъ Учителъ, Христосъ, като дойде на земята, разгнѣви се на търговцитѣ, които продаваха въ храма, взе камшикъ и ги изгони навънъ. Нѣма човѣкъ на земята, който да не се е гнѣвилъ. Нѣма кротки хора на земята. Казвате нѣкому: Не се сърди! — Не мога да не се сърдя. Ако съмъ въ Божественния свѣтъ, тамъ съмъ повече отъ светия; тамъ съмъ добъръ, кроткъ човѣкъ. На земята и най-добриятъ човѣкъ се сърди. Гледате нѣкой се усмихва, дава видъ, че не се сърди, но то е само външно поведение, той вътрешно се сърди. Казвате: Какво присѣствие на духа има този човѣкъ! — Това е роля, която той играе. Турете му една малка запалка и ще видите, че моментално ще избухне. За физическия животъ сърденето е необходимо. Ако човѣкъ не се сърди, главата му би се пръснала. Гнѣвътъ заобля главата на човѣка, придава ѝ хубава форма. Ако човѣкъ не се гнѣви, главата му отстрана щѣше да бжде сплесната. Гнѣвътъ е войникъ, който стои на поста си и казва: Главата си давамъ за моя господарь! Тѣй щото, не е лошо, че се гнѣви човѣкъ, но гнѣвътъ трѣбва да бжде на мѣсто. Гнѣвътъ е запалениятъ огънь въ огнището. Ако умѣете да запалите този огънь добре, да се стоплите на него, да си сварите чорбича, той има смисълъ. Но да духате този огънь и да не можете да го за-

палите, да напълните очитѣ си съ димъ и пепелъ, този огънь не е на мѣстото си.

Казвамъ: само умниятъ човѣкъ може да се гнѣви. Той духа на мѣсто и на време, следствие на което разумно изразходва своята енергия. Глупавиятъ човѣкъ не се гнѣви. Когато умниятъ, светиятъ се гнѣвятъ, тѣ разбиратъ, защо се гнѣвятъ. Съ гнѣва си тѣ помагатъ на по-слабитѣ отъ тѣхъ, предаватъ имъ енергия.

Всички трѣбва да имате предъ видъ следното положение: всѣки човѣкъ живѣе едновременно и въ тритѣ свѣта — на физическия, на астралния и на умствения. Питамъ: колко отъ хората, които живѣятъ на земята, трѣбва да се гнѣвятъ? Отъ десетъ души само на единъ е позволено да се гнѣви. Ако ви накаратъ да изберете хора за земята, отъ кои ще вземете: отъ десетътѣ, отъ стотѣ или отъ хилядата? Ако изберете само отъ хилядата, тѣ ще бждатъ хора отъ физическия свѣтъ, които само ще се гнѣвятъ. Затова, трѣбва да изберете хора отъ тритѣ свѣта: единъ отъ Божествения свѣтъ, отъ десетътѣ, които ще турите на главата; десетъ ще вземете отъ ангелския свѣтъ, отъ стотѣ, които ще турите въ сърцето; най-после ще вземете сто отъ хилядата, които ще поставите на физическия свѣтъ. Следъ това ще размѣсите тия хора, за да си укажатъ известно влияние. Това е законъ, който можете да приложите при възпитанието отъ една страна и за подмладяването — отъ друга. Ако не разбирате този законъ, вие не можете да се подмладите, не

можете да усилите паметта си. Защо отслабва паметта на човѣка? Защото той изразходва физическитѣ си сили и нѣма отде да дойдатъ нови. Ако човѣкъ води война цѣли 10—15 години наредъ, той свършено ще се изтощи. Следователно, по колко пжти на день най-много човѣкъ трѣбва да се гнѣви?

Питамъ: по кой начинъ умниятъ човѣкъ може да въздействува на гнѣва си? Щомъ се разгнѣви, той трѣбва да направи едно математическо изчисление, за колко време да даде ходъ на тази енергия да се изразходва. Невидимиятъ свѣтъ, природата държи смѣтка за тази енергия. За тази целъ има часовникъ, който опредѣля количеството на изразходваната енергия при гнѣва. Човѣкъ има право да изразходва само толкова енергия, колкото е опредѣлено. Ако изразходва повече отъ опредѣленото количество, ще го глобятъ. Има случаи, когато човѣкъ трѣбва да се разгнѣви на себе си, за да тръгнатъ работитѣ му напредъ. Гнѣвътъ събужда активността въ човѣка. Той представя вътрешенъ процесъ въ човѣка, който трѣбва да се изучава.

И тъй, човѣкъ трѣбва да изучава своитѣ състояния, да прави редъ изчисления. Запримѣрь, дойде нѣкое радостно чувство въ човѣка. Той трѣбва да изчисли, колко време ще трае тази радостъ, какво ще произведе въ него и какъ ще се отнесатъ хората около него. Нѣкои хора ще критикуватъ, ще кажатъ: Защо се радва този човѣкъ? Трѣбва да изчислите количеството на хората, които ще ви критикуватъ при гнѣва и тия — при радостта. Трѣбва

да следите, какво може да произведе радостта, и какво — гнѣвътъ. Запримѣрь, радостенъ сте и влизате въ една бакалница да купите захаръ, но нѣмате пари. Бакалинътъ ви поглежда и казва: Безъ пари не давамъ. Следъ васъ влиза другъ човѣкъ, сърдитъ, гнѣвенъ и казва на бакалина: Скоро, дай едно кило захаръ, или ще те убия! Бакалинътъ веднага дава едно кило захаръ. Въ този случай гнѣвътъ дава резултатъ. На другия день този човѣкъ отива при бакалина, извинява се и плаща захаръта. Бакалинътъ се чуди и казва: Добъръ човѣкъ билъ той. Обаче, едновременно съ това той съзнава грѣшката си къмъ първия, на когото не далъ захаръ.

Оттукъ вадимъ следния законъ. Човѣкъ трѣбва да работи въ живота първо съ низшите сили, а после съ висшите, а не обратно. Ако отивате при канаритѣ, нѣма да имъ говорите меко, благо, но ще вземете чукъ и длето и ще удряте, да получите отъ тѣхъ нѣкакъвъ скжпоцененъ камъкъ. Тѣ ще ви дадатъ нѣщо и ще кажатъ: Добре, че съ малко се освободихме. Сжщиятъ законъ действува и въ живота. Когато дойде нѣкой при васъ да ви иска нѣщо и започне да вика, да ви се заканва, не мислете много. Дайте, каквото ви иска и благодарете, че съ малко се освободихте. Често вие говорите за любовта, искате чрезъ нея да уредите живота си, но не върви. Защо? Вие трѣбва да знаете, де какви закони да прилагате. Следователно, когато говорите за Божествени, за възвишени работи, вие

трѣбва да измѣните положението си, т. е. да не бждете на земята, но да се качите въ по-високъ свѣтъ. Божественото не може да бжде въ услуга на земнитѣ желанія. Щомъ се отправяте къмъ Божествения свѣтъ, трѣбва да се откажете отъ земнитѣ желанія. Човѣкъ може да живѣе на земята, но да има възвишени желанія и стремежи. Само по този начинъ той ще има резултатитѣ на Божествения свѣтъ.

Казвате: Ние трѣбва да бждемъ духовни! Духовенъ е само онзи човѣкъ, който е развилъ своето причинно тѣло, съ което да разбира причинитѣ и последствията на нѣщата. Въ широкъ смисълъ на думата „духовенъ човѣкъ“ се разбира онзи, който стои по-високо и отъ учения, и отъ разумния, и отъ гениалния. Обаче, въ тѣсенъ смисълъ на думата, духовенъ човѣкъ е всѣки религиозенъ. Този човѣкъ живѣе повече на физическия свѣтъ. Истински духовниятъ знае законитѣ за трансформиране на енергиитѣ. Когато работи умствено, или духовно, той знае, въ кои центрове да локализира енергията си. Ето защо, духовниятъ човѣкъ никога не иждивява енергията си напразно. Каквато работа започне, той всѣкога ще я завърши успѣшно. И вие, като ученици, трѣбва да научите закона за трансформиране на енергията и да го прилагате въ живота си. За духовния човѣкъ всѣко движение, всѣко побутване по главата, по челото или другаде, има дълбокъ смисълъ. Обикновениятъ човѣкъ прави несъзнателни движения. Той не разбира значение-

то на тия движения. Запримѣрь, нѣкой държи прѣститѣ на рѣцетѣ си склѣчени. Това показва, че работитѣ на този човѣкъ сѣ стегнати, затворени. Когато нѣкой тури показалеца на устата си, съ това иска да каже, че за да разбере нѣщата, за да ги разреши правилно, той трѣбва да говори сладко, съ любовъ. Когато постави ржката си на челото, на разсѣдѣчнитѣ способности, това означава: Азъ трѣбва да мисля, да разсѣждавамъ правилно, за да разреши добре задачитѣ на живота си, или да се домогна до известна идея. Нѣкой се почесва отзадъ по главата. Това значи: Нѣма да стане тази работа! Или: ами ако не стане тази работа? Съ почесването човѣкъ изразява съмнение, колебание. Понѣкога човѣкъ поставя ту лѣвия кракъ върху дѣсния, ту дѣсния върху лѣвия, съ което мѣсти енергията по цѣлото си тѣло. Като знае, че всѣко движение има смисълъ, човѣкъ трѣбва да прави разумни, съзнателни движения. Ако не разбира значението на движенията, той трѣбва да наблюдава, да ги изучава. Движенията на човѣка трѣбва да бѣдатъ хармонични! Нѣкои държатъ главата си налѣво, други — надѣсно. И едното, и другото положение на главата не е правилно. Всѣко неправилно поставяне на главата, както и всѣко нехармонично движение, изобщо, създава редъ пакости на човѣка. Единъ младъ, способенъ човѣкъ отишълъ при единъ добѣрь, богатъ американецъ, да иска нѣкаква услуга. Като разказалъ положението си, богатиятъ човѣкъ билъ готовъ да му услужи, но се отказалъ отъ готов-

ността си да му помогне по единствената причина, че младият човѣкъ го опръскалъ съ слюнката си. Затова той му казалъ: Извинете, господине, сега не мога да ви услужа. Другъ пжть дойдете! Младиятъ момъкъ трѣбваше да бжде внимателенъ: той трѣбваше да седи далечъ отъ американеца, или по-добре щѣше да бжде да мълчи, писмено да подаде молбата си и да чака отговоръ. Мислите ли, че като говорите съ нѣкого и го опръскате съ слюнката си, че той ще ви услужи? Като ви изслуша, богатиятъ ще затвори вратата си и ще каже: Другъ пжть дойдете! Другъ пъкъ като говори, себе си опръсква. И това не е добре. Да опръскашъ хората съ слюнката си, това подразбира да ги критикувашъ; да опръскашъ себе си, значи самъ да се критикувашъ. Казвамъ: нито едното е за препорѣчване, нито другото. Да критикувашъ хората, или да критикувашъ себе си, това значи да критикувашъ Божественото. Има едно начало въ човѣка, което никой нѣма право да критикува! Доброто, Божественото начало въ човѣка никой нѣма право да засѣга! То е свещено начало, и всѣки трѣбва да го почита. Дали е въ тебе, или въ другъ нѣкой, не е важно — зачитай това начало. Ако направите нѣкаква погрѣшка, не считайте, че други сж виновни за това. Не петнете Бога въ себе си, но кажете: Азъ съмъ причина за тази погрѣшка и ще я изправа. Когато Богъ види вашата готовность, благородството на вашето сърце, Той ще ви помогне да изправите погрѣшката си. Ако откажете да изправите погрѣшката

та си и очаквате на Бога, или на хората, тѣ да я изправятъ, нищо нѣма да постигнете. Считайте, че освенъ васъ, никой другъ човѣкъ не съществува. При това положение, не остава друго, освенъ сами да свършите работата си. Всѣка погрѣшка, направена отъ човѣка, е задача, която той самъ трѣбва да реши.

Представете си следното положение. Вие сте заети съ нѣкаква сериозна работа, увлѣкли сте се въ нея, нищо друго не ви интересува. Дойде нѣкой, бутне ви, каже ви нѣколко думи, които ви изкарватъ отъ равновесие, и вие се разгнѣвите, направите нѣщо, което не сте мислили. Де е грѣшката сега? Кой е причина за тази грѣшка: вие, или онзи, който дойде и ви предизвика? Вината е въ васъ. Веднѣжъ за винаги вие трѣбва да ликвидирате съ всички ония лица въ вашата фирма, които, въ ваше име, създаватъ редъ неприятности и страдания. Какъ ще ликвидирате? Като не се подавате на тѣхъ, като не ги съждите. Не съждете нито себе си, нито другитѣ, но не допускайте нови грѣхове и грѣшки, които ще ви създадатъ страдания. Ако не правите нови грѣшки, Богъ ще заличи старитѣ. Той ще ликвидира съ тѣхъ. Но ако правите нови погрѣшки, тогава ще ви остави сами да се разправяте и съ старитѣ, и съ новитѣ. Ако пъкъ направите нова погрѣшка, гледайте веднага да я изправите. Божественото въ васъ казва: Изправи погрѣшката си, и напредъ върви! — Ама знания нѣмамъ. — Ще придобиешъ. — Условия нѣмамъ. — Ще ти се дадатъ. — Старъ

съмъ вече. — Ще се подмладишъ. — Боленъ съмъ. — Ще оздравѣешъ. Божественото въ човѣка работи въ всички положения. Колкото слабъ да е човѣкъ, на каквато степенъ на развитие да се намира. Божественото се ще му даде нѣкакъвъ потикъ, нѣкаква утеха. Иначе, човѣкъ не би могълъ да съществува на земята. Въ този потикъ, въ този вътрешенъ стремежъ на човѣка се проявява Божественото начало, както и Божиятъ промисълъ. Човѣкъ трѣбва да наблюдава своите прояви, своите състояния, и всѣки моментъ да знае, де се намира. Ако става сутринъ и е неразположенъ, гнѣвенъ, той трѣбва да знае, че е на физическия свѣтъ, на земята. Човѣкъ може да се гнѣви само на земята.

Преди нѣколко години срещнахъ една млада българка, която, безъ да знае нѣкакви окултни закони и правила, е дошла до едно правилно заключение въ живота си. Тя казваше: „Когато срещна нѣкой човѣкъ, мъжъ или жена, богатъ или беденъ, простъ или ученъ, добъръ или лошъ, първата ми работа е да потърся въ него поне една добра чѣрта, която да задържа въ ума си. Като намѣря такава чѣрта, азъ считамъ вече този човѣкъ за свой приятел. И наистина, този методъ е далъ добри резултати въ живота ми. Благодарение на него азъ имамъ добри приятели. На погрѣшките на хората не обръщамъ никакво внимание“. Казвамъ: тази млада жена по естественъ пътъ се е домогнала до едно окултно правило. Питамъ: кое въ човѣка търси хубавото, красивото? Божественото начало

въ човѣка търси навсѣкжде великото, красивото. На кое мѣсто въ човѣка ще търсите хубавото? Въ сърцето му. Защо? Защото сърцето ражда, умътъ обработва, а волята изявява тѣхнитѣ дѣла навънъ.

Казвамъ: който иска да успѣва въ живота си, той трѣбва да избѣгва еднообразието. Еднообразието уморява човѣка. Ако нѣкой се занимава дълго време съ единъ и сжщъ предметъ, той ще се умори; ако дълго време се моли, той пакъ ще се умори. Човѣкъ трѣбва да разнообразява дейността на мозъчнитѣ си центрове. Той трѣбва да знае, колко време най-много може да се моли, колко време може да учи и т. н. Казано е въ Писанието: „Постоянно се молете!“ Думата „постоянно“ не разбира непрекъснато. Молете се постоянно, т. е. молете се разумно, на всѣко време, което отговаря за молитва. Молитвата има три важни момента: моментъ на хилядата, когато човѣкъ е на физическия свѣтъ; моментъ на стотѣ, когато е въ ангелския свѣтъ; моментъ на десетѣтъ, когато е въ Божествения свѣтъ. Следователно, постоянно може да се моли само онзи, който живѣе въ закона на Любовта, т. е. въ Божествения свѣтъ. Този човѣкъ всѣкога има разположение за молитва. Каквото прави, и дето ходи, той всѣкога е въ молитва. Съ други думи казано: въ живота на любещия човѣкъ всичко е молитва.

Сега, ще изтълкувамъ значението на думата молитва, както се пише на български. Буквата М означава законъ на жерт-

ва. Буквата О — условия, при които жертвата дава добри плодове. Л — означава стремежъ за молитва, т. е. за общение. И — общение съ Великото, съ Божественото. Т — победа на противоречията въ живота. В — единство съ Бога. А — придобиване на разуменъ животъ. Значи, молитвата представя: жертва, условия, стремежъ нагоре, победа на змията, на низшето, на противоречията въ живота, единство съ Бога, придобиване на разуменъ животъ. Който иска да придобие нѣщо ценно, той трѣбва да е победилъ змията въ себе си. Безъ тази победа, никакъвъ духовенъ напредъкъ не може да се очаква.

✓ Отъ това тълкувание можете да извадите заключение, че буквитѣ опредѣлятъ смисъла на думитѣ. Запримѣрь, споредъ значението на буквитѣ, думата Елена означава стремежъ къмъ размножаване, къмъ придобиване на много нѣща. Единиятъ кракъ на буквата Е е на земята, а другиятъ — въ астралния свѣтъ. Ако вземете думата Мария, буквата М показва, че единиятъ ѝ кракъ е на сушата, а другиятъ — въ морето. Въ думата Слава, единиятъ кракъ е на земята, а другиятъ — на луната. Има хора, на които имената отговарятъ точно на тѣхния характеръ, на това, което тѣ представятъ. Обаче, има случаи, когато името на човѣка не отговаря на характера му, и той не го харесва. Какво трѣбва да прави този човѣкъ? Той трѣбва да промѣни името си. Нѣкои хора никакъ не харесватъ имената си, не могатъ спокойно даже да ги слушатъ.

Изпѣйте упражненията „Давай, давай“ и „Киаметъ.“

Като пѣете, мнозина отъ васъ се смущавате, не сте свободни. Защо? Много причини има за това, но една отъ причинитѣ се дължи на обстановката, на мѣстата, на които седите. Много отъ васъ седятъ между хора, съ които не си хармониратъ. Всѣки трѣбва да седне тамъ, дето той си хареса, до лица, съ които си хармонира. Хармонията зависи отъ мислитѣ и чувствата на хората. Въ това отношение, мозъкътъ на хората може да се разглежда като батерия, отъ която излизатъ или положителни, или отрицателни, или неутрални мисли. Затова, направете опитъ, всѣки да седне при когото иска. Първото условие въ едно общество е да съществува хармония между членоветѣ му.

Казвамъ: като дохождате на лекции, гледайте да се поставите въ хармония, както съ себе си, така и съ околната срѣда, за да можете да възприемете поне малко знание. Ако мислите, че тукъ ще придобиете нѣкакви велики истини, вие се лъжете. Невъзможно е да ви се предадатъ великитѣ истини. Защо? Защото на земята нѣма такива условия. Запримѣръ, какъ ще обясните на хората, какво нѣщо сж душата и духътъ, или какво нѣщо сж сърцето и умътъ? Каквото и да имъ се говори, всѣки ще схване त्या нѣща по особенъ начинъ. Това зависи, както отъ устройството на мозъка на всѣки човѣкъ, така и отъ състоянията на неговото сърце. Запримѣръ, радостниятъ ще схваща нѣщата по

единъ начинъ, скръбниятъ — по другъ начинъ. За едно и сжщо нѣщо единъ ще се радва, а другъ ще скърби. Това зависи отъ вътрешното разбиране на човѣка. Изобщо, на земята нѣма доволенъ човѣкъ. Ако нѣкой днесъ е доволенъ, утре ще бжде недоволенъ.

И тъй, стремете се отъ всѣка лекция да придобиете поне микроскопическо знание. Това е приложение на закона за малкитѣ величини. Започнете отъ малкото и постепенно вървете къмъ голѣмото, къмъ великото. Запримѣръ, толкова години вече вие слушате за любовта, но приложихте ли тази любовъ въ най-малкитѣ ѝ прояви? Любовта иска дѣла, а не думи. Можете ли да проявите нѣщо отъ любовъ, въ което никой да не ви критикува? Изобщо, всѣка постѣпка, продиктувана отъ любовъ, трѣбва да бжде издържана. Запримѣръ, когато обичате нѣкого, вие гледате да не се докосвате до него, изпитвате свещенъ трепетъ въ негово присѣствие. После, внимавайте, какъ ще го погледнете, какво ще кажете и т. н. Всички сѣтива взиматъ участие при изявяване на една любовна постѣпка. Като срещнете нѣкой човѣкъ, въ когото любовта живѣе, вие тръгвате подиръ него. Той има особенъ ходъ, особени движения. Достатъчно е да мине покрай нѣкого, за да го застави да тръгне следъ него. Обаче, това може да направи само онзи, на когото съзнанието е будно. За онѣзи, на които съзнанието не е будно, любещиятъ минава за обикновенъ човѣкъ. Човѣкътъ на любовта може да се уподоби на цвѣналь цвѣтъ, къмъ

който се стремятъ пчелитѣ, пеперудитѣ и редѣ още насѣкоми. Защо всички се стремятъ къмъ този цвѣтъ? Защото има какво да взематъ отъ него. Такова нѣщо представя любовта; такова нѣщо представя идейниятъ животъ. Всѣка идея дава импулъсъ, потикъ на човѣка, понеже тя представя живо сжщество. Задъ всѣка идея се крие нѣкое разумно сжщество. Следователно, човѣкъ може да обича само онова, за което има нѣкакъвъ свещенъ образъ. Този образъ е живъ, подвиженъ, не уловимъ: ту се явява, ту изчезва. Той се явява въ всички разумни сжщества. А кой не обича разумниятъ човѣкъ? Кой не обича добриятъ човѣкъ? Кой не обича истинскиятъ герой? Човѣкътъ на любовта първо мисли за другитѣ, а после за себе си. Като уреди работитѣ на другитѣ, той сѣда доволенъ и започва да мисли за себе си.

И тъй, кое е отличителното качество на любещия човѣкъ? — Той мисли първо за другитѣ, а после за себе си. Тази е неразбрана мисълъ за васъ. Какво подразбира тя? Да мислишъ първо за другитѣ, това значи да мислишъ първо за Бога. И тази идея е неразбрана за васъ. Какъ ще мислите за Бога? За Бога ще мислите като за нѣкакъвъ идеалъ, като за най-красивото, най-великото нѣщо въ свѣта. Като мислите постоянно за Него, най-после Той ще ви се открие. Богъ разполага съ безброй начини, за всѣки човѣкъ специални, чрезъ които може да се изяви на всѣка душа и да я подтикне да върви напредъ. До-

статъчно е да се прояви Божественото въ човѣка, за да има той потикъ, импулсъ да работи, да се развива. Той може да не следва никаква школа, но има вече този потикъ въ себе си. Всички имате тази опитност. Много пжти сте били подтиквани отвътре да учите, да работите, но не сте постоянствували. Започвали сте, но сте отлагали, като сте намирали, че времето за работа е минало. Не, времето за учене никога не минава. За онзи, който иска да учи, да работи, всѣкога има време; за онзи, който не иска да учи, нѣма време. По-хубаво и по-лошо време отъ сегашното нѣма. По-добри и по-лоши условия отъ сегашните нѣма. Вие живѣте при най-доброто и при най-лошото време. Що се отнася до талантъ, до гениалностъ, всѣки може да бжде талантливъ или гениаленъ — това е въпросъ на времето. Който иска, той може да стане гениаленъ най-много въ продължение на десетъ години. — Кога може да стане човѣкъ гениаленъ? — Когато милиони хора съсредоточатъ мисълта, чувствата и желанията си къмъ него. Той ще бжде центъръ, фокусъ, въ който всички добри мисли и чувства на тия хора се съсредоточаватъ. По този начинъ той става изразъ на това общо желание.

Гениятъ не живѣе за себе си, той е колективенъ духъ, т. е. изразъ на колективното желание на множество хора. Талантливиятъ е също така изразъ на колективенъ духъ. Ще дойде день, когато всѣки отъ васъ трѣбва да бжде такъвъ изразителъ! За тази цель той

търбва да бжде готовъ. Часътъ на всѣки ще удари, и той търбва съ готовность да посрещне този часъ. Срещнете ли нѣкой талантливъ, или гениаленъ човѣкъ, радвайте се! Следъ него ще дойдатъ още много; между тѣхъ ще бжде и вашиятъ редъ. Видите ли, че едно цвѣте е цвѣнало, радвайте се! Това цвѣте е предвестникъ на пролѣтътъ. Много още цвѣтя ще цвѣнатъ следъ него. Радвайте се, че пролѣтътъ приближава. Не завиждайте, че това цвѣте е дошло първо. Следъ него иде вашиятъ редъ. И вие ще цвѣнете, като него, но на своето време, на своя часъ. Въ живата природа нѣма първи и последни. И въ Божествения свѣтъ нѣма първи и последни. Тази идея има духовенъ, а не физически смисълъ. Ако я разглеждате физически, вие ще се обезсърдите. Казано е: „Първитъ ще бждатъ последни, а последнитъ — първи“. Дали ще цвѣнете въ началото, или въ края, не е важно. За васъ е важно пролѣтътъ да дойде. Какво представя пролѣтътъ? Пролѣтътъ е Божествениятъ Духъ, Великото благо на живота, който лѣха къмъ всички цвѣтя и ги кара да цвѣнатъ.

Казвамъ: когато просекътъ скърби и плаче, разбирамъ. Но когато царскиятъ синъ скърбѣе и плаче — не разбирамъ. Какъ ще си обясните скръбта на царския синъ и на царската дъщеря? Странно е, какъ могатъ тѣ да скърбятъ при приятели, при богатство, при удобства! Когато царскитъ синове сж недоволни, просецитъ сж доволни; когато царскитъ синове сж доволни, просецитъ сж недо-

волни. Законътъ въ природата е такъвъ. Та и вие казвате, че сте Синове Божии, а при това скърбите и плачете, искате парички, искате богатства. Чудно нѣщо! Щомъ сте Синове Божии, всичко въ свѣта е на ваше разположение. Свободно можете да бъркате въ каситѣ, да взимате, колкото пари ви трѣбватъ. — Ама затворъ има. — Щомъ има затворъ, това показва, че сте на физическия свѣтъ. А на физическия свѣтъ никой не може да бжде царски синъ. Царскиятъ синъ е числото десеть. Числото десеть представя Божествения свѣтъ. Следователно, който живѣе въ числото десеть, щомъ слѣзе на земята, той първо ще уреди работата на другитѣ хора, а после своята. Тѣй щото, той нѣма време да скърби и плаче за себе си. Човѣкъ плаче за себе си, а не за другитѣ. Нѣкой плаче, защото пръстътъ го боли, причинява му болка. Щомъ този пръстъ се смѣни съ другъ, и плачътъ престава.

Казвамъ: ученикътъ трѣбва да изучава законитѣ на живата природа, да знае, какво да прави, какъ да разрешава задачитѣ си. И млади, и стари, не се стремете къмъ голѣмитѣ работи, но изпълнете малкитѣ задачи, които ви сж дадени. Силата на нѣщата седи въ приложението. Каквито правила сж дадени въ лекциитѣ, приложете ги. Ако християнитѣ биха приложили поне една часть отъ правилата, които Христосъ имъ е далъ, свѣтътъ щѣше да бжде другъ, а не като сегашниятъ. Отъ всички се изисква приложение! И въ тази лекция ви дадохъ три правила: правилата на десеть-

тъ, на стотъ и на хилядата. Вие трѣбва да оживите, да приложите тия числа въ живота си. Числото десетъ представя любовта, т. е. главата на човѣка. Засега главата разполага съ седемъ врати: две очи, две уши, две ноздри и една уста. Има още три врати, които нѣкога ще се отворятъ, но засега Господъ ги е затворилъ. Съвременнитѣ хора не могатъ да си служатъ, както трѣбва, съ седемтъ врати, а какво ще бжде положението имъ, ако се отворятъ и последнитѣ три? Ще дойде день, когато човѣкъ ще използва разумно и десеттъ врати на главата си. Това ще бжде, когато той живѣе въ числото десетъ.

„Богъ царува на небето. Богъ царува въ живота. Да бжде благословено името Му!“

*

26. Лекция отъ Учителя, държана на 23 мартъ, 1927 г. София.

СЪПРОТИВЛЕНИЕ, НАПОРЪ И СТРЕМЕЖЪ.

„Богъ царува на небето. Богъ царува въ живота. Да бжде благословено името Му!“

Размишление.

Четоха се темитѣ „Защо съмъ недоволенъ“?

За следния пътъ пишете върху нѣкоя свободна тема. Добре е темитѣ да бждатъ по-разнообразни. При това, нека всѣки пише върху тема, която разбира, която му е понятна.

Представете си, че нѣкой ви каже думитѣ: съпротивление, напоръ и стремежъ. Щомъ чуете тѣзи думи, вие веднага ще започнете да мислите, въ какви случаи тѣ се употребяватъ. Запримѣръ, когато поставите вода въ добре затворенъ котелъ и я нагрѣвате до възвирание, тя ще се превърне въ пара и ще се стреми да излѣзе навънъ, но веднага ще срещне съпротивление отъ здравитѣ стѣни на котела. Значи, котелътъ ще се съпротивлява на воднитѣ пари. Воднитѣ пари ще укажатъ известенъ напоръ, известно напрежение върху котела, като същевременно ще се стремятъ да намѣрятъ пътъ, да излѣзатъ навънъ. Стремежътъ на воднитѣ пари е да турятъ нѣщо въ движение, да извършатъ нѣкаква работа. Следователно, когато човѣкъ

се намира въ трудно положение, това показва, че отвън нѣщо му указва известно съпротивление. Той е обвитъ въ нѣщо, което му се съпротивлява. Това нѣщо, вънъ отъ него, е собствената му обвивка. При това външно съпротивление, въ човѣка се явява вътрешно напрежение. Това не е нищо друго, освенъ животътъ, който иска да се прояви. Когато животътъ се прояви, съ него заедно иде и разумното начало въ човѣка, което създава стремежъ, потикъ за движение, за работа. Значи, водата, т. е. животътъ въ човѣка трѣбва да се нагорещи, да се превърне въ пара, да създаде въ него вътрешенъ напоръ.

И тъй, животътъ на ученика трѣбва да мине презъ огънь, за да пречисти той мислитъ си. Това пречистване е необходимо за всички ученици, де позече, де по-малко, споредъ степенъта на тѣхното развитие. Всички не сте на еднаква степенъ на развитие. Въ това седи красотата на живота. Най-големото нещастие за хората щѣше да бжде, ако всички бѣха на еднаква степенъ на развитие. Въ свѣта, въ който живѣете, нѣщата се оценяватъ споредъ мѣстото, което заематъ. Единъ листъ отъ нѣкое дърво е по-важенъ отъ единъ сухъ клонъ. Зелениятъ клонъ пѣкъ е по-важенъ отъ хиляди сухи листа. Тѣй щото, най-малкото, но здраво желаніе е по-важно отъ нѣкое голѣмо, но сухо желаніе. Нѣкой казва: Едно време имахъ силно желаніе, едно време имахъ силенъ стремежъ, но всичко това изчезна. Защо изчезна? Де отиде? Желаніе, стремежъ, който изчезва, е сухъ листъ, който

неизбѣжно ще падне отъ клона на дървото. Когато желанията и стремежитѣ на човѣка изсѣхватъ, това показва, че той е билъ котелъ съ малко вода, която скоро се е изпарила. Такъвъ човѣкъ не може да бѣде свободенъ. Той се намира подъ влиянието на нѣкое разумно сѣщество, което постоянно подклажда неговия огънь и заставя водата изкуствено да ври. Този човѣкъ мисли, че животътъ е неговъ, но щомъ огънятъ отвънъ изгасне, и животътъ му престава. Когато кипенето, вретенето отвжтре не престава, тогава човѣкъ мисли, че животътъ е неговъ, но щомъ огънятъ отвънъ изгасне, и животътъ му престава. Когато кипенето, вретенето отвжтре не престава, тогава човѣкъ е свободенъ.

Значи, докато животътъ престава, човѣкъ не е свободенъ; докато стремежитѣ и желанията му преставатъ, той не е свободенъ. Когато едно желание се изпълни на физическия свѣтъ, то вече престава да сѣществува. Въ Божествения свѣтъ, обаче, желанията трѣбва да се задоволяватъ само, но не и да се изпълняватъ. А всѣко задоволяване е времененъ процесъ. Човѣкъ временно задоволява глада си, но следъ това отново огладнява. Следователно, желайте нѣщата да иматъ начало, но да нѣматъ край. Не се стремете къмъ завършване на нѣщата. Не бързайте да изкажете последната си мисль. Нѣкой проповѣдникъ раздѣлилъ беседата си на три части: първа, втора и трета, въ която иска да стигне до върха, да каже последната, заключителната си дума. Какво ще постигне, ако каже

последната си дума? Отъ памти-вѣка хората все последната си дума сж казвали, но и съ това свѣтътъ не се е изправилъ. Кога ще кажете последната си дума? Когато влѣзете въ Божествения свѣтъ. Последната дума въ човѣшкия животъ е първата дума въ Божествения животъ. Краятъ на човѣшкия животъ е начало на Божествения. Последната дума подразбира най-великата, най-високата дума въ човѣшкия животъ.

Сега, ще напиша една пропорция, образувана отъ буквитѣ А, В, С, Д, които представятъ ума, сърцето, духа и душата на човѣка: $A:B=C:D$. Тя е образувана отъ живи, а не отъ мъртви букви, защото въ духовния свѣтъ се работи съ живи единици. Всѣка единица представя отношение на едно разумно сѣщество къмъ друго. Запримѣръ, умътъ се отнася къмъ сърцето тѣй, както духътъ се отнася къмъ душата. Оттукъ можемъ да съставимъ и друга пропорция: душата се отнася къмъ сърцето тѣй, както духътъ се отнася къмъ ума: $D:B=$
 $=C:A$. Който разбере тѣзи отношения, той ще се домогне и до начини за постигане на своитѣ желанія. Нѣкой има желание да получи докторатъ по нѣкой отрасълъ на наукитѣ, или да стане членъ на Парижката академия на наукитѣ. Това желание е добро, но важно е, какъ може човѣкъ да го постигне, и какво ще придобие, като го постигне. Истинското постижение се заключава въ връзката, която човѣкъ прави съ всички ония благородни, възвишени сѣщества, които работятъ въ научнитѣ общества. Той непременно ще почерпи

нѣщо отъ тѣхъ. Тѣй щото, когато нѣкой казва, че е членъ на Всемирното Бѣло Братство, той трѣбва да си зададе въпроса, какво представя това Братство, и какво ще използва отъ него? Бѣлото Братство сжществува отъ незапомнени времена. То сжществува, откакъ вселената сжществува. Бѣлото Братство е взело участие още при създаването на свѣта, на цѣлия козмосъ. Всѣки членъ отъ това Братство е проява на Бога. Следователно, като ученици на Бѣлото Братство, вие трѣбва да вървите по неговия пжтъ, да следвате живота на Бѣлитѣ Братя. Изучавали ли сте тѣхния животъ, да знаете, какъ сж дошли до това знание, до тази любовъ? Тѣ сж придобили всичко това чрезъ усиленa работа, а не по наследство. Ако изучавате живота на тия Братя, ще видите, каква жертва сж дали тѣ на свѣта. Ако би се намѣрилъ нѣкой да опише живота имъ, като романъ, вие веднага бихте тръгнали въ тѣхния пжтъ. Преди всичко, засега не може да се намѣри поетъ или писателъ, който би могълъ да напише такъвъ романъ. Защо? Защото той не може да намѣри такива красиви образи нито въ ума, нито въ сърцето си. Когато дойде до положение да описва живота на младия момъкъ и на младата мома, първата му работа ще бжде да ги постави въ условия да се влюбятъ единъ въ другъ и после да се оженятъ. И като се оженятъ, ще дойде смъртта да ги покоси. Тѣзи млади ще заприличатъ на печени яйца, ще изгорятъ, и всичко съ тѣхъ ще се свърши. Такъвъ е животътъ на младия мо-

мъкъ и на младата мома въ свѣта, но не и на тия отъ Бѣлото Братство. Хората отъ свѣта казватъ: Едно време бѣхме млади, сега остарѣхме. — Де отиде вашата младостъ? — Едно време имахме любовъ помежду си, но сега любовта нѣ изчезна. — Де отиде любовта? Така не се говори. Любовта никога не изчезва, тя вѣчно сѣществува. Това, което вие наричате любовъ, не е любовъ. Това, което изчезва, което пресѣхва, не е любовъ.

Казвамъ: това, което преживявате, сѣ изпитания, необходими за васъ, за да развиете въ себе си известни добродетели, като търпение, кротостъ, смирение, въздържание и др. Невидимиятъ свѣтъ изпитва всѣки човѣкъ. Чрезъ тѣзи изпитания, между хората ще се създаде хармонична, благоприятна атмосфера, въ която тѣ ще отворятъ душитѣ си. Душата има хиляди прозорци, които днесъ сѣ затворени, но трѣбва да се отворятъ. Казвате за нѣкого: Този човѣкъ е затворена душа, или затворенъ умъ. Знаете ли, какво нѣщо е да сѣ затворени душата или умътъ на човѣка? Каквото и да говорите на този човѣкъ, той казва: Не разбирамъ това нѣщо. — Затворенъ е човѣкътъ, затова не разбира. Всѣки човѣкъ трѣбва да бѣде проводникъ на Великото, на Божественото въ свѣта, поне дотолкова, доколкото е готовъ. Отъ човѣка се изисква всѣки день да реализира поне най-малкото нѣщо, да задоволи най-малкия копнежъ на душата си, за да могатъ неговото сърце и неговия умъ да се развиваватъ правилно, да разбира проявитѣ на Божията Лю-

бовъ. Ако днесъ се изяви тази Любовь между васъ, какъ ще я разберете? Съвременнитѣ хора разбиратъ Бога, само когато иматъ ядене, пиене, дрехи, кжщи, имоти, като Авраамъ, и тогава казватъ: Слава Богу, добре сме, Богъ ни обича. Обаче, ако изгубятъ тѣзи блага, тѣ казватъ: Богъ не ни обича вече, Той не е разположенъ къмъ насъ.

Въ Свещената книга се говори за единъ отъ Божиитѣ раби, когото Богъ изпита по единъ тежъкъ начинъ. Той му отне всичко, каквото имаше: имоти, кжщи, говеда, деца, а най-после му изпрати и най-тежката болестъ — проказа. Този човѣкъ бѣше Иовъ. Въ едно отъ събранията на боговетѣ, Господъ разправялъ за Иова, за неговата любовь, за неговата вѣра. Единъ отъ боговетѣ казалъ: Така е, наистина, Иовъ е праведенъ човѣкъ, съ вѣра и любовь къмъ Бога, но той още не е поставенъ на изпитания, да се провѣри всичко това. Оставете на мене, азъ да го изпитамъ, да видимъ, доколко ще издържи. Този богъ се наричалъ Сатана. Той обикаля около всички хора, изпитва ги, доколко тѣ сж убедени въ своето вѣрую, доколко могатъ да служатъ на Бога. Заелъ се той да изпита Иова, да провѣри думитѣ на Бога. Сатаната знае истината, но я заобикаля. Той казва, напримѣръ, че Богъ е създалъ свѣта, но и за себе си казва, че е взелъ участие въ това създаване. И за да докаже на хората, че знае много нѣща, той започва да прави чудеса предъ тѣхъ. Като види, че нѣкой човѣкъ е материално затрудненъ, той

казва: Колко пари ти трѣбватъ? — Толкова. — Заповѣдай! Сатаната хлопне съ прѣчицата си, и всичко, каквото желае, се явява: пари, плодове, ядене, дрехи. Чудно ли е това? Имате примѣръ съ магьосниците, които се състѣзваха съ Мойсея. Тѣ направиха много чудеса, каквито и Мойсей направи, но дойдоха до едно мѣсто и спрѣха. Следователно, паритѣ и богатата, които сатаната дава, коренно се различаватъ отъ тия, които Бѣлитѣ Братя даватъ. Паритѣ на сатаната съдържатъ отрова за човѣка. Ако ви дадатъ една златна монета, заради която е убитъ нѣкой човѣкъ, непременно ще ви сполети нѣкое нещастие. Въ този случай, вашиятъ ръководителъ ви предпазва, като ви нашепва: Не взимай тѣзи пари, тѣ не сж за тебе. Или, дай тѣзи пари на нѣкого, опасни сж за тебе, ще те отровятъ. Вредата, която тази монета ще ти донесе, ще бжде десетъ пѣти по-голѣма отъ придобивката. Обаче, ако получите една златна монета отъ чистъ, светъ човѣкъ, вие ще се благословите. Следователно, ако при получаване на известно благо, чувствувате нѣкакво вътрешно стѣгане, откажете се отъ него, то не е за васъ; дайте го на други.

Нова философия, нова наука е нужна за живота. Обаче, при днешното възпитание на хората, тази наука мжчно се прилага. Защо? Защото тѣ ще се натъкнатъ на известни противоречия, както болниятъ отъ ревматизмъ въ краката изпитва голѣми болки, когато ходи. Като седи на едно мѣсто, той не усѣща болка, но щомъ започне да върви,

болката веднага го спира. Той започва да нагажда крака си, налѣво, надѣсно, докато най-после се окуражи и трѣгне. Следъ това пакъ го заболи, пакъ спре. Така той пѣшка, охка, не може да ходи много. Защо? Боли го кракътъ. Едно трѣбва да знаете: всички противоречия, всички трудни положения, въ които се намирате, не сж нищо друго, освенъ задачи, които вие, като ученици, трѣбва да решите. Отъ решаването на тия задачи зависи вашето усъвършенствуване. Нѣкои отъ тия задачи сж належащи, още днесъ трѣбва да се решатъ; други търпятъ отлагане, но все пакъ трѣбва да се решатъ. Отъ ученика не се изисква да носи цѣлия свѣтъ на гърба си. Едно се иска отъ него: да мисли, да чувствува и да действува правилно.

Казвате: Ние трѣбва да се обичаме. — Какъ ще се обичате? Споредъ мене, любовта къмъ хората трѣбва да се изявява тѣй, както изворитѣ, които текатъ въ природата. Като отидете на нѣкое планинско мѣсто, наблюдавайте изворитѣ, да видите, какъ извирайтъ. И любовта на хората трѣбва да бжде подобна на изворитѣ, да се разнася въ видъ на дълга, непре- ривна струя, и дето срещне сухо, кораво мѣсто, да го напои, да го смекчи. По този начинъ всѣки ще изпита влиянието на тази любовна струя. Изворотъ не може да напусне мѣстото си и да отиде да полива изсъхналитѣ цѣвя и градини, но той ще се разлѣе въ видъ на дълги струи, които ще стигнатъ до мѣстоназначението си. Такова нѣщо представя и правата мисълъ. Ученикътъ трѣбва да пусне

своята права мисълъ, да тече навсѣкжде, да полива, да оросява, да смекчава. Правата мисълъ е непреривна. Всѣко прекъсване въ нея създава противоречия. Такова нѣщо представятъ чувствата и желанията на човѣка. Освенъ това, всички желания на човѣка трѣбва да бждатъ еднакво ценни, да не се дава предимство на едно желание предъ друго. За даденъ случай всѣко желание е важно. За даденъ случай всѣка мисълъ е ценна.

Следователно, вие трѣбва да бждете справедливи къмъ вашитѣ мисли, чувства и желания. Когато паметта на човѣка отслабва, мислитѣ му постепенно започватъ да се губятъ. Токущо дойде нѣкоя мисълъ въ ума му, и веднага следъ това изчезва. Причината за това се дължи на натрупването на голѣмо количество млѣчна киселина въ мозъка. Млѣчната киселина действува върху пирамидалнитѣ клетки на мозъка, вследствие на което крачката имъ се свиватъ, и тѣ се упояватъ. За да възстановите паметта си, вие трѣбва да освободите мозъка отъ натрупаната въ него млѣчна киселина. Какъ ще се освободите? Съ пречистване на мозъка, на кръвта въ цѣлия организъмъ. Това пречистване се постига съ промѣна на храната, съ чисти мисли, чувства и постѣпки. Ще станете философъ, нѣма да се тревожите. Каквото и да ви се случи, ще гледате на нѣщата философски. Влѣзълъ трънъ въ крака ви: ще седнете нѣкжде да го извадите. Ще се посмѣете на себе си и ще си кажете: Трѣбваше да бжда внимателенъ, да не ходя босъ между трънацитѣ. — Това

искаше да ви каже трънътъ, затова влѣзе въ крака ви. Ако сте каменарь и дѣлате камъни, може да се случи нѣкое малко камъче да влѣзе въ окоото ви. Какво трѣбва да направите? За да не влизатъ камъчета въ очитѣ ви, трѣбва да носите сини очила, които едновременно ще ви предпазятъ и отъ силнитѣ слънчеви лъчи. Натъкнете ли се на човѣкъ, който има бодили, като таралежъ, какво трѣбва да направите? Ако той ви се обяснява въ любовъ и пожелае да ви пригърне, вие трѣбва да му кажете: Снете първо дрехата съ бодилитѣ си и после ще говоримъ за любовъ. Който обича да критикува, той има на дрехата си такива бодили. Той говори за любовъ, но презъ всичкото време ви наблюдава и критикува въ себе си, вследствие на което вие не сте свободни въ негово присѣствие. Той може да ви говори за нови идеи, за ново учение, за нова философия, но въ сжщностъ, нищо не разбира. Той знае само да критикува. Само онзи човѣкъ познава новата философия на живота, който се е свързалъ съ Бѣлитѣ Братя и върви въ тѣхния пѣтъ.

И тѣй, като ученици, вие трѣбва да добиете истинско смирение. Затова казва Христосъ: „Ако не станете като децата, не можете да влѣзете въ Царството Божие“. Да бъдете деца, това не изключва възможността да имате знания, да се ползвате отъ вашитѣ опитности. Вие имате голѣми опитности отъ миналото, сега трѣбва да направите една важна стѣпка напредъ. Ако мислите, че въ този животъ трѣбва да придобиете всички добри

качества на характера си, вашата работа е свършена. Невъзможно е въ единъ животъ да придобиете всичко. Вие сте въ положението на единъ модеренъ станъ, на който е поставена основата на платното, вжтъкътъ е приготвенъ и очаквате само да дойде нѣкое разумно сжщество, да влѣзе въ стана и да започне работата, да тъче платното. Тѣй щото, ако отсега нататкъ трѣбва да предете, да туряте основа, да приготвяте вжтъкъ, да търсите мѣсто за стана си, вашата работа е съвсемъ изгубена. Сега станътъ ви е свършено готовъ, и нищо друго не ви остава, освенъ вие, разумното сжщество, да влѣзете въ стана и да продължите започнатата работа. Мнозина отъ васъ сж започнали вече и продължаватъ да тъкатъ, но нѣкои скоро се насищатъ отъ тази работа, напущатъ стана и казватъ: Азъ не съмъ човѣкъ за тъкане! Ще намѣря нѣкой да ми свърши работата. Не, щомъ сте влѣзли въ духовния свѣтъ, вие сами ще свършите работата си. Никой не може да тъче заради васъ. Да търсите човѣкъ да тъче заради васъ, това значи да накарате нѣкой да мисли вмѣсто васъ. Това е невъзможно. Ако се намѣри такъвъ човѣкъ, той ще мисли за себе си. Всѣки трѣбва да се научи самъ да мисли. — Не зная, какъ да мисля. — Ще се научишъ.

Главната цель на окултната школа е да приготви ученицитъ си така, че като дойде Божието благословение, да бждатъ готови да го приематъ. Небето не изпраща бла-

гословението частично, но общо. Докато евреите бяха въ Египетъ, Богъ не имъ даде манна. Обаче, като отидоха въ пустинята, тамъ имъ даде манната. Сжщиятъ законъ се отнася и до знанието. Докато човѣкъ е самъ, той не може да учи. Когато много хора сж събрани на едно мѣсто, тѣ колективно си въздействуватъ, и тогава Богъ се изявява общо, чрезъ тѣхнитѣ умове и души. При тѣзи условия само знанието може да дойде. Въ такъвъ случай, ако и най-простиятъ човѣкъ дойде въ съприкосновение съ вашитѣ умове, той ще може да ви даде нѣщо. Той може да не знае книжно учение, но е готова душа, която, щомъ влѣзе въ съприкосновение съ вашитѣ умове, създава потикъ къмъ мисль. Сжщо така и учениятъ може да подбуди умоветѣ ви къмъ мисль. Съ когото и да дойдете въ съприкосновение, благодарете за това. За васъ е важно, че имате възможность да работите, да се развивате. Вижте, напримѣръ, какво е положението на дивацитѣ, и оценете културата, която днесъ имате.

Мнрзина сж се натѣквали на такава точка на културата, дето мисльта имъ свършено престава да функционира. Тази точка, този вжзелъ се нарича мъртва зона. Той се срѣща навсѣкжде. Тази мъртва зона се срѣща и въ България. Попадне ли, въ тази точка, човѣкъ не може да се моли, не може да чувствува, не може да мисли. Много хора живѣятъ въ тази мъртва зона на културата, вследствие на крето по развитие сж останали назадъ. Ако влѣзете въ кжщитѣ имъ, на пръвъ погледъ ще за-

бележите, че нѣматъ прозорци. Въ срѣдата на кжщата иматъ огнище, около което всички се събиратъ. Каква култура е тази, въ която кжщитѣ сж безъ прозорци? Не мислете, че като сте излѣзли отъ тѣзи условия на живота, нѣма пакъ да се върнете. Като завършите учението си, ще ви дадатъ трудни задачи, които правилно трѣбва да разрешите. Напримѣръ, ще ви дадатъ задача, да поживѣете малко между дивитѣ хора и между напредналитѣ; после, ще ви пратятъ между добритѣ и между лошитѣ животни и растения и ще наблюдаватъ, какъ ще постѣпите съ тѣхъ, и какъ тѣ ще ви приематъ. Най после, ще ви дадатъ единъ скжпоцененъ и единъ простъ камъкъ и ще видятъ, какво ще направите съ тѣхъ. Ако и добритѣ, и лошитѣ хора ви посрѣщатъ съ почитъ и уважение, и ако използвате добре и простия, и скжпоценния камъкъ, Бѣлитѣ Братя ще ви приематъ за тѣхенъ членъ. Обаче, достатъчно е едно куче само да ви залае, за да ви върнатъ назадъ. Бѣлитѣ Братя сж много възискателни къмъ всѣки едного, когото тѣ приематъ за членъ, защото той ще разполага съ тѣхната сила. Приематъ ли го веднѣжъ помежду си, тѣ всѣкога ще му помагатъ. Това показва, че велика перспектива, велико бъдеще, велики постижения седятъ предъ васъ. Като говоря по този начинъ, вие се обезсърдчавате и казвате: Колко работа ни предстои, а де се намираме сега? — Не забравяйте, колко сжщества се намиратъ задъ васъ! Достатъчно е да погледнете на стѣлбата, по която сжществата се възкачватъ, да видите,

колко много същества се намиратъ задъ васъ. По отношение на тѣхъ, вие сте много напреднали. А това трѣбва само да ви насърдчава, да ви дава потикъ да вървите напредъ.

Едно е важно за ученика — да има той прави отношения къмъ Бога. Оттукъ, отношението на човѣка къмъ ближния му трѣбва да бжде такова, каквото е отношението на Бога къмъ Неговия Духъ. Каза̀но е въ Писанието: „Богъ толкова ни възлюби, че даде въ жертва Своя Единороденъ Синъ, за да не погине всѣки, който вѣрва въ Него“. Богъ ни възлюби като грѣшници, а не като праведни. Следователно, и ние трѣбва да имаме помежду си такива отношения, да сме готови на жертва единъ за другъ. Казвате: Заслужава ли този човѣкъ да го обичамъ, да се жертвувамъ за него? — Като душа, излѣзла отъ Бога, всѣки човѣкъ заслужава да бжде обичанъ. Изкуство е да обичате човѣка, преди той да ви е далъ нѣщо. Още по-голѣмо изкуство е да обичате Бога, преди да сте получили Неговото благословение. Който обича Бога, той непременно ще получи Неговото благословение, но първо трѣбва да Го обича. Благословението отпосле иде. Не дойде ли първо любовта, нищо нѣма да разберете отъ благословението.

Сега, ако ви поставятъ на изпитъ, да видятъ, какво сте разбрали отъ тази лекция, колцина отъ васъ ще издържатъ изпита? Вие ще пропаднете при най-малкото изпитание. Представете си, че въ рамото, или въ ржката ви се яви ревматизъмъ. Какво ще направите?

Първата ви работа е да намърите нѣкой масажистъ, да ви разтрие; после ще търсите лѣкаръ, да ви даде нѣкакви лѣкарства. Презъ това време ще викате, ще охкате, всички около васъ ще разбератъ, че ви боли нѣщо. Това сж все стари методи. Ако сте разбрали новитѣ методи, вие трѣбва да се обърнете къмъ Бога съ благодарностъ, че е изпратилъ този ревматизъмъ, да ви научи нѣщо. Пѣйте на ревматизъма и го благославяйте! Благославяйте Бога, светиитѣ, ангелитѣ, добритѣ хора по свѣта, и като се свържете съ тѣхъ, нѣма да забележите, какъ ревматизъмътъ ви ще изчезне. Могатъ да минатъ месецъ, два, три и повече — това нищо не значи. Продължавайте да го благославяте, докато най-после той светне.

Съвременнитѣ хора търсятъ лесния пжтъ. Лесенъ пжтъ нѣма. Учение се изисква отъ всички! Нѣкой казва: Отъ много работа забравихъ Господа. — Всичко можете да правите, но сжщественото трѣбва да помните. Какво по-сжществено за васъ отъ Бога? Както помните, какво трѣбва за васъ, така помнете и за другитѣ. Хората помнятъ за себе си всичко, но щомъ дойде до другитѣ, забравятъ. Седналъ нѣкой да яде, а другъ стои при него и го гледа. Той не се съща да му предложи, заедно да хапнатъ. Молишъ се на Бога, искашъ да бждешъ постоянно въ Неговия умъ. Щомъ искашъ това отъ Бога, и ти трѣбва да Го помнишъ. Ако Богъ не ни държи въ ума си, отъ насъ нищо нѣма да излѣзе. Божията мисълъ е постоянно върху

насъ и ни въздействува. Богъ има търпение, съ хиляди години чака, да се обърнемъ къмъ Него. Той всъка сутринъ ни поглежда, изпраща ни своя погледъ и ни оставя по-нататъкъ да работимъ. Питамъ: поглеждате ли и вие своитѣ приятели така? Щомъ си спомните за нѣкой вашъ приятелъ, вие казвате: Вчера той ме погледна криво, каза ми една, лоша, обидна дума. Обидната дума е таралежътъ, отъ когото хората трѣбва да се пазятъ, да стоятъ далечъ отъ него. Неджзитѣ въ хората сж ежщо такива таралежи, отъ които трѣбва да се предпазватъ. Ето защо, когато се натъква на своитѣ, или на чуждитѣ неджзи и отрицателни мисли и чувства, човѣкъ самъ си създава голѣми нещастия. Тѣ не сж нищо друго, освенъ отрова, която руши организма му.

Следователно, всичко отрицателно ще държите вѣнъ отъ себе си, вѣнъ отъ съзнанието си, вѣнъ отъ физическата си обвивка. Това значи, да има човѣкъ самообладание. Който има самообладание, той може да се противопостави на лошитѣ мисли, които хората отправятъ къмъ него. Какъ? Като си помисли само, че Богъ е Любовь. Такъвъ човѣкъ е силенъ. Нѣкой казва: Мразятъ ме хората, не мога да се справя съ тѣхнитѣ лоши чувства къмъ мене. Казвамъ: всички хора не могатъ да ви мразятъ. Мразятъ само ония, които вървятъ въ съгласие съ черната ложа, но всички, които следватъ пътя на Бѣлитѣ Братя, не мразятъ. Невъзможно е човѣкъ, който люби Бога, да мрази хората. Нѣкой може да

ви каже една обидна дума, да ви огорчи — това не произлиза отъ неговата зла воля, но отъ подхлъзване на езика. Изобщо, човѣкъ трѣбва да се контролира, да владее езика си, да наблюдава движенията си, да не се подава на външни, на чужди влияния. Яви ли се въ човѣка желание да яде много, той трѣбва да владее това желание, да не го задоволява. Когато ядете и дойдете до най-сладката хапка, спрете тамъ. Човѣкъ всѣкога трѣбва да остава малко гладенъ; щомъ дойде до момента, когато яденето е най-сладко, да спре. И въ чинията, отъ която е ялъ, винаги трѣбва да остава малко отъ яденето, да не изяде всичко. Когато пиете кафе, млѣко или чай, винаги трѣбва да оставяте една частъ отъ него недоизпита. Когато отивате на пазаръ, да купувате нѣщо, винаги оставяйте нѣщо въ джоба си. Никога не изхарчвайте всичкитѣ си пари. Нека има нѣщо въ джоба ви.

Законъ е: стремете се къмъ изобилие, а не къмъ недоимѣкъ. Сгответе пълна тенджераядене, макаръ и да остане една частъ неупотрѣбено. Това, което остава въ тенджерата, е за други хора. Излѣзте на улицата и ги повикайте да си хапнатъ. Нека и тѣ получатъ нѣщо отъ вашето изобилие. Природата дава всичко въ изобилие. Ако понякога хората сж лишени отъ това изобилие, причината сж тѣ самитѣ. Когато плодоветѣ цвѣтятъ, но не завързватъ, или когато завързватъ, но не узрѣватъ, и за това хората сж причина. Лошитѣ мисли и чувства покварятъ човѣка, а едновременно съ това покварятъ и всичко около

него. Тъ сж въ състояние да заразятъ цѣлата атмосфера. Веднѣжъ атмосферата заражена, тя се отразява вредно върху растенията и животнитѣ.

И тъй, ще мислите върху думитѣ: съпротивление, напоръ и стремежъ. На кого ще указвате съпротивление? На дявола. Защо? Защото той ви заставя да правите добро или зло, когато не е време за това. Напримѣръ, той ще ви накара да дадете нѣкжде голѣма сума, за да запишатъ името ви, като почетенъ членъ. Съ това ще ви постави на голѣмо изкушение: ще повдигне вашето достоинство, ще поласкае честолюбието ви, и нѣма да усѣтите, какъ ще се спънете. Това добро не е направено на време. Вие не сте били готови за такова дѣло, но сте го направили по внушение. При това положение, вие ще замязате на онзи габровски богаташъ, който далъ една голѣма сума за построяване на читалището въ града, за да поставятъ бюста му тамъ, като човѣкъ, заслужилъ на родния си градъ. Колкото пжти влизалъ въ читалището, поглеждалъ къмъ бюста си и казвалъ: Колко бобъ изяде, докато дойде на това мѣсто! Значи, човѣкъ трѣбва да прави само онова, което излиза отвътре, по свобода на духа, по вътрешно разположение на ума и сърцето. Само по този начинъ той ще се чувствува душа, свободна отъ всѣкакви ограничения и външни влияния. Това значи да бжде той малко, Божествено дете. Каквито страдания да има, какъвто товаръ да носи, той всѣкога ще бжде като дете, радостенъ и веселъ.

Тогава и Божествената наука ще бжде достъпна за него, а не както днесъ, да я пипа само отгоре. Ако довърхностно я изучава, тя още не е истинска наука.

Сега, представете си, че ви даватъ задача, да направите добро на нѣкой човѣкъ, безъ той да узнае това нѣщо. После, даватъ ви задача, да направите добро на всички хора, които познавате. И най-после, да направите добро на цѣлия градъ, въ който живѣете. Какъ ще решите тѣзи задачи? Който прави добро на хората, той непременно ще вземе частъ отъ тѣхната нечистота, отъ тѣхния товаръ. Ето, напримѣръ, земеделецътъ впрѣга ралото и започва да оре земята. Той се поти, напрашава дрехитѣ си, нечистъ става, но затова пѣкъ ралото е чисто, лъщи. Ако земеделецътъ е чистъ, ралото му ще бжде нечисто. Следователно, ралото препорѣчва земеделеца. Когато иглата на шивача е чиста, лъскава, безъ никаква рѣжда върху нея, това показва, че той е работилъ много. Ако перото на писателя е изтрито, това показва, че той е писалъ, работилъ е съ него. Ако бѣлата хартия се изпише съ букви, съ думи, съ цѣли изречения, това показва, че тя съдържа известни идеи, които я осмислятъ. Това сж на видъ противоречиви положения, които трѣбва да се осмислятъ. Тѣ могатъ да се осмислятъ, когато всѣко отъ тѣхъ се постави на своето време и мѣсто.

Значи, нѣщата иматъ смисълъ, когато се поставятъ на тѣхното мѣсто. Запримѣръ, вие ядете месо, а предъ васъ седи единъ ти-

гъръ или лъвъ. Лъвътъ ще остане ли спокоенъ предъ месото? Щомъ види месото, той ще почне да се движи, да се облизва — става неспокоенъ. Защо? И той иска да яде месо. Обаче, ако предъ васъ, стои овца, тя ще гледа, че ядете месо, но ще остане свършено спокойна. Защо? Тя не яде месо. Обаче, ако овцата види хубава, прѣсна трева, тя веднага ще стане неспокойна. Защо? Защото обича тревата, иска да яде отъ нея. Когато младиятъ момъкъ срещне млада, здрава, жизнерадостна мома, той става неспокоенъ. Защо? Той иска да вземе малко отъ жизнеността на момата. И ако момата му отговори, той отбива всичката ѝ вода въ своята градина, вследствие на което тя става недоволна и казва: Изгубихъ сърцето си! Ако бѣше умна, момата трѣбваше да каже на момъка: Стой на разстояние половинъ, или единъ километъръ отъ мене, и тукъ азъ ще ти изпратя половината отъ своята вода. При това, по никой начинъ не позволявамъ да се качишъ надъ мѣстото, на което съмъ застанала. Долу ще седишъ, и тамъ ще получишъ една частъ отъ моята вода. Сжщото трѣбва да каже и момъкътъ на момата.

Нѣкой казва: Азъ искамъ да се кача на високо мѣсто въ свѣта. — Щомъ се качишъ на високо, ще започнешъ да мърморишъ, затова, по-добре стой долу и чакай да ти пуснатъ половината вода. Богатството, което сега имате, представя половината вода, която се спуска отгоре, а тя е достатъчна за васъ. Тя ви е дадена отъ нѣкой, който ви

обича. Любовта, която имате въ сърцата си, представя половината вода, дадена ви отъ Онзи, Който ви обича. Въз основа на този законъ, всѣки има право да отбие само половината отъ водата на онзи, който го обича. Тази половина ще изиграе такава роля, каквато ще изиграе всичката вода.

Сега, всѣки трѣбва да прегледа живота си, да си даде отчетъ, какво е направилъ. Не е въпросътъ да казвате, че не сте прогресирали, че нищо не сте направили, но трѣбва да направите равностѣтка, какво сте придобили и какво — изгубили. Казвате: Едно време чувствувахме нѣщата. — Не е достатъчно само да чувствувате. Ако чувствувате безъ да мислите, вие въ скоро време ще изгубите своята чувствителностъ. Има закони, които помагатъ за развиване на чувствителността въ човѣка, но ако тия закони се престѣпятъ, чувствителността се прѣтѣпява. Запримѣръ, ако изядете една бучка захаръ, ще изпитате приятностъ, сладчина въ устата си. Но ако изядете нѣколко бучки захаръ, една следъ друга, сладчината ѝ ще се намали, вследствие на затѣпяване чувствителността на нервната система. Следователно, щомъ изядете една бучка захаръ, почакайте известно време, и следъ това вземете втора, трета и т. н. Споредъ този законъ, много години трѣбва да минатъ, за да се реализиратъ нѣкои отъ вашитѣ желания. Ако преждевременно ги реализирате, тѣ ще цѣнатъ, но нѣма да завържатъ; ще завържатъ, но нѣма да узрѣятъ, и вие ще бждете

нещастни. Въ разумния животъ всичко става точно на опредѣлено време и мѣсто. Самс по този начинъ човѣкъ може да бжде до бъръ, свежъ, да се развива правилно, да прогресира, безъ да остарява. Има таки ва мъже и жени, които на 70—80 годиш на възраст сж свършвали университетъ. Мойсей бѣше 80 годишенъ, когато Богъ му даде задачата, да изведе еврейския народъ отъ Египетъ. Цѣли 40 години преди това той пасѣше овцетѣ, и цѣли 40 години води еврейския народъ въ пустинята. И най-после като стана на 120 години, умрѣ. Тази е крайната възраст на сегашния човѣкъ.

Пакъ повтарямъ: мислете върху думитѣ — съпротивление, напоръ и стремежъ. Съпротивлението се отнася до физическия свѣтъ въ който човѣкъ борави главно съ твърдата материя. Напорътъ, напрежението се отнася до астралния свѣтъ, въ който човѣкъ борави съ течната материя. Стремежътъ, посоката на направлението се отнася до разумния, до Божествения свѣтъ, въ който човѣкъ борави съ въздухообразната материя. Тѣзи три свѣта сж въплътени въ самия човѣкъ. Който не може да владѣе физическия свѣтъ, той не може да владѣе и астралния. Който не може да владѣе астралния, той не може да владѣе и Божествения свѣтъ. Тѣзи три свѣта сж неразривно свързани единъ съ другъ.

„Богъ дарува на небето. Богъ дарува въ живота. Да бжде благословено името Му!“

27. Лекция отъ Учителя, държана на 30 мартъ, 1927 г. София.

НАЧЪРТАНИЯТЪ ПЛАНЪ.

„Богъ царува на небето. Богъ, царува въ живота. Да бжде благословено името Му!“

Размишление.

Четоха се свободнитѣ теми.

Често съвременнитѣ хора се запитватъ, защо свѣтътъ е създаденъ така? Питамъ: споредъ васъ, като ученици, какъ трѣбваше да се създаде свѣтътъ? Или, кажете поне, какъ трѣбваше да бжде създаденъ вашиятъ свѣтъ? Когато хората казватъ, че свѣтътъ не е създаденъ, както трѣбва, това подразбира, че въ свѣта, въ който тѣ живѣятъ, има нѣщо дисхармонично, нѣщо, което тѣ не желаятъ. Запримѣръ, въ една приказка се разправя, какъ земедѣлцитѣ молили Бога да имъ изпрати дъждъ, а керемидчиитѣ молили за сухо време. Ако Богъ послуша земедѣлцитѣ, керемидчиитѣ ще бждатъ недоволни; ако послуша керемидчиитѣ, земедѣлцитѣ ще бждатъ недоволни. Тогава Господъ имъ казалъ: Влѣзте въ споразумение помежду си, и азъ ще ви изпратя такова време, каквото искате. Следователно, ако хората днесъ сж недоволни отъ външнитѣ условия на живота, това се дължи на самитѣ тѣхъ. Тѣ сж се раздѣлили помежду си, по занятия, по интереси, по разбирания, вследствие на което въ живота имъ сществува голѣмо разнообразие. Всѣка ми-

сълъ, която прониква въ ума на човѣка, и всѣко чувство, което прониква въ сърцето му, представятъ специални занятия. Нѣкой иска да си поиграе малко. — Това е едно занятие. И акробатътъ играе по вжже, свача, хвърля се отъ една паралелка на друга — занятие е това. Съ него той изкарва прехраната си.

Тѣй щото, всѣка мисль, всѣко чувство представятъ известни форми, които указватъ такова влияние върху човѣка, както и неговото занятие.

Ако се обърнете къмъ миналото на човѣка, да проучите образуването на формитѣ на мисльта, ще видите, колко време се е изживило, докато мислитѣ се оформятъ. Днесъ Провидението използва тия мисли, като готови клишета, като добри и лоши гърнета. Добритѣ гърнета запазва, а лошитѣ чулва и отново обработва, както грънчарътъ поставя съ чуленитѣ и изкривени грънци. Много мисль-форми не могатъ да влѣзатъ въ работа, но въпрѣки това се плаща данѣкъ за тѣхъ. Искате да реализирате нѣкоя мисль, но не можете. Щомъ не можете да я реализирате, вие започвате да се измѣчвате. Въ случая, мжката ви се дължи не на мисльта, а на данѣка, който трѣбва да платите за нея. Ето защо, при сегашното състояние, въ което се намирате, вие трѣбватъ да извикате въ ума си всички добри, положителни мисли, които сж впрегнати въ работа. Тия мисли иматъ приложение въ живота и даватъ приходъ. Лошитѣ, отрицател-

нитѣ мисли, като счупенитѣ гърнета, нѣмагѣ приложение въ живота; обаче, трупатѣ да-нѣци, които трѣбва да се плащатѣ. Въпрѣки това, всички мисли, които минаватѣ презѣ ума на човѣка, били тѣ положителни, или отрицателни, сж на мѣстото си. До кога? До-като човѣкъ завърши своето развитие. Днесъ той е въ положението на малко дете, което едва сега започва да учи, да се развива. Вижда-те нѣкой човѣкъ работи, учи, иска ученѣ да стане. Въ миналото той е билъ ученѣ, но всичко е забравилъ, и сега отново трѣбва да учи, да придобива знания.

Казвате: Това е противоречие. — Едно трѣбва да знаете: красотата на живота седи въ противоречията. Тѣ подтикватѣ ума къмъ мисль. Противоречия сжществуватѣ и на не-бето. Иначе, какъ ще си обясните положени-то на Люцифера? Макаръ и на небето, и той се натъкна на нѣкакво противоречие, вследствие на което влѣзе въ стълкновение съ великия порядкъ въ живота. Богословитѣ обясняватѣ причината за това по единъ на-чинъ; окулиститѣ — по другъ начинъ. Оба-че, нито единитѣ, нито другитѣ сж могли да се домогнатѣ до истината. Причината за пада-нето на Люцифера за вѣчни врѣмена ще остане една отъ великитѣ тайни. Никой досега не е обяснилъ и нѣма да обясни, какъ и за-що сж произлѣзли злото и доброто. Хората могатѣ да си съставятѣ теории, колкото ис-катъ, но тѣзи теории още не представятѣ исти-ната. На всѣки щастливъ ангелъ въ небето отговаря по единъ нещастенъ ангелъ въ ада.

Ако по нѣкакъвъ начинъ изчезне ангелътъ отъ ада, моментално ще изчезне и този въ небето. И обратно: ако изчезне ангелътъ отъ небето, ще изчезне и този въ ада. Тѣ сж свързани единъ съ другъ. Възъ основа на този законъ, на всѣки добъръ човѣкъ отговаря единъ лошъ. И на всѣки лошъ човѣкъ отговаря единъ добъръ.

Но да оставимъ този въпросъ настрана. Той е костеливъ орѣхъ, достъпенъ само за умоветъ на велики философи. Ако обикновениятъ човѣкъ се занимава съ този въпросъ, умътъ му ще се обърна. Но все пакъ, добре е понѣкога човѣкъ да се позанимава и съ отрицателната страна на живота. Когато нѣкой е много недоволенъ отъ живота, нека се спре върху отрицателната му страна. Нека види, какво пишатъ и говорятъ философитѣ по тѣзи въпроси. Това ще му послужи като методъ за лѣкуване.

Мнозина се запитватъ за смисъла на живота. По този въпросъ сж дадени различни обяснения, различни мнения, но нито едно отъ тѣхъ не го разрешава. Нѣкои казватъ, че смисълътъ на живота се заключава въ това, да живѣемъ. Да, до известна степенъ може да се приеме, че е така, но какъ ще си обясните, защо, като живѣете, остарявате, губите силитѣ си, губите паметта си? Правилно е, като живѣете, да не губите силитѣ си, да запазите всичко, каквото ви е дадено. Има хора, които до дълбока старостъ запазватъ всичко, онова, което въ младинитѣ си носятъ. Обаче, повечето хора се обезвѣряватъ, от-

слабватъ, изгубватъ любовта си и изпадатъ въ пълно разочарование. Докато сж млади, докато сж здрави, тѣ мислятъ, че обичатъ Бога, обаче, нѣкаква малка причина отвънъ е въ състояние да ги събори. Тѣ сж като малки деца. Щомъ паднатъ на пѣтя, тѣ започватъ да плачатъ, обезсърдчаватъ се, и трѣбва да дойде нѣкой отвънъ, да ги утеши. Ставате сутринъ бодри, весели, доволни. Обаче, мине нѣкаква мисль прѣзъ ума ви, и до вечерята вие сте въ друго разположение: отпадате духомъ, обезсърдчавате се, изгубвате смисъла на живота. Тази мисль е дяволскиятъ трънъ, който е влѣзълъ въ ума ви. Изхвърлете тази мисль навънъ — нищо повече.

Сега, като говоримъ за доброто, подразбираме дѣлата на ангелитѣ, които живѣятъ за ближнитѣ си. Като говоримъ за злото, подразбираме сжщества, които живѣятъ за себе си. Когато говоримъ за боговетѣ на ада, подразбираме онѣзи сжщества, които сж станали причина за идването на смъртта. Когато говоримъ за Бога, подразбираме Онзи, Който е станалъ причина да се прояви живота. И наистина, когато Богъ каза на Адамъ и Ева да не ядатъ плодове отъ дървото за познаване на доброто и на злото, това значи: ако служите на земнитѣ богове, на боговетѣ отъ ада, ще умрете. Ако служите на Бога, ще живѣете. Който мисли, че може да служи на дявола и да живѣе, той е на кривъ пѣтъ. Той ще изпита всички нещастия и страдания въ живота, и въ края на краищата, ще умре. Дя-

вольтът ще вземе всичкитъ му придобивки, всичкитъ му добрини, а въ замѣна на това ще му остави злините си. Така постъпва циганинътъ съ циганката. Той ще я изпрати да проси, и тя цѣль день ще ходи отъ къща въ къща, ще хлопа ту на тази, ту на онази врата, и каквото събере, ще го занесе дома си. Циганинътъ ще ѝ вземе всичко, каквото е донесла, ще я набие, и отгоре на това ще я прати пакъ да проси. На другия день циганката пакъ взима дисагитъ на гърба си, една пръчка въ ржката си да се пази отъ кучетата, и тръгва да проси. Като ѝ дотегне това положение, циганката казва: Не зная, какво да правя. — Нѣма какво да мислишъ. Хвърли дисагитъ отъ гърба си, хвърли пръчката отъ ржката си и престани да просишъ. •Започни да работишъ, да служишъ на Бога, за да живѣешъ. Дяволътъ е създалъ положението на циганитъ, на разбойниците, на крадцитъ, на лъжцитъ. Какъ ги е направилъ такива? Като ги е хранилъ съ съответна храна. Това, което Богъ е направилъ, коренно се различава отъ онова, което дяволътъ е направилъ. Ако сжщата идея предадемъ въ научна форма, ще кажемъ: Великата еволюция на живота, съ ония потайни сили въ нея, неизвестни за ума, сърцето, душата и духа на човѣка, коренно се различава отъ онѣзи субстанциални, есенциални сили, които работятъ въ низнитъ области на материята.

Казвате: Това сж философски работи. — Философски работи сж, но сж хубави. Философитъ сж умни хора. Тѣ съзнателно скри-

ватъ своята мисль въ научна форма, за да се разбере само отъ хора, които могат да се ползватъ отъ нея. Много въпроси сж добре изяснени отъ философитѣ. Тѣ искатъ да покажатъ на хората, че трѣбва да се мисли. Безъ да мисли много, нѣкой казва: Човѣкъ е роденъ да страда. — Не е така. Другъ казва: Човѣкъ е роденъ да бжде щастливъ. — И това не е така. Това сж вметнати изречения въ живота на човѣка. Споредъ мене, човѣкъ се е родилъ, за да живѣе. Че нѣкой билъ щастливъ въ живота си, а другъ — нещастенъ, това е другъ въпросъ. Има хиляди начини, по които задачитѣ на живота могатъ да се разрешатъ. Щастието не е единствениятъ начинъ, по който задачитѣ на живота могатъ да се разрешатъ. И животнитѣ могатъ да иматъ блага въ живота си; и тѣ могатъ да бждатъ щастливи, безъ, обаче, да разрешатъ задачитѣ на своя животъ.

Следователно, нито щастието, нито благата разрешаватъ мжнотиитѣ и задачитѣ въ живота. Запримѣръ, и пчелитѣ могатъ да си устроятъ концертъ, както хората си устройватъ. Влизали ли сте въ нѣкой кошерь, да видите, какъ живѣятъ пчелитѣ? И пчелитѣ, като хората, се радватъ на живота. Единъ день гледамъ предъ единъ отъ нашитѣ кошери, въ едно гърне съ вода, удавени около 20—30 пчели. Взахъ една отъ тѣхъ, духнахъ ѝ малко, тя започна да се движи и се съживи. Взахъ втора, трета, съживихъ ги по същия начинъ. Разглеждахъ ги подъ лупа и забелязахъ, че тия, които можаха да се съ-

живятъ, не бѣха окончателно скжсали съ живота. Имаше нѣкакъвъ бавенъ пулсъ въ тѣхъ. Само две-три пчели не можаха да се съживятъ. Въ онѣзи, които се съживиха, се забелязваше особена радостъ; тѣ се радваха на живота. Ако не бѣхъ ги забелязалъ на време, тѣ щѣха да умратъ. Значи, и човѣкъ може по сжщия начинъ да възкръсне — отъ насъ зависи. Затова, именно, Христосъ е казалъ на ученицитѣ: „И по-голѣми чудеса ще правите отъ тѣзи.“ Какъ ще възкръсните човѣка? Ще го турите съ гърба на земята и ще почнете да работитѣ върху него. Ако искате пчела да съживите, ще постѣпите по сжщия начинъ: ще я турите на ржката си, съ коремчето нагоре, и ще почнете да духате. Ако преди това крилцата ѝ сж били разперени, животътъ е изчезналъ отъ нея, тя не може да се съживи. Обаче, ако крилцата ѝ сж близо до тѣлото, животътъ е още въ нея, и вие ще можете да я съживите. Щомъ-започнете една работа, не се съмнявайте въ успѣха ѝ. Ако имате вѣра, и мъртвиятъ ще възкръсните; ако се съмнявате, и живиятъ ще умъртвите.

Казвамъ: всички се нуждаете отъ положителна вѣра. Правете малки опити и не се обезсърдчавайте. Една пчела всѣки може да възкръси. Който може да възкръси пчела, той ще може да възкръси и човѣкъ. Обаче, вѣра се изисква. Тази вѣра трѣбва да бжде подкрепена чрезъ опити. Безъ опити, вие ще дойдете до механическо разбиране на нѣщата. Мнозина очакватъ да получатъ блага по механически, по външенъ начинъ.

Като дойдатъ до себе си, тѣ сж снизходителни, но щомъ дойдатъ до другитѣ, веднага ставатъ вискателни и започватъ да изискватъ отъ тѣхъ повече, отколкото могатъ да имъ дадатъ. На другитѣ хора тѣ казватъ: Вие трѣбва да работите; вие трѣбва да покажете високъ моралъ. Значи, това, което тѣ сами нѣматъ, отъ другитѣ го изискватъ. Тѣ трѣбва да бждатъ и къмъ другитѣ поне толкова снизходителни, колкото къмъ себе си. Лесно е човѣкъ да съзнава, че трѣбва да бжде съвършенъ, но мжчно постига това съвършенство. Запримѣръ, нѣкой вижда единъ красивъ почеркъ, и той иска да пише така. Взима перото, пише, но почеркътъ не излиза красивъ. Защо? Желание има човѣкътъ, разбиране има, но практика нѣма. Дълго време трѣбва да пише той, да се упражнява, докато почеркътъ му стане красивъ, и докато животътъ му достигне съвършенство.

И тъй, за да достигне съвършенство, човѣкъ трѣбва да даде ходъ на Божественото въ себе си. Божественото начало работи въ всички хора, и следъ време тѣ ще бждатъ въ състояние да Го проявятъ. Ето защо, вие не трѣбва да се обезсърдчавате. Като слушамъ темитѣ ви, намирамъ, че мнозина иматъ добри разбирания, правилно разсждаватъ, но приложение нѣматъ. Всѣки трѣбва да прилага дотолкова, доколкото може, но непременно да прилага. Ако искате да успѣвате, пазете следното правило: всѣкога въ ума си дръжте само една мисль, но тя да бжде главна, основна мисль; въ съзнанието си дръжте само

единъ образъ, а не много ; въ сърцето си — само една добродетель, и то най-силната, за да може тя да се храни, да расте и да се развива ; въ волята си — само единъ неджгъ или порокъ, за да можете да се освободите отъ него. Не търси своя порокъ въ другитѣ хора, за да не го засилвашъ Мисли за добритѣ хора, безъ да разчиташъ на тѣхъ. Ако разчиташъ на тѣхъ, ще забравишъ себе си, ще забравишъ, че и самъ можешъ да си помогнешъ. Добриятъ човѣкъ може да помага дотолкова, доколкото може да прилага нѣщата въ живота си. Ангелътъ може да ти помогне дотолкова, доколкото ти си способенъ да възприемашъ знанието, което той преподава. Всички трѣбва да спазвате тѣзи принципи, тѣзи правила въ живота си, ако искате да успѣвате.

Другото положение, което трѣбва да имате предъ видъ, е че въ свѣта сѣществуватъ една иерархия, споредъ която всѣки има опредѣлено мѣсто. Следователно, човѣкъ трѣбва да знае, на кое мѣсто се намира. Мѣстото на човѣка зависи отъ неговото развитие. Ако срещнете човѣкъ, по-ученъ отъ васъ, ще го почитате заради учението му. Съ това учение единъ день той ще може да ви помогне. Пжтуватъ нѣкъде, но дойдете до една дълбока рѣка, която трѣбва да минете. Оглеждате се натукъ-натамъ и виждате единъ лодкаръ. Обръщате се къмъ него съ почитъ и уважение, защото той има лодка и може да ви пренесе на другия брѣгъ на рѣката. Вие ще го почитате заради изкуството му да кара

лодка. Той може да не взима пари, но все ще иска нѣкакъвъ пропускъ отъ васъ. Какъвъ пропускъ ще му дадете? Нека това бжде тема за размишление, защото човѣкъ може да се натъкне на такива случаи въ живота си. Човѣшкото съзнание е представено въ Библията въ форма на жива рѣка, която прелива водитѣ си, вследствие на което въ него често ставатъ приливи и отливи.

Следователно, приливитѣ и отливитѣ въ човѣка показватъ, че съзнанието му се движи, тече, изминава известенъ пѣтъ. Ученитѣ казватъ, че приливитѣ и отливитѣ въ моретата се дължатъ на луната. Да, но задъ луната има друго разумно сѣщество, което ръководи нейния животъ. Воденичниятъ камѣкъ ли мели житото, или разумната рѣка, която го е поставила да се движи и да върши работа? Ще кажете, че безъ водата воденичарѣтъ самъ нищо не би направилъ. Да, сѣществуването на водата е признакъ за сѣществуването на разуменъ животъ; сѣществуването на водата е признакъ за сѣществуването на свѣтлина и на любовъ. Дето има разумностъ, тамъ има свѣтлина, тамъ има и любовъ. Сѣществуването на доброто и на злото говорятъ за сѣществуването на разумностъ въ свѣта. За Бога добро и зло не сѣществуватъ, защото Той е впрегналъ на работа и доброто, и злото. Доброто и злото сѣществуватъ само за хората. Обаче, съ дохождането си на земята, всѣки самъ е начѣрталъ своя пѣтъ: възходящъ или низходящъ, свѣтълъ или тъменъ, положителенъ или отрицателенъ. Като казвамъ, че всѣки самъ

е начърталъ пжтя си, разбирамъ, че той е взелъ решение въ себе си, по кой пжтъ да върви. Това значи още, че Богъ е начърталъ нашия пжтъ, но ние трѣбва да имаме будно съзнание, да не се отклоняваме отъ Него. Следователно, щомъ вземете въ ржката си плана, който Богъ е начърталъ, вие се подписвате, че сте съгласни да го изпълните. Всѣки може точно да изпълни този планъ, при условие да има будно съзнание. Ако кажете на нѣкой религиозенъ човѣкъ, че вие сами сте начъртали плана на своя животъ, той ще каже, че не трѣбва да говорите така. Защо? Защото, споредъ него, само Богъ чъртае пжтищата на хората. Така е, Богъ чъртае, а хората, при будно съзнание, подписватъ, даватъ своето съгласие. Значи, задачата на всички хора на земята е да изпълнятъ този планъ.

Сега, щомъ имате даденъ планъ за работа, трѣбва да се заемете, съ будно съзнание, да реализирате този планъ на земята. Казвате: Нима досега сме работили безъ планъ? — Азъ имамъ предъ видъ цѣлокупния планъ — планътъ на общия животъ. Тъй щото, като изпълнява частично своя планъ, всѣки трѣбва да се съобразява съ общия планъ на Битието. Този трѣбва да бжде идеалътъ на всѣки човѣкъ. — Не сме ли прогресирали? — Прогресирали сте донѣкжде, но само като кандидати ученици. Вие още не сте ученици, не сте завършили развитието си, не сте адепти, на които живата природа да клужи. Вие още не сте дошли до положение да владѣете живата природа, да се раз-

говаряте съ нея. Подъ думата „жива природа“ се разбиратъ всички разумни, възвишени същества, които, отъ незапомнени времена, сж завършили развитието си. Вие трѣбва да бждете въ връзка съ тия същества, защото тѣ ще ви помагатъ въ рѣализирането на вашия планъ. Единъ день и вие ще станете тѣхни съработници. Единъ день, заедно съ тѣхъ, ще бждете съграждани въ Царството Божие.

Изпѣйте сега упражнението „Давай, давай!“

„Богъ царува на небето. Богъ царува въ живота. Да бжде благословено името Му!“

*

28. Лекция отъ Учителя, държана на 6 априль, 1927 г. София.

ЕДНА СТЪПКА.

„Богъ царува на небето. Богъ царува въ живота. Да бжде благословено името Му!“

Размишление.

Четоха се свободнитѣ теми.

Въ математиката се работи съ минуси и съ плюсове, т. е. съ събиране и съ изваждане, както и съ положителни и отрицателни числа. И въ живота се работи съ минуси и плюсове. Понѣкога минуситѣ сж по-приятни отъ плюсоветѣ. Запримѣрь, въ даденъ случай е по-добре да давашъ, отколкото да взимашъ. Обаче, въ другъ случай пъкъ е по-добре да взимашъ, отколкото да давашъ. Казвате: Ние искаме да знаемъ абсолютната истина по този въпросъ. — Абсолютната истина не може да се изказва. За съвременнитѣ хора истината е достъпна въ най-малкитѣ си прояви. Красиво е, когато истината не може да се изкаже. Нѣкой пита: Добъръ човѣкъ ли съмъ азъ? — Нито си добъръ, нито си лошъ. Радвай се, че нито си отъ добритѣ, нито си отъ лошитѣ. Това подразбира: радвайте се, че не сте толкова лоши, като дявола, нито пъкъ толкова добри, като ангелитѣ. Първото положение ще ви насърдчи, да вървите напредъ; второто положение ще ви въодушеви, че имате идеалъ въ свѣта, да дойдете до положението на ангелитѣ. Тѣй щото, когато се го-

вори за истината, ще знаете, че тя е нѣщо съжстено, което мжно се разбира. Когато се теоретизира върху истината, това е едно положение. То е идеализиране на истината. Обаче, когато се прилага истината, това подразбира опити, живѣене споредъ истината. Когато опитва нѣщата, човѣкъ винаги изживява известно съжаление, което се дължи на това, че или е попадналъ на нѣщо, което не е очаквалъ, или че опитътъ му е излѣзълъ несполучливъ. Запримѣръ, давате нѣкому парче сладка баница, да я опита. Той хапва баницата, доволенъ е отъ нея и казва: Сладка е тази баница! Не се минава половинъ часъ, този човѣкъ започва да се превива отъ болки въ стомаха. Защо? Брашното на тази баница било старо, вследствие на което предизвиква разстройство въ стомаха му.

И тъй, животътъ на съвременнитѣ хора, съ всички тѣхни възгледи и теории, на пръвъ погледъ е хубавъ, сладъкъ, но щомъ се опита, той причинява разстройство на стомаха. Защо? Защото брашното, отъ което сж направени тѣзи теории, е старо, горчиво, останало отъ преди хиляди години насамъ. Следователно, каквото и да мислите за сегашния животъ, теориитѣ и възгледитѣ за него сж вече остарѣли, вгорчени. Тази е причината, поради която днесъ всички хора сж недоволни отъ живота. Едно време бѣхте недоволни отъ рогитѣ си. Богъ махна рогитѣ ви, освободи ви отъ тѣхъ. Едно време бѣхте недоволни отъ голѣмитѣ си зъби и нокти — и отъ тѣхъ Богъ ви освободи. Едно време бѣх-

те недоволни отъ голѣмия хоботъ, намирахте го много непрактиченъ — и отъ него Богъ ви освободи. И отъ сегашното си положение сте недоволни — и отъ него Богъ ще ви освободи, ще ви даде нѣщо по-хубаво. И тогава ще има нѣщо, отъ което ще бъдете недоволни. Това показва, че недоволството е неизбѣженъ съпътникъ въ човѣшката еволюция. Докато живѣе въ време и пространство, невъзможно е човѣкъ да се задоволи. Обаче, щомъ живѣе извънъ времето и пространството, той всѣкога ще бъде доволенъ. При тѣзи условия, той разбира вече реда и порядъка на нѣщата, а това разбиране внася въ душата му миръ и доволство. Значи, дока̀то е на земята, при ограниченитѣ условия на живота, човѣкъ ще бъде недоволенъ и винаги ще се стреми къмъ по-високи постижения, къмъ по-голѣми блага. Въ резултатъ на своитѣ усилия, на своя стремежъ, той все ще постигне нѣкакво благо, но скжпо ще плати за него. Човѣкъ трѣбва да се приготви за всѣко благо, за всѣки вѣнецъ, който му предстои да получи. Ето, когато Христосъ влѣзе въ Ерусалимъ, навсѣкжде Го посрѣщаха съ финикови вейки, съ пѣсни и вико̀ве: „Благословенъ Онзи, Който иде въ името Господне!“ Обаче, не се минаха три деня следъ тази слава, и Христосъ седѣше вече съ ржце вързани и съ тръненъ вѣнецъ на глава. Трагедия е това! Какъ ще си обясните тази трагедия? Обаче, това е само първата частъ на трагедията. Истинската трагедия има и втора частъ. Втората частъ съдържа въ себе

си разрешаване на задачата. Това разрешаване се заключава въ възкресението.

Всѣко страдание има смисълъ само тогава, когато доведе човѣка до смъртъ и после го възкрѣси. Това е истинско страдание. Трагедия, въ която крайниятъ резултатъ не е възкресение, е пълна комедия. Човѣкъ ще разбере великия смисълъ въ живота, само следъ като умре и после възкрѣсне. Питамъ тогава: какъвъ смисълъ има да плачете за умрѣлия човѣкъ, ако съ плача си не можете да го възкрѣсите? Такъвъ плачъ не облекчава положението на умрѣлия. Ако можешъ де го възкрѣсишъ, плачи! Не можешъ ли да го възкрѣсишъ, не плачи! Въ такъвъ случай, по-добре плачи за себе си. Когато плакаха предъ гроба на Христа, Той се яви на плачещитѣ и каза: „Не плачете заради мене, но плачете за себе си! Вашиятъ плачъ не е въ сила да намали моитѣ страдания.“

Чудни сж хората, когато мислятъ, че Господъ жали, когато тѣ страдатъ. Какъ е възможно Богъ, Който е създалъ всичко и може да направи всичко, да жали за страданията на хората? Той гледа, че нѣкой човѣкъ страда, увива се като змия. Какво отъ това? Страда, значи учи си урока. Виждате вие, че една змия, влѣзла въ огъня, се увива отъ болки. Вие държите пръчка въ ржката си и наблюдавате. Достатъчно е само да прострете ржката си къмъ огъня и съ помощта на пръчката да избавите змията отъ страдания. Обаче, вие гледате, какъ тя се увива, но не мърдате. Змията си казва: Жестокъ чо-

човѣкъ! Не иска да дигне ръка да ми помогне, но гледа и мълчи. Следователно, мъжнотиите и страданията на сегашните хора сж мъжнотии и страдания на човѣка-животно въ тѣхъ, което се учи. Това същество въ човѣка, именно, трѣбва да се учи. Божественото въ човѣка пъкъ се поучава отъ него. Тѣй щото, невъзможно е Богъ да жали, да скърби, че нѣкой умрѣлъ. Човѣкъ трѣбва да страда! Безъ страдания той не е човѣкъ. Единственото нѣщо, което отличава човѣка отъ другитѣ животни, е че той страда морално. Животнитѣ страдатъ само физически, а хората — и физически, и морално. Страданията сж необходими за човѣка, като условия за пробуждане на тѣхното съзнание. Така сж приравняватъ страданията.

Сегашниятъ човѣкъ е повече отрицателенъ, отколкото положителенъ. И като страда, и като се радва, той се раздвоява. Това показва, че човѣкъ живѣе повече физически, отколкото духовно. Дайте на детето си най-хубавитѣ дрехи, ще видите, какъ ще се зарадва, но радостта му не е трайна. Следъ четири-петъ деня то вече не е доволно отъ дрехитѣ си — нови, по-хубави иска. Защо? Защото радостта му е била физическа, и като такава — временна. Въ страданията си, човѣкъ се е повдигналъ малко по-високо — той страда и морално. Обаче, тѣзи две величини — радостъ и скръбъ, трѣбва да се приравнятъ. Какъ се приравняватъ величинитѣ? Човѣкъ трѣбва да намѣри начинъ, методъ, какъ да приравни страданиято съ скръбта, а после — какъ да се примири съ

страданието. Понеже хората познаватъ страданията по-дълбоко отъ радоститѣ, затова искатъ да се освободятъ отъ тѣхъ. Въ това отношение, хората сж щедри въ страданията, лесно се отказватъ отъ тѣхъ. Обаче, като дойдатъ до радоститѣ, тамъ ставатъ скържави, не ги даватъ лесно. Въ това, именно, се крие нещастieto на съвременнитѣ хора. Да се приравнятъ радоститѣ съ скърбитѣ, това подразбира, че хората сж дошли до положение да се отрекатъ и отъ радоститѣ си тъй, както и отъ скърбитѣ и страданията си. Ако отидете при нѣкой, който живѣе физически, и поискате да ви даде скръбъта си, той ще се поусмихне и ще каже: Заповѣдайте! Ако поискате радостта му, той ще каже: Едва дойде една радостъ въ живота ми, и вие идвате да я вземете. Не давамъ радостта си. — Това е неразбиране. Вие сте щедри къмъ страданията и скърбитѣ си, давате ги при първо поискване отъ страна на кого и да е. И това се дължи на неразбиране. Вие не знаете, какво хубаво нѣщо се крие въ скърбитѣ и страданията. Обаче, не е позволено да се говори за хубавото, за великото благо, което страданията носятъ въ себе си. Като направите още една стѣпка въ страданието, вие ще разберете смисъла, който се крие въ него, а едновременно съ това ще разрешите задачата на страданието. Който не разбира страданията, той вика, плаче, роптае. Който ги разбира, той се радва и весели. Така постѣпиха Апостолитѣ, когато ги биха на Петдесетницата. Следъ като получи три пѣти

по 39 удара, Апостолъ Павелъ каза: „Ако има нѣщо, съ което мога да се похваля, това сж моитѣ страдания, а не радоститѣ ми“. Сега и на васъ остава да направите още една стѣпка въ страданията, да влѣзете по-навътре, да разрешите задачата на страданията. Щомъ разрешите тази задача, ще влѣзете въ нова фаза на живота, дето знаменателитѣ на скръбта и на радостта сж изравнени.

Страданията не сж нищо друго, освенъ особенъ родъ музика. Всичко въ природата е музика. Следователно, споредъ функциитѣ, които извършватъ органитѣ въ човѣшкото тѣло, и тѣ се опредѣлятъ като музикални тонове. Запримѣръ, сърцето представя тона *до*, дихателната система — *ре*, черниятъ дробъ — *ми*, бѣбрецитѣ — *фа*, далакътъ — *солъ*, жлъчката — *ла*, храносмилателната система — *си*. Когато дихателната система на човѣка действа музикално въ всички гами, ние казваме, че тя е нормално развита. При най-малкото нарушение на тази система, нейниятъ тонъ *до* се измѣня, минава въ другъ тонъ, а това вече създава известна дисхармония въ нѣкой отъ нейнитѣ органи. Тази дисхармония ние наричаме заболяване. Ето защо, за да не заболѣе нѣкой удѣ отъ дихателната система, тя трѣбва да запази чистотата и броя на вибрациитѣ на своя тонъ. Човѣшкиятъ организъмъ има и свой специфиченъ ключъ, споредъ който се опредѣлятъ различнитѣ тонове. Този ключъ е въ съгласие съ общия темпъ на природата.

Казвамъ: ако разбирате ключа и тоновете на вашия организъмъ, вие ще можете да си въздействувате, ще можете да трансформирате състоянията си, за да държите функциитѣ на вашитѣ удове въ пълна изправност. Енергиитѣ отъ сърцето минаватъ къмъ черния дробъ. Това показва, че отъ сърцето къмъ черния дробъ има отворенъ пътъ, обаче, отъ черния дробъ къмъ сърцето — нѣма. Ето защо, като знаете това, вие не трѣбва да допускате въ сърцето си никакви отрицателни чувства и енергии, които биха се отразили вредно и върху черния дробъ. Който знае и разбира музиката на своя организъмъ, той ще може съ нея да лѣкува нѣкои заболѣли органи. Ако има нѣкаква повреда въ дихателната система, той ще пѣе или свири повече такива пѣсни, въ които често се повтаря тона *до*. Жлъчката се лѣкува съ тона *ла*.

Питамъ: какъ бихте изпѣли упражнението: — Божествена Любовь ме озари.

Божествена Любовь душа ми разшири и изпълни сърцето ми съ лжчи.

Изъ дълбоки глѣбини, повдигна духа ми въ висини,

На крилетѣ си благословени,

Отъ Божия погледъ озарени; озарени,
отъ Божия погледъ озарени.

Когато пѣе, човѣкъ трѣбва да вложи въ пѣсенята и душата си, и духа си. Душата и духътъ сж гами, които лѣкуватъ. Тѣ измѣнятъ трептенията, повишаватъ ги, а всѣко по-

вищаване на трептенията се отразява здравословно върху организма.

„Богъ царува на небето. Богъ царува въ живота. Да бжде благословено името Му!“

*

29. Лекция отъ Учителя, държана на 13 априлѣ, 1927 г. София.

ПОСОКИ И ВЪЗМОЖНОСТИ.

„Богъ царува на небето. Богъ царува въ живота. Да бжде благословено името Му!“

Размишление.

Прочете се резюме отъ свободните теми.

Знанието, което човѣкъ придобива, трябва да го внесе въ съзнанието си, да не се натрупва въ ума му като сухи факти. Истинското знание включва само ония нѣща, които иматъ своето мѣсто. Запримѣрь, само юнзи камѣкъ е цененъ, който намира мѣсто въ градежа на нѣкоя къща. Следователно, знание е само онова, което има приложение. Също така и всѣка опитностъ, всѣко преживяване трябва да бжде разбрано. Преживяванията иматъ две страни: приятна и неприятна. Разликата въ преживяванията седи въ това, че нѣкой пътъ преживяванията започватъ съ приятно състояние, а свършватъ съ неприятно; нѣкой пътъ обратно: започватъ съ неприятно, а свършватъ съ приятно. Питамъ: кой законъ регулира тия състояния? Коя е причината, че едно преживяване започва съ приятностъ и свършва съ неприятностъ, а друго започва съ неприятностъ и свършва съ приятностъ? Сжщитѣ смѣни въ състоянията се забелязватъ и въ разбирането. Нѣкой казва: Разбрахъ тази работа. Обаче, къмъ края дохожда до неразбиране.

Другъ пъкъ започва една работа съ неразбиране, а свършва съ разбиране. И при преживяванията, и при разбиранията, човѣкъ казва: Излѣгахъ се! Питамъ: какъ е възможно да разбира човѣкъ нѣщата и да се излѣгва? Това показва, че и при разбирането, и при неразбирането човѣкъ прави грѣшки. Тѣзи грѣшки, именно, създаватъ приятнитѣ и неприятнитѣ състояния въ преживяванията. Но има и трети видъ преживявания, които започватъ тихо, спокойно и така свършватъ. По-право тѣ започватъ, безъ да свършватъ. Тѣзи преживявания се наричатъ безкрайни; тѣ иматъ начало, нѣматъ край. Приятнитѣ състояния се дължатъ на нѣкаква придобивка. И забележете, когато роди дете, майката се радва. Защо? Придобила е нѣщо. Детето носи животъ въ себе си за слава Божия. Детето носи сила въ себе си за своето повдигане. Детето носи блага, радостъ за родителитѣ си и за своитѣ ближни. Когато майката роди дете, което не носи въ себе си животъ за слава Божия, нито сили за своето повдигане, нито радостъ за ближнитѣ си, всички скърбятъ. Защо? Това дете е бедно, и трѣбва много капитали да отидатъ следъ него напразно. Ако е духовна, майката ще вѣрва, че тия усилия и срѣдства, които се изразходватъ за това дете, въ бждеще ще дадатъ резултати; ако не е духовна, ако не вѣрва въ Бога, и нейниятъ животъ, и този на детето, ще бжде тежъкъ.

Сега, отъ всички се изисква работа, да не чакате на готово, както мнозина правятъ.

Може ли човѣкъ да жѣне безъ да сѣе? Наистина, Христосъ казваше на своитѣ последователи, не преди тѣхъ други сж сѣли, други сж се мжчили, а тѣ ще влѣзатъ на готово въ тѣхния трудъ, но това сж изключителни положения. Когато имате придобивки въ работата си, вие изпитвате приятностъ, която се отразява въ слѣнчевия вжзелъ, или, както нѣкои наричатъ това мѣсто, „подъ лъжичката.“ Когато се вслушва въ този приятенъ трепетъ, човѣкъ може да опредѣли, дали дадена работа, която започва, ще се свърши съ успѣхъ, или не. Който се гнѣви пѣкъ, и той изпитва нѣкакъвъ трепетъ, но не подъ лъжичката. Въ края на краищата, гнѣвътъ ще предизвика известно стомашно разстройство. На какво се дължи това разстройство? То се дължи на факта, че частъ отъ енергията, която трѣбваше да се употреби за храносмилането, се изразходва при гнѣва. Вследствие на това, храната не може добре да се смила. Не само гнѣвътъ, но всѣко отрицателно чувство въ човѣка е въ състояние да предизвика стомашно разстройство. Уплахата, малодушието, неуспѣхътъ сжщо създаватъ разстройство въ организма. Запримѣрь, нѣкой иска да стане ученъ, но не успѣва. Другъ иска да стане великъ музикантъ, пакъ не успѣва. Защо? Защото тѣ искатъ да постигнатъ велики работи въ кжсо време. Който скжсява времето, той не разбира живота. Великитѣ прояви изискватъ голѣмъ периодъ отъ време. Когато поставите нѣкаква велика идея въ ума си, не мислете за времето. Когато преследвате нѣкакъвъ

идеалъ, не туряйте опредѣленъ срокъ за постигането му. Ако поставите нѣкакъвъ срокъ, години, месеци или дни, за постигане на своите идеали, вие и себе си ще спънете, и своите ближни. За да не се спъвате, вложете идеята въ душата си и за времето не мислете. Времето нищо не опредѣля, то само хроникира нѣщата. Време съществува само за нѣща, които сж се сбжднали. За нѣща, които още не сж станали, никакво време не съществува.

Нѣкой се радва и казва: Ще гледамъ да задържа радостъта си цѣлъ месецъ. — Отде дойде това желание? Може да се продължи радостъта цѣлъ месецъ, но следъ това ще дойдатъ такива скърби и страдания, каквито въ живота си не сте изпитвали. Понѣкога радостъта трае само половинъ секунда, но отражението ѝ продължава дълго време. Често въ живота на човѣка идватъ радости, преди той да е получилъ нѣщо. Такива радости винаги свършватъ съ разочарование. Нѣкой получава отъ чичо си въ Америка писмо, че му изпраща десетъ хиляди долари. Той се радва, пѣе, скача, очаква парите. Минаватъ день, два, три, единъ месецъ, и той получава отъ чичо си писмо, че Американското правителство секвестирало тия пари, затова не може да ги прати. Веднага радостъта се смѣня съ скръбъ, и разочарованието иде.

Човѣкъ трѣбва да се изпитва, да наблюдава желанията си, да ги проучава. Напримѣръ, нѣкои желания иматъ една посока

на движение, а две възможности; други желания имат две посоки на движение, а четири възможности; трети желания имат три посоки на движение, а шест възможности и т. н. Желанията въ човѣка и тѣхнитѣ възможности се опредѣлятъ отъ законитѣ на съзнанието. Тѣй щото, задачата на ученика е да изучава своитѣ мисли, чувства и желания, за да види, каква е тѣхната посока на движение; после, да изчисли, колко посоки на движение иматъ тѣ и колко възможности за тѣхното постигане.



Представете си, че имате желанието А, съ една посока на движение, а съ две възможности. Посоката на движението е АВ, а дветѣ възможности сж ВС и CD. Следователно, при всѣко свое желание, човѣкъ първо трѣбва да опредѣли посоката на неговото движение, а после — възможноститѣ за постигането му. Линиитѣ ВС и CD сжществуватъ въ съзнанието на човѣка като разумни сжщества. Значи, състоянията, които преживявате, сж пжтища, по които трѣбва да минете. Тѣзи пжтища се чъртаятъ отъ разумни сжщества, които сж отъ различни категории. И тогава, каквато посока и да вземете, вие не сте сами. Въ тази посока се движатъ хиляди сжщества, които иматъ сжщия стремежъ като

вашия. Тѣзи сжщества упражняватъ влияние върху съзнанието ви, както и вие върху тѣхното. Този законъ е вѣренъ и при физическитѣ, и при духовнитѣ желания на човѣка. Като знае това, ученикътъ трѣбва да опредѣли, каква частъ отъ стремежа на мислитѣ, чувствата и желанията принадлежи на неговото съзнание и каква — на съзнанието на други сжщества, които вървятъ заедно съ него въ пѣтя. Запримѣрь, ако музикалното чувство бѣше добре развито въ всинца ви, вие щѣхте да пѣте съ голѣмо вдѣхновение. Понеже всички не сте еднакво музикални, безъ да искате, т. е. несъзнателно, се спѣвате едни други. Защо? Не можете да създадете музикална атмосфера помежду си. Сжщиятъ законъ се отнася и до желанията. За да се постигне нѣкакво желание, необходима е благоприятна за него срѣда. Човѣкъ самъ може да бжде и срѣда, и условие за своитѣ стремежи. Когато е срѣда за своитѣ желания, човѣкъ непременно ще бжде тѣпканъ, както се тѣпче земята, която е срѣда за растенията. И наистина, растенията сж недоволни отъ земята; тѣ черпятъ отъ нея, безъ да ѝ благодарятъ. Обаче, когато отгоре дойде влагата и пои растенията, тѣ ѝ благодарятъ. Влагата е условие за растенията. Тѣ не искатъ да знаятъ за земята, но очакватъ дъжда съ трепетъ, съ притаено дихание, и му благодарятъ.

И хората постѣпватъ по сжщия начинъ: къмъ срѣдата си тѣ се отнасятъ невнимателно и съ неблагоприятностъ, а къмъ условията

сж внимателни. Бащата и майката сж срѣда за децата си, но колкото и да сж добри, децата имъ сж невнимателни къмъ тѣхъ. Дойде ли въпросъ до нѣкое условие, до нѣкой тѣхенъ приятель, или приятелка, тѣ всѣкога ги приематъ съ трепетъ, очакватъ нѣщо отъ тѣхъ. Бащата харчи за сина си сто хиляди лева годишно, да следва въ странство, но синътъ не написва на баща си нито едно благодарително писмо. Обаче, нѣкой неговъ приятель му купиць единъ билетъ отъ сто лева за театъръ, и той веднага пише писмо, бърза да му благодари за приятната вечеръ, която прекарали заедно. Защо синътъ постѣпва по два различни начина? Защото бащата е срѣда, а приятельтъ — условие. Ако приятельтъ ви започне да се грижи за васъ, като баща, т. е. отъ условие стане срѣда — вие ще престанете да му благодарите, да бждете внимателни къмъ него. Ето защо, пазете се да не правите нѣщата обикновени. Щомъ веднѣжъ опитате едно желание, втори пѣтъ не го опитвайте. Пазете се да не стане това желание срѣда за васъ и да изгубите къмъ него вниманието си. Щомъ желанията губятъ своя свещенъ трепетъ, тѣ ставатъ срѣда за човѣка, въ която се раждатъ редъ неприятности.

Сега, вѣрвамъ, че сте разбрали тази идея, но трѣбва да мислите върху нея. Нѣкои хора не могатъ да мислятъ, понеже мозъкътъ имъ е обвитъ съ единъ пластъ отъ утайки. Тѣ трѣбва усилено да мислятъ, да се създаде голѣмо налѣгане, голѣмо напреже-

ние въ мозъка, което да пропука това насляване. Това насляване предизвиква стѣгане, неразположение въ главата, а оттамъ и тъмнина въ съзнанието. Ще мислите усилено, докато разработите мозъка си. Този пластъ прѣчи на човѣка да се моли, и той казва: Днесъ нѣмамъ вдѣхновение за молитва. — Нѣма защо да чакате вдѣхновение, но ще вземете чука и длетото, ще седнете предъ камъка и ще започнете да чукате: днесъ ще чукате, утре ще чукате, докато най-после разбиеете този пластъ. Щомъ разбиеете този пластъ, ще се отвори пътъ за външния свѣтъ. Ще вземете една трѣба, ще съедините мозъка си съ външния свѣтъ, отдето ще приемате свѣтлина. Отъ този свѣтъ ще нахлуде въ мозъка ви такава енергия, такава свѣтлина, която ще може да превърне желѣзото въ злато. Ученитѣ сж започнали вече да приематъ тази свѣтлина. Сега и на васъ предстои такава работа: да пробиеете този пластъ, за да нахлуде външната свѣтлина въ него. Който веднѣжъ само се е докосвалъ до този пластъ, той знае, какво нѣщо е нещастieto, какво — недоволството. Въ Писанието е казано: „Който победи, той спасенъ ще бѣде.“ Тази победа подразбира пробиване на този пластъ въ мозъка. Ако не можете да го пробиеете, и следъ смъртта си пакъ ще се намѣрите въ сжщата черупка. Ако не го пробиеете, и въ живота, и въ смъртта да сте, ще се задушите. Пробиеете ли го, вие сте извънъ смъртта, извънъ ограничителнитѣ условия. Ако сами не пробиеете този пластъ, ще дойдатъ нѣкои прия-

тели да ви помогнатъ, но ще задържатъ енергията за себе си. Законътъ въ Божествения свѣтъ е такъвъ. Плаща се на онзи, който работи, а не на онзи, който не работи.

И тъй, точка А представя желание съ една посока на движение, но съ две възможности. Има желанія съ две посоки на движения, но съ четири възможности. Дотукъ ще спра. По-нататкъ на васъ предстои да пробивате пласта, да направите дупка, да турите тѣжба, която да води къмъ външния свѣтъ. Вие трѣбва да пробиеите страната ВС. Нѣкой казва: Азъ искамъ да живѣя, да стана ученъ, да намѣря Бога, да се свѣржа съ любовта, мъдростта и истината. Това сж редъ желанія съ нѣколко посоки на движение и съ нѣколко възможности. Напримѣръ, защо искате да се свѣржете съ мъдростта? Мъдростта носи свѣтлина, която създава въ физическия свѣтъ високитѣ и низкитѣ мѣста. Животътъ създава растенията въ низинитѣ, т. е. въ долинитѣ. Истината пъкъ дава насока, направление, въ което всички живи същества трѣбва да се движатъ. Ученикътъ трѣбва да размишлява върху въпроса, по кой начинъ може да придобие известни възможности.

Казвате: За да се реализира нѣщо, изисква се вѣра. Каква трѣбва да бжде тази вѣра? Единъ баптиски проповѣдникъ говорилъ на слушателитѣ си върху стиха, че съ вѣра и гори могатъ да се мѣстятъ. Той толкова се въодушевилъ отъ своята проповѣдь, че си помислилъ: Вънъ, предъ вратата, седи единъ слѣпъ човѣкъ. Като излѣза, ще му ка-

жа: „Въ името на Господа Исуса Христа прогледай!“ Тъкмо се засилилъ къмъ Него, но изведнѣжъ се усъмнилъ, спрѣлъ се и казалъ: Ами, ако кажа това и слѣпиятъ не прогледа? Той проявилъ едно желание, далъ му една насока, и трѣбвало да очаква две възможности: слѣпиятъ или ще прогледа, или нѣма да прогледа. Неговата вѣра щѣше да реши положението, но понеже се усъмнилъ, той изгубилъ първата възможностъ. Значи, слѣпиятъ нѣмаше да прогледа. Това може да се сравни съ положението, когато нѣкой турчинъ си служи съ чакмаклия пушка. Той цѣка, цѣка съ тази пушка, но тя или хваща, или не хваща. Казвамъ: понѣкога желанията на човѣка сж подобни на такава чакмаклия пушка. Туришъ ги въ тази пушка, цѣкашъ единъ, два, три и повече пжти, но не хваща, не може да изгърми. Защо? Влажни сж тия желания, както барутътъ се овлажнява. Какво трѣбва да направишъ? Ще извадишъ рога си, ще туришъ въ него сухъ барутъ и ще го запалишъ. Въ модернитѣ пушки нѣма такива изненади. Рѣдко се случаватъ нѣкой патронъ да не хване. Ако единъ патронъ не хване, въ пушката става обратно движение, което изтегля този патронъ настрана и на негово мѣсто дохожда другъ. Ако и вториятъ не хване, дохожда трети, докато най-после единъ патронъ хване. Обаче, това рѣдко се случаватъ. Ако се случи да хване, смѣната на куршумитѣ става много бързо, та не се губи време, както бѣше съ турскитѣ пушки.

Казвамъ: по-добре е човѣкъ да има една идея, изработена отъ самия него, отколкото

да има много идеи, на готово дадени. Когато самъ изработи идеята си, той ще разбере процеса на нейното развитие. За желанията пъкъ човѣкъ трѣбва да знае пѣтя, посоката, по която тѣ се движатъ. Ако се движатъ въ една посока, ще иматъ две възможности. А когато желанието има две възможности, то непременно може да се реализира. Споредъ васъ, какви могатъ да бждатъ тѣзи две възможности? Този въпросъ ще оставя на васъ, като задача, като ребусъ, вие сами да го разрешите. Щомъ се натъкнете на желание съ повече възможности, вие се намирате вече предъ изкушението. Тамъ трѣбва да бждете много внимателни.

Една отъ задачитѣ на ученика е да изучава състоянията на съзнанието си, да види, какви промѣни ставатъ въ него. Наблюдавайте, каква е свѣтлината на съзнанието ви, когато сте спокойни и когато сте развълнувани; при различни душевни състояния, свѣтлината на съзнанието е различна. Запримѣръ, ако мислите за нѣкой добъръ човѣкъ и се свържете съ него, въ съзнанието и въ ума ви ще се яви свѣтлина, а въ сърцето — топлина. Ако мислите за нѣкой лошъ човѣкъ и се свържете съ него, свѣтлината въ ума и въ съзнанието ви започва постепенно да се намалява; сжщо така и въ сърцето наставка извѣстно охлаждане. Следователно, безъ да съзнавате, какви послѣдствия ще иматъ връзкитѣ ви съ хората, вие се свързвате съ тѣхъ и, като резултатъ на това, въ съзнанието ви наставка или мракъ, или свѣтлина. Обаче, дей-

дете ли до връзка съ Бога, въ съзнанието ви се явява непреривна свѣтлина, а въ душата ви — дълбокъ миръ. Дойдете ли до връзка съ ангелитѣ, пакъ ще се изпълните съ свѣтли мисли и възвишени чувства. Ако пъкъ се свържете съ хора отъ различни краища на свѣта, ще преживѣете съответни на тѣхъ мисли и чувства. И най-после, ако изпаднете въ свѣта на животнитѣ, и тѣ ще укажатъ известно влияние върху васъ. Вие трѣбва да изучавате всички тия състояния и промѣни въ съзнанието, независимо това, дали ги желаете, или не. Вие неизбѣжно ще минете презъ тѣзи крѣгове на съзнанието, които пъкъ криятъ за васъ известни възможности. Докато човѣкъ е на земята, и той ще влияе на другитѣ съзнания, но и тѣ ще му влияятъ. Той ще се намира подъ влиянието на сръдата и на условията на животнитѣ, на растенията и на хората. Това, обаче, сж задани, върху които той трѣбва да работи. За да реши тия задачи правилно, човѣкъ трѣбва да се моли. Въ това отношение, молитвата е работа на човѣка върху себе си. Молитвата подразбира вътрешна връзка съ Божествения свѣтъ.

Казано е въ Писанието: „Свързвайте се всекога съ възвишения свѣтъ!“ Това показва, че за когото мислишъ, съ него ще се свържешъ. Каквато мисль, каквото чувство или желание подържате въ себе си, съ тѣхъ ще се свържете. Често нѣкоя мисль или чувство може да направи човѣка робъ. Понее човѣкъ е създалъ тази мисль, той мо-

же да се освободи отъ нея. Мислитѣ, които хората създаватъ, сж живи форми, и вървятъ следъ тѣхъ, влияятъ имъ въ добъръ или въ лошъ смисълъ. Дето отиде човѣкъ, тия мисли навсѣкжде го преследватъ. Тѣ сж тѣй нареченитѣ „*idée fixe*“, които хората сами създаватъ, и сами трѣбва да се освободятъ отъ тѣхъ. Нѣкой казва: Хората не ме обичатъ. — Това е идея фиксъ. — Азъ съмъ нещастенъ човѣкъ. — Това е идея фиксъ. — Азъ не съмъ даровитъ. — Това е идея фиксъ. Даровитъ е онзи, който, като се впрегне на работа, по десетъ пѣти на день се изпотява. Който иска да развие въ себе си нѣкоя дарба, или нѣкой талантъ, той трѣбва да работи. Дарбитѣ, талантитѣ се придобиватъ съ усилия, съ работа; тѣ не се даватъ на готово. Ако бѣше лесно хората да станатъ ангели, всички щѣха да иматъ ангелски крила. Не е лесно човѣкъ да стане ангелъ!

Вие чели ли сте живота на Едисона, да видите, презъ какви мжнотии и страдания, презъ какви перипетии е миналъ, за да достигне копнежитѣ и идеалитѣ на своя умъ и на своята душа? Колко пѣти той е билъ изхвърлянъ отъ вагонитѣ навънъ! Въпрѣки всичко това, той е употребилъ голѣмъ трудъ и постоянство, приложилъ е силна воля въ работата си, но е постигналъ нѣщо. Съ концентриране на мисълта си, той е постигналъ онова, което е било стремежъ на неговия умъ. Въ концентрирането си Едисонъ е дохождалъ до забрава. По този случай разправятъ единъ анекдотъ за него. Въ деня на

сватбата си той се е заелъ съ решаването на една задача, и толкова се увлѣкълъ въ нея, та забравилъ, че се жени. Трѣбвало да дойдатъ хора, да го дигнатъ отъ стола, да му напомнятъ, че днесъ е деньтъ на неговата сватба. За Едисона тази задача е била по-интересна отъ женитбата му. И вие трѣбва да бждете така концентрирани, когато искате да постигнете нѣкаква велика идея. Дойдете ли до доброто, трѣбва да концентрирате мисълта си къмъ него така, че да забравите всѣкаква женитба.

Сега, изпѣйте упражнението : „Вѣра свѣтла, вѣра силна, тя крепи духа, що животътъ носи.“ Вие лесно запомнихте това упражнение, защото седи близо до васъ. Всѣко нѣщо, което лесно се възприема, лесно се запомня. Като пѣете, вие трѣбва да различавате тактъ отъ ритъмъ. Единъ ритъмъ се различава отъ другъ, вълнитѣ имъ сж различни. За да пѣе добре, човѣкъ трѣбва да има търпение. Търпението се култивира въ страданията. Страдашъ, че имашъ нѣкакъвъ дефектъ. Ще работишъ върху този дефектъ, докато го изправишъ. Въ изправянето на дефекта пѣкъ, ще развивашъ търпение.

„Богъ царува на небето. Богъ царува въ живота. Да бжде благословено името Му!“

*

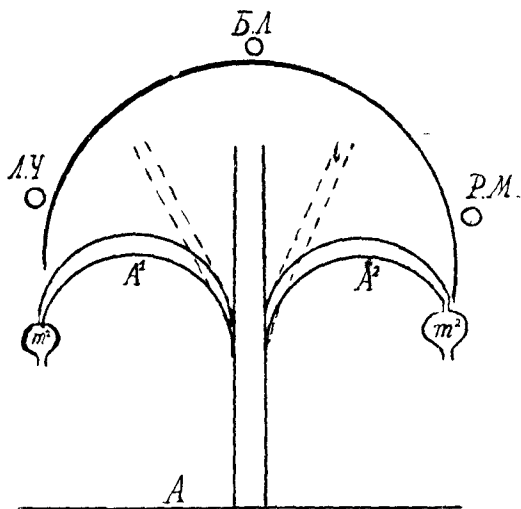
30. Лекция отъ Учителя, държана на 20 априлъ, 1927 г. София.

ЗАБРАВЕНАТА ДУМА.

„Богъ царува на небето. Богъ царува въ живота. Да бжде благословено името Му!“

Размишление.

Сега ще обясня отношението, което съществува между силитѣ, законитѣ и принципитѣ въ живата природа. Казвате за нѣщо: Сила е това! Да, но сила безъ законъ не може да се прояви. А законъ безъ разум-



ность не може да се приложи. Разумността пъкъ има свой произходъ. Въ случая, подъ думата произходъ не се разбира начало на нѣщата.

Тукъ ще представя графически отноше-

нието между сила, законъ и принципъ. Коя е причината, задето линията A въ началото на своето движение е вървѣла нагоре, а после се е изкривила налѣво и надѣсно, въ A^1 и A^2 ? Такъвъ е пжтътъ на движението на енергиитѣ въ едно дърво. Първоначално енергиитѣ отъ коренитѣ на дървото вървятъ нагоре и държатъ клонищата въ сжщото положение. Колкото повече дървото расте и се развива, толкова повече клонищата се измѣнятъ, докато най-после се навеждатъ надолу. Това се дължи на факта, че силитѣ m^2 сж измѣнили движението си въ разумния свѣтъ, вследствие на което сж измѣнили и посоката на идеала си въ своя животъ. Може ли човѣкъ да има нѣкакъвъ идеалъ на земята извънъ разумността? Като се говори за идеали, трѣбва да се знае, че идеалитѣ на човѣка се раждатъ отпосле, а не заедно съ него. Може ли въ главата на детето да се рѣди нѣкакъвъ идеалъ, ако то нѣма майка и баща? Ако детето е безъ майка и баща, никакви идеи не могатъ да се родятъ въ главата му. Вие казвате, че идеитѣ сжществуватъ въ свѣта, а при това отхвърляте майката и бащата, като първа причина за раждане на тия идеи. Следователно, нѣкакъвъ въпросъ въ свѣта не може да се разреши безъ участието на тази причина. Въ този смисълъ, само онзи може да говори за идеи, който има баща и майка. Който нѣма баща и майка, той не може да говори за никакви идеи.

И тъй, идеалътъ може да се изрази само при сжществуването на известенъ законъ. За

да се приложи даденъ законъ пъкъ, изисква се известна сила. Когато се прилагатъ въ физическия свѣтъ, силитѣ носятъ свои послѣствия. Тази е причината, задето при сегашнитѣ условия на земята хората живѣятъ въ свѣтъ на послѣствия. Сжщо така и идеитѣ на земята се раждатъ по закона на послѣствията. Нашиятъ свѣтъ, свѣтътъ на промѣнитѣ, се топи така, както и ледътъ се топи. Достатъчно е да дойде една топла вълна, за да се стопи ледътъ. Хората наричатъ това „стопяване, смъртъ, остаряване,“ а то не е нищо друго, освенъ трансформиране на материята. Това показва, че човѣкъ е попадналъ въ топла зона, вследствие на което се топи. Въ сжщностъ, остаряване въ природата нѣма. Силитѣ, които взиматъ участие при известенъ творчески актъ, при стопяване, се отеглятъ въ повисока сфера, вследствие на което на земята нѣма условия за тѣхното проявяване. И тогава, ние казваме, че е настѣпилъ процесъ на остаряване. Условията за постижения сж вложени въ мозъка на човѣка, отъ който, именно, зависи бждещето му развитие. Следователно, за да бжде човѣкъ здравъ, разуменъ, богатъ, щастливъ, това зависи отъ неговия мозъкъ. Богатството на човѣка се крие въ неговия мозъкъ. Ако разумното начало въ човѣка знае, какъ да използува силитѣ и заложбитѣ на своя умъ, той ще бжде въ хармония съ всички разумни, възвишени сжщества. Представете си, че при васъ дойде единъ човѣкъ, съ нѣкаква молба, и вие го приемоте любезно, усмихнато, съ любовъ, този чо-

вѣкъ веднага ще се разположи къмъ васъ, ще иска да ви отплати. Съ тази ваша по-стѣпка вие печелите вече единъ приятелъ. Обаче, ако се отнесете грубо, сурово, съ пренебрежение къмъ него, той веднага ще бжде готовъ да ви се противопостави. Такова отношение къмъ хората влошава и вашия, и тѣхния животъ.

Казвате: Коя е причината за нещастията въ свѣта? Нещастията на хората се дължатъ на тѣхнитѣ предвзети идеи, които никога не могатъ да се реализиратъ. Първо, човѣкъ трѣбва да знае, има ли сили въ себе си, съ които да реализира своитѣ идеи; после, той трѣбва да проучи законитѣ, при които тия сили могатъ да се проявятъ; най-после, той трѣбва да знае, съ каква разумностъ разполага при всѣки даденъ случай. Разумността е написана на лицето на човѣка. Онѣзи, които се занимаватъ съ изучаване на човѣшката физиономия, знаятъ, де точно се намира разумността на човѣшкото лице. По този въпросъ има редъ съчинения на френски, на нѣмски, на английски езици. Който се интересува отъ физиогномията, той може да изучава тия съчинения, да прави наблюдения, да вади свои заключения. На първо мѣсто човѣкъ трѣбва да изучава своето лице, да намѣри чѣртата на разумността. Въ разумния човѣкъ погледътъ не е раздвоенъ. Раздвоениятъ погледъ говори за нѣкакво болезнено състояние въ човѣка.

Ето защо, всѣки трѣбва да внимава, да не изпадне въ такова състояние. Раздвояването на

погледа зависи отъ проникването на две противоположни мисли въ ума на човѣка. Казано е въ Писанието: „Двоеумниятъ е непостояненъ въ своитѣ пѣтища“. Всѣки трѣбва да се стреми да има строго опредѣлено, свещено убеждение. Той не трѣбва да мисли днесъ по единъ начинъ, утре — по другъ начинъ. За всѣко нѣщо човѣкъ може да мисли само по единъ разуменъ начинъ. Разумниятъ начинъ на мислене е принципаленъ начинъ. Принципътъ, по който може да се прояви живота, е единъ; обаче, законитѣ и силитѣ, които действуватъ въ живота, сж много. Запримѣръ, като дойдете до въпроса, кой е създалъ живота, има само единъ отговоръ: Богъ е създалъ живота. Казано е: „Азъ съмъ пѣтътъ, истината и животътъ“. Значи, има единъ принципъ, едно начало: Богъ е животъ. Зададе ли си въпроса, кой е създалъ Бога, човѣкъ вече се намира предъ пропастъ, въ която неизбежно ще потъне. Който се е осмѣлилъ да борави съ този въпросъ, той е опиталъ дълбочината на тази пропастъ.

Свещено нѣщо е Божието име! Когато се спомене името Божие, моментално трѣбва да настане абсолютна тишина. Душитѣ и сърцата на всички хора трѣбва да се изпълнятъ съ благоговение и свещенъ трепетъ. Когато нѣкой каже за нѣщо, че такава е волята Божия, всички неразрешени въпроси трѣбва да се разрешатъ. Всѣки трѣбва да поддържа името Божие и волята Божия въ свѣта! Вънъ отъ тия две нѣща всичко друго е преходно. Нѣкой казва: Азъ имамъ особено мнение по

този въпросъ. — Щомъ имашъ особено мнение, кажи, де ще бждешъ следъ десетъ години, какво ще бжде материалното ти положение, какви промѣни ще станатъ въ козмоса и т. н. Колкото и да искате да бждете самостоятелни, независими, не можете. Каквото и да правите, въ края на краищата, вие ще се убедите, че сте зависими отъ цѣлото, отъ което съставяте една малка частъ. Въ този смисълъ, и трудътъ на учения е колективенъ, а не единиченъ. Въ свѣта сжществуватъ общества отъ учени хора. Това подразбира, че всѣки ученъ гради своя трудъ върху колективния трудъ на много учени, които сж работили хиляди години преди него върху сжщия въпросъ. Много учени преди Нютона сж наблюдавали падането на тѣлата, обаче, трѣбваше да дойде Нютонъ, да открие закона за земното притегляне, съ който да обясни падането на тѣлата. Мислите ли, че преди Бетховена не е имало музиканти-композитори? Достатъчно е да се върнете къмъ предисторическитѣ времена, да видите, каква музика, какви композитори сж сжществували и тогава. Ако чуете симфониитѣ на нѣкои отъ тия музиканти, ще видите, че тѣзи на Бетховена ще останатъ назадъ. Тѣхната музика е била изразъ на възвишенъ свѣтъ, къмъ който и до днесъ още хората се стремятъ. Изобщо, музиката е магическа сила. Тя има свои закони и принципи, съ които си служи.

Сега, ако човѣкъ започне да се огъва надолу, както се огъватъ линиитѣ A^1 и A^2 въ чъртежа, това показва излишъкъ отъ непо-

трѣбна материя въ неговия организъмъ. Този човѣкъ се намира въ обременено, въ угнетено състояние на духа, което, споредъ Луи Куне, се дължи на излишно количество утайки въ организма му. Въ научно отношение, причината за това огъване на човѣка се дължи на излишѣкъ отъ млѣчна и пикочна киселини въ неговия организъмъ. Такъвъ човѣкъ е пълень, дебелъ, едва се движи и казва: Не зная, какво да правя. — Ще постишъ петъ деня, абсолютно нищо нѣма да ядешъ. — Ще отслабна. — Това, именно, е нужно за тебе. Товарътъ, който носишъ, е голѣмъ, трѣбва да оставишъ частъ отъ него настрана. Излишѣците, както и недоимѣкътъ въ организма, правятъ човѣка нервень, боленъ. Тази нервностъ го прави сприхавъ, докачливъ, лесно се обижда. Нѣма защо да се обиждате. Който е дошълъ на земята, той има само една задача — да изпълни волята Божия. При това, всѣки ще изпълни волята Божия тъй, както той я разбира, както е поставена въ самия него. Докато човѣкъ върши своята воля, той живѣе въ областта на личнитѣ чувства (Л. Ч. — чъртежа). Щомъ пожелае да изпълни волята Божия, той се издига въ по-висока област, дето царува Божията Любовь (Б. Л.). Следователно, отъ човѣшкия животъ, отъ живота на личнитѣ чувства, човѣкъ постепенно отива къмъ Божественитѣ чувства, които сж на върха на неговия животъ, и оттамъ постепенно слиза къмъ разумния животъ, (Р. Ж.) дето започва да се изправя. Значи, личнитѣ чувства въ човѣка се балансиратъ съ разум-

ността. Между личните чувства и разумността въ човѣка всѣкога трѣбва да става правилна обмѣна. Ако тази обмѣна не става правилно, въ психическия животъ на човѣка настѣпва дисхармония, въ резултатъ на която се явяватъ известни подпушвания въ неговия организъмъ. Тази обмѣна става навсѣкжде въ живота. Когато двама души се обичатъ или мразятъ, въ първо време тѣ взиматъ единъ отъ другъ своитѣ положителни или добри чѣрти, а после — отрицателнитѣ или лошитѣ си чѣрти. Това е неизбѣженъ законъ. Дали обичате, или мразите нѣкого, вие ще започнете да приличате на него.

Казвате: Какво трѣбва да правимъ, за да се избавимъ отъ този законъ? — Вие не можете да се избавите отъ този законъ, но можете да се повдигнете въ любовта си, да обичате Бога, т. е. да обичате Бога въ всѣки човѣкъ. Вие виждате, че нѣкой човѣкъ е красивъ, добъръ, богатъ, щастливъ и го обичате. Защо? Въ този моментъ Богъ се проявява въ него. Следователно, обичайте Бога навсѣкжде, дето се проявява, за да започнете да приличате на Него.

Често съмъ наблюдавалъ отношенията между кучетата. Две кучета си играятъ приятелски; обаче, ако на едното отъ тѣхъ се даде храна, то веднага се нахвърля върху другото и го прогонва далечъ отъ себе си. Не се минава половинъ часъ, дветѣ кучета отново си играятъ. Значи, скарването и примиряването между кучетата става лесно. Когато хората се каратъ и сърдятъ помежду си, тѣ

мжно се примиряватъ. Нѣкога трѣбва да минатъ 10—20 години, за да се примирятъ. Кой постѣпва по-право : кучетата, или хората ? Хората говорятъ за Божията Любовь, но като дойде до приложението ѝ, постѣпватъ по своему. Не, щомъ се скарате съ нѣкой човѣкъ, обърнете се съ молба къмъ Бога, като Любовь, Той да оправи тази работа.

Сега, като ученици, отъ васъ се изисква да произнасяте името Божие не съ страхъ, но съ благоговение, и всѣки моментъ да сте готови да изпълните волята Божия. Всѣки день правете опити, да видите, колко сте готови да служите на Бога. Ако нѣкои отъ васъ не сте въ добри отношения помежду си, направете опитъ, не механически, но съзнателенъ, да видите, каква е любовта ви къмъ Бога, доколко сте готови въ Негово име да се примирите. Дръжте името Божие свещено въ душата си и всѣкога си спомняйте за благата, които Богъ ви е далъ. И въ миналото, и въ настоящето вие сте поставени при условия да познаете Великата Божия Любовь къмъ васъ и да Му благодарите. Здраве, сила, богатство, щастие — Той всичко ви е далъ. На васъ остава само да благодарите, да учите и да славите Бога. И въ богатство и въ сиромашия, и въ здраве и въ болестъ, и въ щастие и въ нещастие, Той всѣкога е бдѣлъ надъ васъ и ви е утешавалъ съ думитѣ: „Идете да работите, азъ съмъ съ васъ!“ Богъ не желае да погине нито едно отъ Неговитѣ чада. Обаче, който не изпълнява волята Му, той ще страда, не поради желанието на Бога, но понеже нарушава

основния законъ на живота — законътъ на любовта. Който изпълнява волята Божия, той ще реализира благороднитѣ желания и копнежи на душата си и ще се повдигне. Той ще представя желѣзо, нагорещено до хиляда градуса. Въ тази температура ще изгорятъ всички недоразумения, нещастия, болести. Само при това положение, човѣкъ ще изпита дълбоко въ душата си вътрешенъ миръ и спокойствие. Той ще разбира страданията на хората, ще имъ помага, ще имъ посочва пътя, който води къмъ необятния свѣтъ на Великата Божия Любовь.

Сега, като наблюдавамъ живота на съвременнитѣ хора, намирамъ, че повечето отъ тѣхъ не сж здрави. Когато срещнете, все се оплаква. Нѣкой се оплаква отъ изкривяване на прѣститѣ. Това се дължи на излишъци, утайки въ организма, които предизвикватъ подпушване на артериитѣ и венитѣ. Това подпушване, или циментиране на артериитѣ и венитѣ наричатъ „артерио-склероза“, болестъ, която постепенно свързва ржцетѣ и краката на човѣка, докато му създаде по-голѣми усложнения. Щомъ забележи това изкривяване на прѣститѣ, човѣкъ трѣбва да съзнае въ себе си, че не е изпълнилъ волята Божия, не е разбралъ Неговитѣ закони. Тогава той трѣбва да пожелае да изправи живота си, да служи на Бога. Докато не живѣе споредъ Божиитѣ закони, човѣкъ ще страда не само отъ артерио-склероза, но ще се натѣква на различни болести на сърцето, на черния дробъ, на стомаха, на гърдитѣ и т. н. Щомъ заболѣе нѣкой отъ

васъ, нека се, обърне къмъ Бога, къмъ разумнитѣ същества отъ невидимия свѣтъ и се помоли да му помогнатъ въ исправяне на погрѣшкитѣ. Ще кажете, че не знаете, какви сж погрѣшкитѣ ви. Не, всѣки човѣкъ знае своитѣ погрѣшки, и трѣбва да се моли да му помогнатъ въ исправянето имъ. Съмнението, подозрението, невѣрието, както и редъ още отрицателни мисли и чувства сж причина за разстройство на черния дробъ въ човѣка. За да подобри положението на черния си дробъ, човѣкъ трѣбва да се моли усърдно, съ будно съзнание. Започне ли да се моли, свърже ли се съ Божието име, и землетресение да стане, кжщитѣ да се събарятъ около него, той трѣбва да остане спокоенъ, да не прекжсва връзката си съ Бога. Такава молитва е въ състояние да спаси човѣка отъ всички беди и напасти. Кжщитѣ ще се събарятъ около него, но главата му ще остане неповредена, косъмъ нѣма да падне отъ нея. Магическа сила е молитвата!

Когато изнасямъ погрѣшкитѣ на хората и на васъ, като на ученици, вие не трѣбва да правите сжщото. Защо? Защото, това, което на учителя е позволено, на ученика не е позволено; това, което на богатия е позволено, на сиромаша не е позволено. Учителътъ знае законитѣ и ги изпълнява. За всѣка дума, за всѣка изнесена погрѣшка азъ плащамъ скжпо. Само богатиятъ може да плаща. Следователно, учителътъ, като богатъ, има право да посочва грѣшкитѣ на ученицитѣ си, за да ги исправя. Казано е въ Писанието: „Не

сждете, за да на бждете сждени“! Само Любовта на учителя къмъ ученицитѣ е въ състояние да плати за всѣка изнесена грѣшка. Въпрѣки това, учителятъ трѣбва да се обърне къмъ Бога съ думитѣ: Господи, азъ изнесохъ погрѣшкитѣ на своитѣ ученици, но съ това познахъ Твоята доброта и милость. Човѣкъ всѣкога трѣбва да се моли на Бога, за да не Го застави да отегли лицето си отъ него. Страшно нѣщо е Богъ да скрие лицето си отъ човѣка! Тогава настава такъвъ мракъ, такава самота и студенина, каквато човѣкъ никога не е изпитвалъ въ живота си. Той се моли, но около него се е образувалъ такъвъ връшникъ, че съ нищо не може да се пробие. Само молитвата е въ сила да пробие този връшникъ. Който се страхува, той ще остане подъ връшника, въ вѣченъ мракъ. Каквото и да е положението ви, молете се на Бога. Знайте, че Той е по-силенъ и отъ най-голѣмитѣ злини и престѣпления на хората

Казвамъ: страдате ли, радвате ли се дръжте връзка съ Бога, съ възвишенитѣ и разумни сѣщества. Много отъ страданията на хората сж лични, но все пакъ сж въ сила да поставятъ човѣка въ единъ връшникъ, отъ дето само молитвата ще го освободи. Щомъ излѣзе отъ този връшникъ, въ ума му ще светне, ще нахлуе нова свѣтлина. Той ще бжде доволенъ, че е придобилъ ново разбиране на нѣщата. Докато Богъ е съ васъ, вие не трѣбва да се съмнявате, не трѣбва да се страхувате. Той гледа благосклонно къмъ всички хора. Това не подразбира, че Той

удобрява тѣхния неправиленъ животъ, но не ги сѣди, оставя ги свободни да учатъ, да се развиватъ. Той има търпение да дочака онзи день, когато тѣ ще се пробудятъ и ще се обърнатъ къмъ Него. Ето защо, и вие, заради любовта си къмъ Бога, трѣбва да бждете благосклонни къмъ всички хора, ако искате правилно да растете и да се развивате. Какво правятъ съвременнитѣ хора? Когато нѣкой баща е недоволенъ отъ сина си, той се отказва отъ него и го изпжда отъ дома си. Когато свещеникътъ е недоволенъ отъ пасомитѣ си, той ги морализира. Мнозина даже заличава отъ списъка на църковницитѣ. Когато учителитѣ сж недоволни отъ нѣкой ученикъ, тѣ го изключватъ отъ училището. Обаче, хората не се поправятъ нито съ пжде не отъ домоветѣ имъ, нито съ изключване отъ църквитѣ и училищата, нито пъкъ съ морализиране. Кой е истинскиятъ пжтъ за изправяне на хората?

Каго говоря така, азъ не засѣгамъ погрѣшкитѣ ви индивидуално, но принципално, като обръщамъ внимание на това, какви трѣбва да бждатъ отношенията ви къмъ Бога. За да има човѣкъ правилни отношения къмъ Бога, религиозното чувство въ него трѣбва да бжде добре развито. Въ българитѣ това чувство не е добре развито, затова тѣ трѣбва да работятъ върху себе си, да го развиятъ. Какъ се познава, дали религиозното чувство въ нѣкой човѣкъ е развито, или не?

Ако хвърлите погледъ върху чъртежа, ще видите криви линии m^2 , които се срѣщатъ

въ живота на човѣка, но тѣ трѣбва да се изправятъ. Това изкривяване мяза на пружина. То е свързано съ известни земни течения. Изкривяването на тия линии показва отслабване на желанията. Желанията, както и мислитѣ на човѣка биватъ два вида: постижими и непостижими. Следователно, за всѣки даденъ случай човѣкъ трѣбва да знае, кои желания сж постижими и кои — не; кои мисли сж постижими и кои — не. Той трѣбва да знае, съ кои сили може да работи и съ кои — не; съ кои закони може да оперира въ живота си и съ кои — не. Всѣки човѣкъ има желание да бжде особенъ, да се отнасятъ хората съ него внимателно. Това е естествено желание и лесно постижимо. Какво се изисква въ този случай? Да оградятъ човѣка добре и отъ време на време да го поливатъ съ малко водица. Въ това отношение, човѣкъ е подобенъ на малко, нѣжно цвѣте. Следователно, и той се нуждае отъ това, отъ което и цвѣтето. Обаче, съвременнитѣ хора сж внимателни главно къмъ тия, които сж се проявили въ нѣщо: били тѣ поети, писатели, музиканти, художници, философи, учени, велики майки и т. н. Тѣзи хора чувствуватъ това внимание и се повдигатъ. Въ този смисълъ, обществото може да повдигне човѣка, но може и да го понижи. Колективниятъ умъ на хората може да вдъхнови човѣка, а може и да го понижи. Това се забелязва особено съ вѣрващитѣ, съ хора, които сж се отдѣлили отъ общия пътъ на живота. И тогава, за да не бждатъ смачкани отъ колективната мисълъ на хората, тѣ трѣб-

ва да бждатъ свързани съ силитѣ и законитѣ на живата природа и съ тѣхъ да работятъ. Ако това не могатъ да направятъ, тѣ трѣбва да се свържатъ направо съ Божественото съзнание, да апелиратъ къмъ Бога, Той да ги подкрепи. Кое е по-добро за човѣка: да познава силитѣ и законитѣ на природата и да ги владѣе, или да познава Бога? Най-великото нѣщо за човѣка е да познава Бога.

Мнозина запитватъ, какво нѣщо е любовта. Всички хора знаятъ, какво е любовта, но не могатъ да говорятъ за нея, нито да я обясняватъ, защото е свещено нѣщо. Богъ е Любовь. Тогава, какво можете да говорите за любовта? Нѣкой казва, че билъ влюбенъ, че сърцето му горѣло. Това не е любов. Щомъ се каже нѣщо за Божията Любовь, щомъ се спомене името Божие, веднага въ човѣка се събужда мисълъ, и всѣкаквъ смѣхъ, всѣкакви шеги преставатъ. При това положение, той е готовъ на всѣкакви жертви. Всѣки има такава опитностъ. Когато въ дома ви дойде човѣкъ, когото обичате, вие го угощавате добре; ако е беденъ и нѣма дрехи, вие му давате отъ своитѣ, или му купувате нови. Каквото имате, вие сте готови да сподѣлите съ него. Обаче, дойде ли въ дома ви човѣкъ, когото не обичате, вие сте готови да затворите вратата си предъ лицето му и да не го приемате. Казвате: Ами, ако този, когото обичаме, злоупотрѣби съ нашата любов? Въ Любовта Божия злоупотрѣблениа не ставатъ. Ако мислите, че онзи, когото обичате, е въ състояние да злоупотрѣби съ

васъ, това не е любовъ. Давате ли нѣщо отъ любовъ, дайте и не мислете повече. Вашата кесия всѣкога ще бжде пълна. Ако дадете нѣкому сто лева отъ любовъ, въ кесията ви пакъ ще има сто лева. Отде ще дойдатъ тѣзи сто лева? Нѣкой вашъ приятель ще ви ги даде. Който изпълнява волята Божия и дава, по сѣщия законъ и на него ще се даде.

Велика наука е Божията Любовъ! Когато любовта започне да работи въ човѣка, тя произвежда следнитѣ промѣни: първо, тя лѣкува човѣка; второ, тя го подмладява. Значи, ако нѣкой човѣкъ е боленъ, любовта ще го излѣкува; ако е старъ, любовта ще го подмлади. Не може да умре онзи, когото обичате. Когато майката обича децата си, тѣ не умиратъ. Ако умиратъ децата, това показва, че майката не ги обича. Този законъ е вѣренъ 100 %, въ него нѣма никакви изключения. Ако нѣкой стане неврастеникъ, това показва, че има малко любовъ; ако го боли коремъ — малко любовъ има; ако го боли глава, стомахъ, гърди — малко любовъ има. Любовта не признава никакви болести.

Сега, като говоря по този начинъ, това не значи, че трѣбва да се съмнявате въ любовта си, или да мислите, че Богъ не се проявява и чрезъ вашитѣ сърца. И вие имате любовъ, Богъ се проявява и чрезъ васъ, но трѣбва да различавате Божията отъ човѣшката любовъ. При това, трѣбва да знаете условията, при които Богъ се проявява. Първото условие е абсолютна свобода. Грѣхътъ, престѣпленията се дължатъ на факта, че хог

рата не даватъ свобода на Бога въ себе си да се прояви. Вие трѣбва да знаете, че сте органи, чрезъ които Богъ трѣбва да се проявява. Следователно, като органи на Бога, трѣбва ли вие да Му давате съветъ, какъ да постѣпва? Бждете на Негово разположение и каквото ви каже, това правете. Абсолютно послушание къмъ Бога! Ако Той каже да напълните торбата си съ хлѣбъ и да тръгнете съ нея отъ кжща въ кжща да раздавате, направете, както ви казва. После може да ви каже да върнете торбата си пълна — и това направете. Защо, за какво, не питайте. Каквито противоречия да минавате, не питайте, защо Богъ ви е поставилъ предъ тѣхъ. Никой нѣма право да критикува Божиитѣ заповѣди и нареждания. Така сж постѣпвали всички пророци на миналото, всички ученици на Божествената Школа. Щомъ дойдете до волята Божия, тамъ се изисква абсолютна вѣра и абсолютно послушание.

Казвамъ: който живѣе споредъ закона на любовта, той ще се домогне до истинската наука. Противоречията въ живота не сж нищо друго, освенъ енергиитѣ, представени чрезъ линиитѣ m^2 , които хората не знаятъ, какъ да употрѣбятъ. Напримѣръ, много хора сж богати, но не знаятъ, какъ да употрѣбятъ богатството си; много хора сж учени, но не знаятъ, какъ да предадатъ знанието си; душитѣ на много хора сж пълни съ любовъ, но не знаятъ, какъ да проявятъ любовта си; много хора не знаятъ, какъ да се ржкуватъ.

Когато се ржувате съ човѣкъ, който има любовъ въ душата си, вие презъ цѣлия си животъ нѣма да забравите това ржуване. Защо? Особено благоухание се отдѣля отъ ржката на този човѣкъ. Който се ржува, той трѣбва да знае, колко време да задържи ржката на човѣка. Когато пъкъ ви погледне човѣкъ, който има любовъ въ душата си, вие ще изпитате пълно спокойствие и миръ. Погледътъ на любовта не смущава човѣка. Погледъ, който смущава, е раздвоенъ и показва, че въ ума на човѣка сж влѣзли две противоположни мисли, или въ сърцето му две противоположни желания. Когато погледътъ на нѣкоя мома, или на нѣкой момъкъ е раздвоенъ, тѣ не сж доволни отъ своята любовъ, което показва, че въ тѣхното сърце сж влѣзли две противоположни желания. За да бжде доволенъ отъ себе си, човѣкъ трѣбва вътрешно, предъ Бога, да се изповѣда, за да изправи своя погледъ. Момъкъ или мома, който отъ тѣхъ изпълни Божия законъ, той ще получи Неговото благословение. Не го ли изпълни, ще страда.

И тъй, кривитѣ линии m^2 , въ форма на плодове, представятъ плодове на живота. Понѣкога тия плодове представятъ материални, физически сили, а понѣкога чрезъ тѣхъ се проявяватъ законитѣ, които управляватъ тия сили. Въ тѣзи плодове сж вложени възможноститѣ за познаване на Бога. Обаче, всичко това зависи отъ начина, по който ще се употреби този плодъ. Различното употребление дава различни резултати. Напримѣръ, ако

употрѣбвате плодовѣтъ на знанието за ваша слава, ще имате едни резултати; ако ги употребявате за Божията слава, ще имате други резултати. Отъ това ще зависи, какъвъ плодъ ще се създаде. Посоката на енергиитѣ, възходяща или низходяща, опредѣля качеството на плода. Следователно, който работи за себе си и употребява знанието за своя слава, той започва добре, свършва зле. Който работи за Божията слава, той започва съ малко спънки, но къмъ срѣдата тръгва добре, а въ края свършва още по-добре. Казано е въ Писанието, че силата на такъвъ човѣкъ нѣма да изнемогне. Той нѣма да знае, какво нѣщо е сиромашия, какво — болести, хули, гонения. Казвате: Христосъ защо страда? — Христосъ бѣше гоненъ, преследванъ на земята само три години, а две хиляди години вече, какъ жъне плодовѣтъ на своята работа. Днесъ хиляди църкви сж създадени въ Негово име; 500 милиона хора Го следватъ, и отъ всички краища на свѣта Му се изпращатъ най-хубави, най-свѣтли мисли и възвишени чувства. Днесъ Христосъ жъне плодовѣтъ на своето послушание. Той казва: „Не дойдохъ да изпълня своята воля, но волята на Отца си“.

Сега, ако и вие имате Божия Духъ въ себе си, ще бждете едно съ Христа. И тогава, благо, което Той има, ще бжде и ваше благо. Затова и въ Писанието е казано: „Който изпълнява волята Божия, той ще бжде сънаследникъ въ Царството Божие“. Ако Христосъ се пожертвува отъ любовъ къмъ Отца си, тогава и вие, които познавате Христа, ще

постъпите по сѣщия начинъ. Христосъ казва: „Както Отецъ ми ви е възлюбилъ, така и азъ ви възлюбихъ.“ Значи, щомъ Богъ ни е възлюбилъ, и ние трѣбва да Го възлюбимъ. При това, казано е още: „Възлюбете се единъ другъ!“ Това не подразбира земната любовъ. Немислимо е хората да се възлюбятъ споредъ законитѣ на земята. Любовта е качество на Бога. Тя сѣществува само въ Божествения свѣтъ. Значи, хората могатъ да се възлюбятъ само като души. Когато обикнете нѣкой човѣкъ като душа, вие нѣма да обръщате никакво внимание на неговитѣ слабости и грѣшки, както майката не обръща внимание на грѣшкитѣ на своето дете. Ако успѣете да постигнете това нѣщо, вие сте разрешили една отъ важнитѣ задачи въ живота си. Вие сте дошли вече до положението да изпълните волята Божия. Ще кажете, че не сте се още наживѣли. Споредъ мене, вие ще живѣете истински само следъ като решите въ себе си да изпълнявате волята Божия. Само при това положение, въ домоветѣ ви ще настане радостъ и веселие; децата ще ви обичатъ, ангелитѣ ще ви се радватъ. Само при това положение, вие ще бъдете здрави, богати и щастливи, и каквото намислите да направите, ще успѣете. Да изпълнявате волята Божия — това е идеалътъ на всѣка душа. Не изпълнявате ли волята Божия, вие ще дълбаετε кладенецъ съ игла. Знаете ли, колко хиляди години се изискватъ, за да издълбаετε единъ кладенецъ съ игла? Обаче, който върши волята Божия, който люби Бога, достатъчно е

да махне единъ пжтъ съ ржка и да види предъ себе си издълбанъ кладенецъ.

И тъй, любовъ къмъ Бога и изпълнение на Неговата воля, това сж първитѣ нѣща, които човѣкъ трѣбва да има предъ видъ въ живота си. Който люби, само той може да вѣрва. Безъ любовъ вѣрата е немислима. Следователно, може да се вѣрва само на онзи, който люби. Както вѣра безъ любовъ не съществува, така и любовъ безъ вѣра не съществува. Щомъ имате вѣра, непременно ще имате и надежда. Любовта, вѣрата и надеждата сж неразривно свързани помежду си. Не отдѣляйте вѣрата отъ любовта, нито надеждата отъ вѣрата! Дето има надежда, тамъ има и вѣра; дето има вѣра, тамъ има и любовъ. Дето има любовъ, тамъ всичко има.

Мнозина казватъ: Нѣма нищо ново въ свѣта. Навсѣкжде чуваме да се говори все едно и сжщо нѣщо. — Не е така. Всѣки день се правятъ нови открития, които хората досега не сж знаели. Напримѣръ, днесъ ученитѣ знаятъ, че обикновениятъ звукъ има най-много 35,000 трептения; обаче, въ последно време сж открити още около 200—300 хиляди звукови трептения, наречени „глухи“, понеже не могатъ да се схващатъ съ обикновено ухо. Който може да схване тия трептения на звука, той ще се намѣри въ свѣтъ съвършено различенъ отъ физическия. Ако се спрете върху изговарянето на думата „любовъ“ отъ всички народи, ще забележите, че коренътъ на тази дума въ всички езици е единъ и сжщъ. Обаче, ако можете да схващате глухитѣ звукови

вълни, ще видите, че всѣки народъ, както и всѣки човѣкъ по отдѣлно изговарятъ тази дума съвършено различно. Външно, т. е. слушана съ обикновено ухо, думата любовъ изразява едно и сѣщо понятие въ различнитѣ раси, въ различнитѣ народи и хора. а дори и въ всички животни, растения и минерали. Вътрешно, обаче, любовта произвежда различно въздействие върху различнитѣ хора. Ако нѣкоя млада мома, която не е развита нито въ умствено, нито въ сърдечно отношение, тури на ржката си пръстенъ, съ хубавъ скжпоцененъ камъкъ, нѣма да мине много време, и този камъкъ ще започне да губи блѣска си, да се демагнетизира. И обратно: ако нѣкоя млада мома, пълна съ любовъ, съ мъдростъ, тури на ржката си този пръстенъ, скжпоценниятъ камъкъ ще почне да възстановява цвѣта, блѣска си и ще придобие първоначалния си видъ.

Тѣй щото, който може да възстанови блѣска на нѣкой скжпоцененъ камъкъ, той има право да го носи. Като знаятъ това, много бижутери въ странство даватъ нѣкои пръстени съ скжпоценни камъни на млади моми, пълни съ любовъ, да ги носятъ временно, докато възстановятъ блѣска имъ. Това показва, че и камъкътъ разбира любовта. Камъкътъ може да възстанови блѣска си само по закона на любовта. Истинската дума, която опредѣля понятието любовъ, днесъ е забравена. Всички хора търсятъ тази дума, искатъ да си я спомнятъ, да я намѣрятъ. Щомъ си я спомнятъ, щомъ я намѣрятъ, съ това заедно тѣ ще намѣрятъ ключа на живота. Всички кабалисти,

на времето още, както и днесъ, търсятъ този ключъ. Защо? Защото само този ключъ е въ състояние да оправя обърканото кълбо. Животътъ на съвременнитѣ хора е това объркано кълбо. Достатъчно е единъ вжзелъ отъ него да се развърже, за да почне по-нататкъ да се оправятъ обърканитѣ конци. Този ключъ ще развърже първия вжзелъ, който хората отъ хиляди години насамъ се мжчатъ да развържатъ.

Свещена е думата на любовта! Тя не може да се произнася. Досега и азъ не съмъ произнесълъ тази дума. Даже Христосъ не си е позволилъ да я произнесе предъ хората. Когато е трѣбвало да произнесе тази дума, Той винаги се е уединявалъ и заемалъ особено положение, особена поза. Единъ день, когато дойдете до по-високо съзнание, и вие ще произнасяте тази дума. Засега достатъчно е да знаете, че съществува такава свещена дума, която нѣкога сте знаели, но впоследствие сте я забравили. Работете върху себе си, за да си я спомните. Турете си за задача да мислите върху тази дума, като свещена, велика дума, която болни оздравява, невежи просвещава, мъртви възкрѣсява. Магическа сила крие любовта въ себе си! Тя е ключъ, съ който всичко затворено се отваря. Тя трансформира отрицателнитѣ сили въ положителни; тя повдига човѣка отъ земята къмъ небето; тя може всичко да направи. За любовта всичко е възможно. Казано е въ Писаннето: „Въ последния день ще чуя гласа ти.“ Този гласъ е гласътъ на Божията Любовь. Който чуе то-

зи гласъ, той ще оживѣе. Днесъ всички хора очакватъ този гласъ, тази свещена дума. Само тази дума е въ състояние да подмлади човѣка, да го възкръси, т. е. да го въведе отъ смъртъ въ животъ.

И тъй, нека всѣки отъ васъ, доброволно, въ продължение на десетъ дня, размишлява върху свещената дума на любовта, която въ магията е наречена „изгубената дума на човѣчеството.“ Още първиятъ човѣкъ е изгубилъ тази дума, съ което започва падането на човѣчеството. Като забрави тази дума, Адамъ се видѣ принуденъ да напусне рая, а съ това заедно изгуби ключа на живота, т. е. изгуби правия пѣтъ. Който иска да се върне отново въ рая, той трѣбва да си спомни забравената дума за любовта. Усилията на съвременнитѣ култури къмъ прогресъ, къмъ знание, къмъ свобода се свеждатъ все къмъ това, да се домогнатъ до свещената дума на любовта, която крие всички тайни въ свѣта. Безъ тази дума свѣтътъ нѣма никакъвъ смисълъ. Безъ тази дума всичко е въ пълно разединение. Безъ тази дума никакво разбиране между хората не може да съществува.

Казвате: Ние трѣбва да се обичаме! — Добре е това, но трѣбва да знаете, че любовта не прави разлика между хората. Тя иска всички да бждатъ изправни помежду си. Каква любовъ е тази, която прави разлика между хората? Ще поканите гости въ дома си, и на най-важния отъ тѣхъ ще дадете първо мѣсто: ще поставите предъ него хубава чиния, сребърни вилица, лъжица и ножъ; ще

му сипете най-мазното, ще напълните чинията му до горе и т. н. Щомъ дойде редъ до другитѣ, ще турите предъ тѣхъ прости чинии, прости лъжици и вилици; следъ това ще имъ сипете отъ дъното на тенджеритѣ, по-постно, по-малко, и следъ всичко това ще говорите за любовъ. Всички хора въ едно общество трѣбва да бждатъ еднакво задоволени. На Божествената трапеза е сложено въ изобилие и за малки, и за голѣми. Богъ никого не пренебрегва. Ако е въпросъ за пренебрегване, това се дължи на хората. Само хората се пренебрегватъ помежду си.

Казвате: Не е дошло още времето за новото учение. — Не, времето за новото учение е дошло. Ако искате да знаете, вие сте закъснѣли даже. Нѣма време вече за отлагане. Като казвамъ, че нѣма време за отлагане, това подразбира, че иде нова епоха, която изисква готови хора. Бждете готови да ви изтръгнатъ, като главни отъ огъня, които, веднъжъ запалени, продължаватъ да горятъ и да свѣтятъ. Достатъчно е веднъжъ да стъпи кракътъ ви въ новата епоха, за да се ползвате отъ благата, които тя носи. Ученикътъ на новото учение трѣбва да има положителни възгледи за живота. За него думата „любовъ“ трѣбва да бжде свещена. Що се отнася до Бога, до ближнитѣ му, до неговата душа, до дома, до държавата, той трѣбва да има точно опредѣлени възгледи. И като дойдатъ страдания въ неговия животъ, той трѣбва непрестанно да се моли; молитвата му не трѣбва да се заключава само въ изговаряне на думи,

но да излиза дълбоко отъ душата му и да го свързва съ Бога. Нѣкой се оплаква отъ сиромашията си. Нѣма защо да се оплаква. Нека благодари на Бога, че е сиромасъ. Другъ се оплаква, че нѣмалъ кжща. Нѣма защо да съжалява затова. Ще дойде день, когато Богъ ще му даде по-хубава кжща отъ тази, която той самъ може да си направи. Ще дойдатъ нѣкои да ви смущаватъ, че откакъ сте тръгнали по Божия пжтъ, всичко сте изгубили. Не, който люби Бога, той нищо не е изгубилъ, но е спечелилъ. При това, той е спечелилъ такова богатство, което никога не се губи. Затова и Христосъ казва: „Не се радвайте, когато духоветъ ви се подчиняватъ. Радвайте се, когато имената ви сж записани на небето!“ Радвайте се, че името ви е записано на небето. Това показва, че Богъ ви обича. Какво повече може да искате отъ това? Щомъ Богъ ви обича, благодарете въ душата си за тази любовъ и така работете, че да изкажете своята благодарностъ къмъ Него.

Казвамъ: отсега нататкъ ще размишлявате върху забравената дума. Всѣки день ще си казвате: Искамъ да изгладя всички спорове, всички недоразумения, които сж възникнали между мене и Бога, както и между мене и ближнитъ ми и да върша волята Божия. Ако нѣкой братъ или сестра ви обиди, кажете: отъ днесъ азъ съмъ решилъ да изпълнявамъ волята Божия. Не ме интересува, кой какво е казалъ. Тогава и братътъ или сестрата ще кажатъ: И азъ съмъ решилъ да върша волята Божия. Щомъ и дветъ страни решатъ

да вършатъ волята Божия, ангелитѣ ще започнатъ да работятъ между тѣхъ. По този начинъ и противоречията въ живота ще изчезнатъ. Това значи да влѣзе любовта между хората. Дето Любовта цари, тамъ има знание, тамъ има и свѣтлина. Дето любовта живѣе, тамъ всичко е възможно. Който иска да бжде ученикъ, той трѣбва да започне съ това свещено име. Нека се стреми да го познае, да го намѣри, да си го спомни. Хората наричатъ това име любовъ, но въ сжщностъ любовта е само преводъ на тази дума. Скрита е тази дума, но трѣбва да се намѣри. Тя е ключъ, безъ който не може да се живѣе. Щомъ намѣрите този ключъ, и Богъ ще се прояви въ васъ. Готови ли сте да приемете Бога още тази вечеръ? Ако тропне на сърцето ви, ще кажете: Господи, не сме готови да Те приемемъ. Защо не сте готови да Го приемете? Защото се страхувате да не умрете. Не, ако приемете Господа въ себе си, вие ще умрете за злото, а ще оживѣете за доброто.

Чъртежътъ на стр. 161 представя минаване на човѣка отъ единъ свѣтъ въ другъ, или трансформиране на енергиитѣ. Въ сжщностъ, въ природата сжществуватъ едни и сжщи сили. Хората ги дѣлятъ на добри и лоши, на положителни и отрицателни, но човѣкъ трѣбва да знае, какъ да разполага съ тѣхъ. Единъ Божественъ законъ може да се употреби и за добро, и за зло, обаче, принципътъ по никой начинъ не може да се употреби за зло. Законътъ и силата могатъ да се употреб-

бятъ и за добро, и за зло, но принципътъ може да се употрѣби само за добро — никога за зло. Следователно, принципътъ провѣрява и законитѣ, и силитѣ. И споредъ това, за какво и какъ сме употрѣбявали законитѣ и силитѣ, ще носимъ тѣхнитѣ последствия. Всѣки ще жъне такива плодове, каквито е сѣлъ.

Първо човѣкъ трѣбва да дойде до положение да разбере и познае Бога като Любовь. Въ любовта има една свещена воля, която всички хора трѣбва да изпълняватъ. Дойдатъ ли до тази воля, тамъ има мисълъ, но нѣма никакво разсжждение. Физическото разсжждение е пипане въ духовния свѣтъ. Обаче, въ духовния свѣтъ не може да се ходи съ пипане. Тамъ е нужно знание и свѣтлина, за да вижда човѣкъ, де ходи. Който се домогне до любовта, той вижда вече нѣщата. Въ любовта всѣко знание е провѣрено. Щомъ влѣзе въ свѣта на любовта, човѣкъ изпитва благата, които тя крие въ себе си, и отъ изобилието на тия блага, той изпраща на ближнитѣ си. Само Божията Любовь носи изобилие въ живота. Що се отнася до любовта на хората, тамъ всичко е опредѣлено да се роди и да умре. Въ нея нѣма вѣченъ животъ. Обаче, за Божията Любовь е казано въ Писанието: „Богъ толкова възлюби свѣта, че даде въ жертва своя Единороденъ Синъ, за да не погине всѣки, който вѣрва въ Него, но да наследи животъ вѣченъ.“ Нѣма сърце въ свѣта, което да не е изпитало Божията Любовь. Когато изпълняваме волята Божия, ние сме доволни отъ себе си, изпълнени сме съ радостъ и веселие;

когато не изпълняваме волята Божия, ние сме недоволни от себе си и се натъкваме на редъ отрицателни мисли и чувства. Нѣма човѣкъ въ свѣта, който да не е изпиталъ тия две състояния. Но като не знае причинитѣ, той имъ дава различни обяснения. Щомъ е така, всички хора трѣбва да се върнатъ къмъ Бога, не физически, но духовно, въ своето дълбоко вътрешно разбиране и приложение, въ своето правилно служене. Христосъ казва: „Жетвата е голѣма, но работниците сж малко.“ Помолете господаря на жетвата да изпрати своитѣ работници, т. е. духа на любовта, да свърши работата. Когато дойдатъ работниците, всички ще бждатъ силни, да вършатъ волята Божия.

Днесъ отъ всички хора се изисква молитва. Защо е нужна молитвата? Понеже тѣ се намиратъ на границата на единъ несигуренъ свѣтъ, дето всѣки моментъ ставатъ промѣни въ реда и порядъка. Идатъ дни на скърби и страдания, за които Писанието казва, че слънцето, звездитѣ и луната ще потъмнѣятъ. Това означава, че всички религиозни схващания, всички религиозни вѣрвания ще изгубятъ смисъла си; свѣтската властъ ще се помрачи, ще изгуби своята сила. Ето защо, окултнитѣ ученици трѣбва да работятъ върху себе си, да се облѣкатъ въ броня, въ шлемъ, да издържатъ на тази вълна на страдания и изпитания, презъ която ще мине цѣлото човѣчество. Тази броня не е нищо друго, освенъ любовта. Когато хората минатъ презъ тази вълна, тѣ ще се оправятъ. Оправянето подраз-

бятъ и за добро, и за зло, но принципътъ може да се употрѣби само за добро — никога за зло. Следователно, принципътъ провѣрява и законитѣ, и силитѣ. И споредъ това, за какво и какъ сме употрѣбавали законитѣ и силитѣ, ще носимъ тѣхнитѣ последствия. Всѣки ще жъне такива плодове, каквито е сѣлъ.

Първо човѣкъ трѣбва да дойде до положение да разбере и познае Бога като Любовь. Въ любовта има една свещена воля, която всички хора трѣбва да изпълняватъ. Дойдатъ ли до тази воля, тамъ има мисълъ, но нѣма никакво разсуждение. Физическото разсуждение е пипане въ духовния свѣтъ. Обаче, въ духовния свѣтъ не може да се ходи съ пипане. Тамъ е нужно знание и свѣтлина, за да вижда човѣкъ, де ходи. Който се домогне до любовта, той вижда вече нѣщата. Въ любовта всѣко знание е провѣрено. Щомъ влѣзе въ свѣта на любовта, човѣкъ изпитва благата, които тя крие въ себе си, и отъ изобилието на тия блага, той изпраща на ближнитѣ си. Само Божията Любовь носи изобилие въ живота. Що се отнася до любовта на хората, тамъ всичко е опредѣлено да се роди и да умре. Въ нея нѣма вѣченъ животъ. Обаче, за Божията Любовь е казано въ Писанието: „Богъ толкова възлюби свѣта, че даде въ жертва своя Единороденъ Синъ, за да не погине всѣки, който вѣрва въ Него, но да наследи животъ вѣченъ.“ Нѣма сърце въ свѣта, което да не е изпитало Божията Любовь. Когато изпълняваме волята Божия, ние сме доволни отъ себе си, изпълнени сме съ радостъ и веселие;

когато не изпълняваме волята Божия, ние сме недоволни отъ себе си и се натъкваме на редъ отрицателни мисли и чувства. Нѣма човѣкъ въ свѣта, който да не е изпиталъ тия две състояния. Но като не знае причинитѣ, той имъ дава различни обяснения. Щомъ е така, всички хора трѣбва да се върнатъ къмъ Бога, не физически, но духовно, въ своето дълбоко вътрешно разбиране и приложение, въ своето правилно служене. Христосъ казва: „Жетвата е голѣма, но работниците сж малко.“ Помолете господаря на жетвата да изпрати своитѣ работници, т. е. духа на любовта, да свърши работата. Когато дойдатъ работниците, всички ще бждатъ силни, да вършатъ волята Божия.

Днесъ отъ всички хора се изисква молитва. Защо е нужна молитвата? Понеже тѣ се намиратъ на границата на единъ несигуренъ свѣтъ, дето всѣки моментъ ставатъ промѣни въ реда и порядъка. Идатъ дни на скърби и страдания, за които Писанието казва, че слънцето, звездитѣ и луната ще потъмнѣятъ. Това означава, че всички религиозни схващания, всички религиозни вѣрвания ще изгубятъ смисъла си; свѣтската властъ ще се помрачи, ще изгуби своята сила. Ето защо, окултнитѣ ученици трѣбва да работятъ върху себе си, да се облѣкатъ въ броня, въ шлемъ, да издържатъ на тази вълна на страдания и изпитания, презъ която ще мине цѣлото човѣчество. Тази броня не е нищо друго, освенъ любовта. Когато хората минатъ презъ тази вълна, тѣ ще се оправятъ. Оправянето подраз-

бира събличане старитѣ дрехи на хората и обличането имъ въ нови, въ свѣтли дрехи — дрехи на законность. на новѣ редѣ и порядѣкъ, на новѣ животѣ, на нова свобода. Това подразбира настѣпване на нова епоха. Не се страхувайте отъ времената, които идатъ, но знайте, че само любовта е въ сила да победи злото

И тъй, който има новото разбиране на любовта, той едновременно ще бжде и майка, и баща, и братъ, и сестра. Значи, разбиранията на човѣка не зависятъ само отъ службитѣ, които той изпълнява по форма. Разбиранията му зависятъ отъ любовта, на която той служи. Само при това положение той може да бжде силенъ. За такъвъ човѣкъ нѣма нѣщо невъзможно. За човѣка на любовта нѣма мжчнотии, нѣма изпитания. Нѣкой казва: човѣкъ трѣбва да бжде смиренъ, да търпи, да бжде благъ, да заема последно мѣсто. — Хубаво е всичко това, но лесно не се постига. Не е лесно човѣкъ да трансформира едно свое състояние. Запримѣрь, обидятъ нѣкого. Казватъ му да прости, да забрави всичко. — Лесно е да се каже, но колко време трѣбва да мине, докато човѣкъ прости, докато забрави обидата. Вънъ, въ свѣта, хората могатъ да се обиждатъ, но тукъ, въ братството, никакви обиди не трѣбва да съществуватъ. Когато дойдете въ братството, вие трѣбва да се чувствувате, като че сте дошли на почивка, въ хубава плодна градина, или като въ домъ между братя и сестри. Засега между васъ азъ знаа само две тройки, които живѣ-

ятъ по закона на любовта. Като се намъри още една тройка, и останалитѣ ще заживѣятъ по този законъ. Имената на тия двойки нѣма да кажа, докато не откриете свещената дума на любовта. Свещени работи има, за които не е време да се говори.

Сега всички трѣбва да работите, да развивате въ себе си кротостъ, смирение, въздържание, любовъ, вѣра, търпение и т. н. Казватъ: Воля нѣмаме, за да постигнемъ тия добродетели. Не, всички имате воля, но трѣбва да проявите добрата, разумната си воля. Всѣко дете има воля. Достатъчно е да пожелае нѣщо, и веднага ще го постигне, но не трѣбва да имате такава воля. Вие не трѣбва да изисквате, да се налагате на Бога, но трѣбва да се молител, Той да направи онова, което намира за добре. Това подразбираме волята на любовта, т. е. изпълнение на волята Божия.

„Богъ царува на небето. Богъ царува въ живота. Да бжде благословено името Му!“

* * *

31. Лекция отъ Учителя, държана на 27 априлъ, 1927 г. София.

ПРИНЦИПИ НА НЪЩАТА.

„Богъ царува на небето. Богъ царува въ живота. Да бжде благословено името Му!“

Размишление.

Мнозина казватъ, че не помнятъ принципа на нѣщата. Когато човѣкъ не помни принципа на нѣщата, това показва, че неговиятъ умъ е заетъ съ много работи.

Сега, представете си, че върху дадена плоскостъ прекарате седемъ прави, успоредни помежду си линии.

А 100 ————— В 100

Въ обикновената геометрия това е проста работа, обаче, въ живата геометрия въпросътъ седи другояче. Тукъ плоскостта AB представя възможности, които се криятъ въ единъ животъ отъ сто години. Началната точка A^{100} представя първата възможностъ за постижение на нѣщо, а крайната точка B^{100} представя последната реализирана възможностъ. Правитѣ линии, които сж перпендикулярни къмъ плоскостта $A^{100} B^{100}$ пъкъ пред-

ставятъ броя на възможноститѣ за постигане на известни стремежи въ даденъ животъ. Тѣзи линии сж сили, които действуватъ въ живота. Какъ мислите, еднакви ли ще бждатъ резултатитѣ на тия сили? Да допуснемъ, че тия линии, т. е. тия сили, на брой седемъ, като седемъ лжча, излизатъ отъ различни точки. Понеже излизатъ отъ различни точки, тѣ ще се различаватъ помежду си. Всѣки лжчъ ще има различно отношение къмъ съзнанието на човѣка. Тѣзи лжчи могатъ да бждатъ мисли, чувства и желанія. Ако сж мисли, всѣка мисълъ първо трѣбва да се трансформира въ желание, а желанието — въ волевъ актъ, т. е. въ действие. И като действие вече, тя приема известна форма. Щомъ знаете това, вие трѣбва да се замислите върху въпроса за образуването на кристалитѣ, за създаването на растенията и животнитѣ. Всѣки трѣбва да помисли, какъ, кога и защо сж създадени кристалитѣ, растенията и животнитѣ. Дълга е историята на тѣхното образуване и създаване.

Ако проследите историята за създаването на растенията, специално, ще видите, че тѣ сж свързани съ човѣка, въ смисълъ, че подържатъ неговия животъ. Обаче, първоначално растенията не сж били създадени за човѣка. Тѣ предшествуватъ човѣка, сжществували сж по-рано отъ него. Въ такъвъ случай, интересно е да знаете, каква е била службата на растенията преди сжществуването на човѣка. Този въпросъ може да се разбере само тогава, когато човѣкъ бжде абсо-

лютно свободенъ отъ дребнавоститѣ въ живота. Следователно, никой човѣкъ, билъ той ученъ, философъ, писателъ, или какъвъ и да е другъ, не може да разбере дълбокия смисълъ на живота, докато се занимава съ дребнавости. Дребнавоститѣ въ живота могатъ да се уподобятъ на бодванията, които произвежда губерката върху ржката на човѣка. Представете си, че нѣкой великъ музикантъ, или художникъ иска да изрази своя гений чрезъ музиката, или чрезъ художеството. Тъкмо дойде до най-важния моментъ, дето трѣбва да представи върха на своята сила, и нѣкой се доближи до него съ губерка въ ржка и го бодне. Какво ще направи този майсторъ музикантъ, или художникъ? Ржката му непременно ще трепне, и важниятъ моментъ ще изгуби своята красота. Музикантътъ ще изсвири своего парче, или художникътъ ще нарисува картината си, но същевременно ще отбележи и ефекта, предизвиканъ отъ бодването съ губерка. Който не разбира това нѣщо, той нѣма да забележи мръдването на ржката на музиканта, или на художника. Обаче, който разбира, той ще забележи и най-малкото отклонение на ржката: той даже ще знае причината, защо и какъ е станало това бодване.

Казвате: Това сж отвлѣчени въпроси, които не ни интересуватъ. — Тѣзи въпроси не ви интересуватъ, докато не сте се натъкнали на тѣхъ. Обачѣ, щомъ се натъкнете, започвате да се запитвате, защо стана така, коя е причината за това, което ви сполетѣ и т. н.

Запримѣръ, нѣкой човѣкъ е духовно добре разположенъ, намира се въ третото небе. Но дойде нѣкой при него, извади губерката си и го бодне. Изведнѣжъ той изгубва разположението си и започва да се запитва: Отде дойде тази губерка? Какво съмъ направилъ, че трѣбваше така да ме нападнатъ? Нали бѣхъ при Бога? Докато разсждавашъ и търсишъ причината за бодването, ще получишъ още две-три губерки. Не усѣщашъ, какъ изгубвашъ разположението си и започвашъ да мислишъ, че доброто ти разположение е резултатъ на нѣкаква илюзия. И наистина, човѣкъ трѣбва да си отговори, защо, следъ като се е качилъ при Бога, губеркитѣ започватъ отлѣво-отдѣсно да го мушкатъ. Причината за това се дължи на факта, че докато стигнете до Бога, вие ще минете презъ известни области въ природата, дето силитѣ не сж още организирани, вследствие на което не се подчиняватъ на Великия Божи законъ. Колкото възвишени да сж мислитѣ и чувствата на човѣка, веднѣжъ минава презъ тѣзи области, той неизбежно ще изпита острието на губерката. Представете си, че вие обличате новата си дреха, която сте шили за Великъ-денъ, и при хубавъ слънчевъ день излизате на разходка. Обаче, внезапно небето се замъглява и започва да вали дъждъ. Мислите ли, че дъждовнитѣ капки ще се загрижатъ за вашитѣ нови дрехи? Ни най-малко. Дъждътъ ще намокри дрехитѣ ви на общо основание. Че ще бъдете недоволни, че ще ви се каратъ въ къщи, дъждътъ не иска да знае за това. Той

ще си вали и ще намокри всичко, каквото срещне на пътя си. Такова нѣщо представятъ неорганизиранитѣ сили въ природата; тѣ не искатъ да знаятъ, причиняватъ ли нѣкому пакости, или не.

Следователно, има сжщества въ природата, които ни най-малко не се интересуватъ за нашитѣ мисли и чувства, както и за нашитѣ идеали. Нѣкой ученъ е работилъ цѣли 20 години върху известна теория, но дойде едно отъ тия сжщества, бодне го съ губерката си, причини му нѣкаква сериозна болка, и той забравя своѣта теория. Другъ ученъ открилъ нѣщо важно въ науката, но едно отъ тия сжщества го спъне нѣкжде, и той падне, удари силно главата си и забравя всичко, каквото е работилъ. Защо тѣзи учени забравятъ, какво сж работили? Защото онзи, който е създавалъ теорията, или онзи, който е откривалъ нѣщо, е напусналъ това тѣло. Какво показва това? Това показва, че много сжщества влизатъ въ главитѣ на хората, диктуватъ имъ разни идеи, заставятъ ги да работятъ върху разни въпроси и, въ края на краищата, си заминаватъ. Не е лошо това, но истински ученъ е онзи, който знае имената на тия, които сж го вдъхновявали да работи, които сж му диктували да пише върху различни научни въпроси. Казватъ за нѣкой ученъ, че е голѣмъ авторитетъ въ науката. За другъ казватъ, че не е авторитетъ въ науката. Съгласенъ съмъ съ васъ, но и вие трѣбва да бъдете последователни. Запитайте вашия авторитетъ, знае ли, кой го заставя да пише?

Познава ли кое същество го вдъхновява въ работата му? Ако нищо не знае по това, той не е никакъв авторитетъ.

Сега, ще изясня тази идея съ единъ примѣръ отъ живота. Срѣщате единъ беденъ, нещастенъ човѣкъ, безъ авторитетъ предъ хората, и му удряте една плесница. Той се обижда, иска да ви даде подъ сждъ, но нѣма срѣдства. Кажете ви нѣкоя обидна дума, и вие му удряте още една плесница. Тогава вие, човѣкъ съ авторитетъ, съ пари въ джоба си, съзнавате, че сте направили грѣшка и казвате: Азъ трѣбва да дамъ на този човѣкъ поне хиляда лева, да му помогна; той е крайно беденъ. Давате му хиляда лева, и съ това изправяте погрѣшката си. Значи, за да покажете своя авторитетъ, въ случая богатството си, вие първо сте си послужили съ една груба мѣрка. Първоначално вашето богатство е било пасивно, а после, следъ дветѣ плесници, е станало активно, изразило се е навънъ. Казвате: Не може ли безъ плесници? Питамъ: какво разбирате подъ думата плесница? Освенъ това, всѣки трѣбва да си отговори, плесницата, която удря нѣкому, съзнателно, волево движение ли е, или несъзнателно? Вие сте наблюдавали, какъ малкитѣ деца нареждатъ картитѣ за игра и образуватъ отъ тѣхъ разни фигури. Понѣкога тѣ ги нареждатъ въ тригълна форма, понѣкога — въ четиригълна, или въ друга нѣкаква форма, но достатъчно е да се вземе една отъ тѣхъ, за да паднатъ всичкитѣ. Какъ мислите, по свободна воля ли падатъ картитѣ? По сѣщия

начинъ човѣкъ трѣбва да си даде отчетъ, какъвъ процентъ отъ това, което мисли, чувствува и върши се дължи на неговото съзнание, какъвъ процентъ — на окръжаващата срѣда, какъвъ процентъ — на живата природа и какъвъ — на Великия Божи Духъ. Подъ думата „окръжаваща срѣда“ се разбиратъ растенията, животнитѣ, хората; отъ друга страна — въздухътъ, свѣтлината, топлината, водата и т. н. Изобщо, всѣко нѣщо, което обикаля човѣка и безъ което той не може, е окръжаваща срѣда. Тѣзи срѣди се различаватъ една отъ друга по степенъта на своето влияние, т. е. по степенъта на своето въздействие върху човѣка.

И тъй, правата А 100 В 100, въ чъртежа, представя пжтя, по който вървите, а успореднитѣ прави представятъ енергии, които идатъ отъ разумния свѣтъ. Вие можете да изчислите, какво влияние упражнява всѣки лжчъ върху живота на човѣка за всѣки даденъ день. Всѣки день енергиитѣ на тѣзи лжчи минаватъ презъ ума, сърцето и волята на човѣка, и по този начинъ упражняватъ известно въздействие върху него. Всѣки новъ день тѣзи енергии минаватъ въ различни гами. Това сж задачи, които ученикътъ трѣбва да решава. Дойде ли до обикновения животъ, той спира тамъ. Въ обикновения животъ нѣма какво особено да се търси и да се очаква. Единъ младъ човѣкъ пише на приятеля си: *Азъ те обичамъ, защото искамъ да обичамъ, безъ да настоявамъ за твоята любовъ. Казвамъ: правъ е този младъ човѣкъ. Принципътъ се*

заклучава въ това: да обичашъ и да не изисквашъ отъ другитѣ да те обичатъ. Обаче, защо трѣбва той да пише това писмо на приятеля си? Не може ли да обича, безъ да изисква отъ приятеля си отговоръ на своята любовъ? Значи, този младъ човѣкъ се е намиралъ подъ влиянието на закона на необходимостта. Да напише писмото, това не зависѣше отъ неговата съзнателна воля. Написването на писмото представя падане въ живота. Докато не бѣше написалъ писмото, той бѣше на покрива отгоре, и отъ него зависѣше, да се хвърли отъ покрива, или да не се хвърли. Писането вече е единъ несвободенъ актъ. Това значи, че писмото се пише безъ волята на човѣка. Който пише писмо съ такова съдържание, той пада. Това е научно обяснение. Щомъ падне, той ще се контузи нѣкъде. Но следъ това пѣкъ ще дойде подскачане. Ако на такова писмо не се отговори, знайте, че то не е хубаво написано; отъ единия до другия край е фалшиво. Следъ това пѣкъ ще съжалявате, че сте написали писмото. Ще съжалявате, разбира се, защото сте се хвърлили отъ високо.

Ако не разбирате дълбокия смисълъ на това нѣщо, вие ще изпаднете въ друга крайностъ и ще кажете: Тогава не трѣбва да пишемъ никакви писма. — Не, искате или не искате да пишете, това не зависи отъ васъ. Щомъ напишете едно писмо, ще признаете въ себе си, че сте паднали не по своя воля. Защо? Защото едно сте писали, а друго излиза. Поемътъ се вдъхнови, напише нѣщо и казва:

Азъ написахъ това стихотворение. Не, той не говори истината. Той е възприелъ една чужда идея, която предава за своя. Това е заблуждение. Да се заблуждава съ обикновено съзнание човѣкъ, това е въ реда на нѣщата, но ученикътъ, който търси пътя на Божествената Любовъ, Мъдростъ и Истина, не трѣбва да се заблуждава. Той трѣбва да търси други методи за работа и приложение. Ученикътъ трѣбва да разбира своитѣ състояния, да бжде господарь на своитѣ движения. Ако клати главата си нагоре-надолу, безъ да съзнава, защо прави това, той пада. Ако се съмнява, ако се обезсърдчава, ако е недоволенъ отъ живота си, той пада. Следователно, всѣки моментъ въ живота си, човѣкъ трѣбва да знае, де се намира и какво го очаква. Нѣкой казва: Не падамъ само азъ, всички хора падатъ. — За тебе е важно, като паднешъ, колко ще се контузишъ. Всѣко падане носи свои послѣдствия. Вие знаете, че празни пространства въ природата не съществуватъ. Следователно, дето паднете, вие все ще предизвикате нѣкакво сътресение, заради което непременно ще ви държатъ отговорни. Кой би желалъ да хвърли нѣкой човѣкъ отъ къщата му, само затова, че се оплаквалъ отъ живота си? Всѣки знае, че за такава постъпка ще носи голѣма отговорностъ. Тѣй щото, както човѣкъ носи отговорностъ за своето физическо падане, така сжщо той носи отговорностъ за своитѣ паднали мисли, чувства и желання. Споредъ окултиститѣ, този законъ

е единъ и сжщъ и за физическия, и за духовния свѣтъ.

Сега, като говоря за падането на човѣка, имамъ предъ видъ мощнитѣ сили въ него, съ които може да работи, да се противопоставя на всѣко падане. Падашитѣ мисли вървятъ въ посока, въ която хората се движатъ, вследствие на което и тѣ падатъ, като сжщевременно се контузватъ нѣкжде. Отъ жгъла на падането на известна мисль зависи и контузуването, което тя произвежда върху човѣшкия мозъкъ. Ако се съмнявате въ тази идея, направете следния опитъ: вземете при себе си само за единъ месецъ нѣкой нервенъ човѣкъ и наблюдавайте влиянието, което той ще укаже върху васъ. Въ това отношение, вие не трѣбва да се заблуждавате, да мислите, че сте много устойчиви. И светии, и пророци сж изгубвали равновесието си. Пророкъ Илия изгуби равновесието си отъ една жена само. Той имà сила да избие 400 пророци въ Израиль, а когато предъ него се яви една жена, той се уплаши и избѣга. Ако пророкъ Илия, известенъ съ своята смѣлостъ и решителностъ, се уплаши отъ една жена и изгуби равновесието си, мислите ли, че вие ще бждете по-смѣли отъ него? Колко пжти и вие, като пророкъ Илия, сте се отклонявали и се отклонявате отъ живота си! Съ тѣзи отклонения вие пакостите на себе си, а не на хората. Всички хора сж наредени като атомитѣ и молекулитѣ, между тѣхъ винаги оставатъ празни пространства. Следователно, никой не може да напакости

на душата на човѣка, но може да напа-
кости на тѣлото му. Тази пакостъ се предиз-
виква отъ влиянието, което хората 'си указ-
ватъ единъ на другъ, чрезъ своитѣ ми-
сли, чувства и чрезъ своята воля. Иначе,
като души, тѣ сж абсолютно свободни, неза-
висими единъ отъ другъ. Въ това отношение,
по-напредналитѣ ученици трѣбва да даватъ
примѣръ. Да живѣете като души помежду
си, това е задача, която всѣки ученикъ трѣб-
ва да разреши. Трудна задача е, но постижима.

Питамъ: споредъ васъ, кой е правиятъ
пътъ? Ще кажете, може би, че възходящиятъ
пътъ е правиятъ. Така е, но възходящитѣ ли-
нии претърпяватъ известно отклонение, а де-
то има отклонение, тамъ има и падане. За
да се избегнатъ тѣзи отклонения, съзнанието
на човѣка трѣбва да бжде абсолютно будно,
да може предварително да разбере, какво носи
всѣка мисль въ себе си. Като знае това, той ще
може да я отхвърли, или приеме, преди още
да е достигнала до него. Отъ днешния мо-
ментъ, той мѳже да опредѣли, какво ще го
сполети следъ нѣколко седмици, месеци или
години. Това всѣки може да постигне, но из-
исква се работа, усилия, трудъ.

Една сутринъ трѣгвамъ на екскурзия съ
нѣколко души. Вървимъ по пътя, и по едно
време ги запитвамъ: какъ мислите, оти-
шълъ ли е нѣкой преди насъ на плани-
ната? — Да, преди насъ сж минали двама
души. — Отде познахте? — Виждаме две раз-
лични стѣпки. — Мжже ли сж били, или же-
ни? Едни казваха, че стѣпкитѣ сж мъжки;

други казваха, че стъпките били женски. Обаче, положително никой не можѣ да опредѣли, какви сѣ стъпките. Азъ мълча, нищо не казвамъ. Като се качихме на планината, никой нѣмаше тамъ. Значи, предположенията не излѣзоха прави. По стъпките азъ познахъ, че преди насъ е миналъ единъ селянинъ, придружаванъ отъ кучето си. Премълчахъ, обаче, защото искахъ всѣки самъ да отговори на въпроса и после да провѣри, доколко вѣрно е позналъ.

Казвамъ: *както всѣка стъпка на човѣка има своя форма, така и всѣка мисль има свои качества. Колкото многобройни да сѣ мислитѣ, всѣка мисль има свои специфични качества, по които се различава отъ другитѣ. Въ съзнанието на всѣки човѣкъ влизатъ съответни мисли, отъ които зависи неговото бъдеще. Като знаете, че сега градите вашето бъдеще щастие, вие трѣбва да сте внимателни къмъ мислитѣ, които допускате да взиматъ участие въ градежа на съзнанието ви. Нѣкой е нещастенъ, боленъ по причина на това, че органитѣ, съ които си служи, не сѣ здрави. Ако силата на обонянието ви се увеличи нѣколко пѣти повече, отколкото е сега, вие не бихте могли спокойно да се движите между хората. Лоша, неприятна миризма излиза отъ тѣлата на съвременнитѣ хора. Ако и зрението ви се увеличи нѣколко пѣти повече, отколкото е било досега, ще забележите, че отъ очитѣ на всички хора излизатъ неприятни, тъмни лѣчи, които сѣ въ състояние да напакостятъ на всѣки, къмъ когото сѣ

насочени. Това сж червени пламъци, подобни на тѣзи на нѣкоя нагорещена пещъ, въ която се пекатъ керемиди. Вие влизате въ Школата болни, искате да се лѣкувате. Не трѣбва да бжде така. Вие трѣбва да влѣзете въ Школата здрави, да учите. Който иска да учи, той трѣбва да бжде свободенъ отъ всѣкакви влияния, отъ всѣкакви ограничения и спънки. Вие изживявате свѣта въ себе си, и затова не можете да бждете свободни.

Казвате: отъ толкова години вече следваме този пѣтъ, нищо ли не сме научили? — Ако вървите както сега, и хиляда години да следвате въ Школата, ще останете съ това, което сега знаете. Разликата между сегашното и тогавашното ви знание ще се заключава само въ това, че ще промѣняте букваритѣ. Все буквари ще учите, но отъ различни автори, т. е. съ различни имена. Какво особено ще научите отъ тия буквари? Сто пѣти наредъ да четете букваря, все едно и сѣщо нѣщо ще срещнете въ него. Ученикътъ, който е влѣзълъ въ училището, трѣбва да минава отъ отдѣление въ отдѣление, отъ класъ въ класъ, нѣма защо съ години да седи все въ първо отдѣление. Значи, ученикътъ трѣбва всѣки день да придобива по нѣщо ново. Срѣщате нѣкой вашъ приятель и казвате: Познавамъ приятеля си. — Колкото и да го познавате, все има нѣщо ново, и то нѣкоя добра чѣрта въ характера му, която днесъ трѣбва да откриете. Сѣщо така и той трѣбва всѣки день да открива по една добра чѣрта въ вашия характеръ. Само при това

положение, и вие, и той сте придобили нѣщо въ живота си. Не можете ли да откриете нѣ-
 коя добра чѣрта въ вашия братъ, или прия-
 тель, вие нищо не сте постигнали. По право,
 можемъ да кажемъ, че вие сте изгубили вре-
 мето си. Станете ли сутринъ, потърсете и въ
 себе си нѣкоя добра чѣрта, която до вчера
 не сте познавали. Какво правите вие? Щомъ
 станете, започвате да се оплаквате: Тази
 вечеръ не спяхъ добре, защото съседитѣ се
 караха, или защото бълхи ме хапаха. Нѣщо
 не съмъ разположенъ, не ми се работи, не
 ми се живѣе и т. н. Не, изпаднете ли въ не-
 разположение на духа, започнете да разми-
 шлявате, защо бълхитѣ сж ви безпокоили.
 Като се вдълбочите въ себе си, ще видите,
 че причината на неразположението ви, както
 и причината за безпокойствието, което бъл-
 хитѣ сж ви създали, се дължи на факта, че
 е трѣбвало да се молите презъ нощта, да
 прекарате повече въ размишление, а не въ
 сънъ. Ще кажете, че трѣбва да се почивате.
 Така е, и почивката е нужна, но въ Индия,
 въ Китай, въ Япония, въ Америка, въ Герма-
 ния, въ Франция, па и въ цѣлия свѣтъ, има
 адепти, които прекарватъ цѣлъ животъ поч-
 ти безъ сънъ. При това положение, тѣ сж
 по-бодри, отколкото хората, които спятъ по
 осемъ часа на день. Сънътъ е изключително
 положение въ живота на човѣка. Когато нѣ-
 ма какво да прави, човѣкъ спи. Вечеръ, като
 започне да мисли, вижда, че не може да раз-
 реши задачитѣ на живота и неусѣтно заспива.
 Въ този смисълъ, сънътъ на съвременнитѣ хо-

ра не е нищо друго, освенъ прекъсване на съзнанието. Когато съзнанието не е будно, човѣкъ заспива. Понеже съзнанието на ангелитѣ, на адепититѣ, на великитѣ духове е всѣкога будно, тѣ не спятъ, т. е. тѣхниятъ сънъ не е като този на хората.

И тъй, главната мисълъ, която трѣбва да остане въ умоветѣ ви, е всѣки день да откривате въ себе си по една нова чѣрта, която Богъ първоначално още е вложилъ въ душата ви. Не можете ли да откриете такава чѣрта въ себе си, вие се лишавате отъ благата на живота. Казвате: Добре е човѣкъ да чете различни книги, тамъ да намира силни характери. — Отъ мое гледище, това не е необходимо. Който пише романи, или нѣкакви драми, той се излага на редъ падения. Запримѣръ, въ романа „Клетниците“ отъ Викторъ Хюго, главниятъ герой, Жанъ Вължанъ, представя самия авторъ. Лицето Жанъ Вължанъ не се срѣща въ живота. И Толстой, въ своитѣ романи „Война и миръ“ и „Възкресение“ сжщо така описва себе си. Като четете тия романи, вие казвате: Тукъ се изнасятъ велики истини. Не, това още не сж велики истини. Безъ да искатъ, авторитѣ на тия романи сж скрили малко истината. Не е лесно да се изнесе истината. Пъкъ и всѣки не познава истината. Запримѣръ, нѣкой прави известни движения, безъ да разбира тѣхното значение. Всѣко движение е на мѣстото си само тогава, когато е въ съгласие съ законитѣ на природата.

Единъ господинъ вика „приятеля си съ

пръстъ. Последниятъ се обидилъ, защо го ~~викатъ~~ съ пръстъ. Наистина, първиятъ е трѣбвало да отиде при приятеля си и да му каже, каквото иска. Значи, да извикашъ приятеля си съ пръстъ, да дойде при тебе, днесъ се счита за обидно. Защо? Защото, като не знаятъ значението на показалеца, хората сж изопачили това движение. Благородни работи върши този пръстъ, но за онзи, който не знае неговата служба, той не трѣбва да се движи, да служи като знакъ за извикване на човѣка. Нагоре изправенъ, показалецътъ представя колъ, на който може да се набодe нѣщо. Надолу поставенъ, той изразява нѣщо приятно, благородно. Следователно, да викате човѣка съ единия си пръстъ само, това представя цѣла анархия. И съ петътъ пръста на ржката си не можете да извикате човѣка. За да извикате нѣкой човѣкъ, да дойде при васъ, вие трѣбва да отворите и дветъ си ржце и да съсрѣдоточите къмъ тѣхъ ума, сърцето, душата и духа си. Това подразбира истинско отношение на приятели. Въ приятелскитѣ отношения, като актъ между души, цѣлиятъ човѣка, трѣбва да вземе участие, и по външна форма, и вътрешно, по умъ, сърце, душа и духъ. Това всѣки трѣбва да знае, защото всѣко движение, което човѣкъ прави, указва известно въздействие и върху самата природа. Най-малкото помръдване на показалеца, напимѣръ, се отразява въ цѣлата природа. Вълнитѣ, които изтичатъ отъ този пръстъ, ще направятъ едно кръгосвѣтно движение и, въ края на край-

щата, пакъ ще се върнатъ къмъ човѣка; отъ когото сж излѣзли, съ една придобивка, въ добъръ или въ лошъ смисълъ. Като знаете това, вие трѣбва да бждете внимателни въ своитѣ движения.

Сега, пакъ ще се върнемъ къмъ въпроса за мислитѣ, които падатъ върху плоскостъта $A_{100} B_{100}$ въ видъ на лъчи. Чрезъ тѣзи мисли, разумнитѣ същества отъ невидимия свѣтъ изпращатъ своитѣ добри желанія къмъ хората, но ако не намѣрятъ добра почва за своето развитие, тѣ се отклоняватъ и се връщатъ пакъ тамъ, отдето сж излѣзли. Всѣка мисълъ, която не може да намѣри съответна почва за развитието си, се връща обратно къмъ своя източникъ. Тази е причината, заради която, при голѣмото богатство, при голѣмото изобилие и благословение, което Богъ изпраща на земята, повечето хора сж бедни, отколкото богати. Апостолъ Павелъ, наприкладъ, казва, че е ходилъ на третото небе, видѣлъ свѣтли, необикновено красиви нѣща, разбралъ смисъла на живота, но въпрѣки това, къмъ края на своя животъ, той стана патриотъ, искаше да спаси еврейския народъ. Не, патриотизъмътъ не спасява хората. Той не е Божествена проява, но е човѣшко чувство. Какво разбирате подъ думитѣ „патриотизъмъ, отечество, бащинъ домъ“? Когато отиде при Бога, само тогава човѣкъ ще разбере истинското значение на тия думи. И следъ като ги разбере, тогава ще може да ги приложи въ живота си.

Главната мисъл, която трѣбва да остане въ ума ви отъ тазвечерната лекция, е че трѣбва да имате любовъ къмъ истината. Като ученици, любовта ви къмъ истината е слаба. Дойде ли въпросъ до истината, тя не може да се разглежда двусмислено. Не може да кажете, че еди-кой си е по-истинолюбивъ отъ другъ. Истината е една, въ нея не може да има степени. Да обичате истината, това значи цѣлото ви същество да е ангажирано съ нея. Който обича истината, той лесно се справя съ мъжнотиитѣ въ живота. Слабата страна на хората се дължи не толкова на отсъствието на любовта въ тѣхъ, колкото на това, че нѣматъ любовъ къмъ истината. Любовта е снизходителна къмъ грѣшкитѣ, къмъ слабоститѣ, къмъ нечистотата на човѣка. Истината, обаче, е строга, неумолима. Истината не търпи невежество, безсилие, хилавостъ, нечистота, и въ това, именно, седи нейната красота. Следователно, слабиятъ да отиде при любовта; невежиятъ — при мъдростта; който търси справедливостта — при правдата; който иска да бжде съвършенъ — при истината. По този начинъ човѣкъ ще познае себе си, ще познае и силата на нѣщата.

Често ние правимъ екскурзии, и като минаваме презъ селата, кучетата понѣкога ни лаятъ, понѣкога не ни лаятъ. Когато нѣкое куче ви лае, трѣбва да търсите причината, защо ви лае. Ако намѣрите причината въ себе си, кучето ще престане да ви лае. Ако не я намѣрите въ себе си, тогава, може би

кучето се оплаква отъ положението си. Ако и това не е причина, кучето може да ви лае, защото е гладно. Тогава не остава друго, освенъ да му дадете хлѣбъ. Дадете ли му веднѣжъ хлѣбъ, повече нѣма да ви лае. Отъ последния случай се вижда силата на хлѣба, силата на Словото Божие, което носи свѣтлина за съзнанието. Следователно, отъ всички се изисква любовъ къмъ истината. Не е въпросътъ да се критикувате, да се самоосжждате, но трѣбва да прилагате, за да се освободите отъ утайкитѣ, отъ наслояванията на миналото.

Сега, за десетъ седмици ще ви дамъ една задача. Желателно е всички да направите тази задача. Тя се състои въ следното: отъ месецъ май, до половината на месецъ юли, всѣки день, когато вали дъждъ, ще се излагате на дъжда, докато добре ви намокри. Които отъ васъ сж чиновници, тѣ ще използватъ дъжда презъ онѣзи часове, когато не сж на работа. Щомъ завали дъждъ, тѣ могатъ да излѣзатъ на двора, или да отидатъ до нѣкой дюкянъ, подъ предлогъ, че трѣбва да свършатъ нѣкаква работа. Ще вървятъ полека, за да може дъждътъ да ги намокри добре. Следъ това ще се върнатъ дома си, ще изтриятъ тѣлото си съ чиста, суха кърпа, ще се преоблѣкатъ съ сухи дрехи, ще изпиятъ една-две чаши гореща вода и ще отидатъ на работа. Онѣзи пъкъ, които сж свободни, нека използватъ дъжда на всѣко време, като правятъ тия бани така, че никой да не забележи: ще отидатъ до нѣкой свой познатъ, или ще работятъ нѣщо въ гра-

дината си. Изобщо, всѣки трѣбва да изпълни задачата внимателно, безъ шумъ, безъ много говорене, за да види, какви резултати ще има. Когато опитате доброто въздействие на дъжда върху организъма си, можете да разпратите и на ближнитѣ си, да имъ препорѣчвате дъжда като методъ за лѣкуване. При това, като се излагате на дъждъ, добре е вътрешно да пѣте. Въ този случай, пѣнието подмладява човѣка, Благословение е дъждътъ. Дъждовнитѣ бани, които ще направите въ продължение на десетъ месеца, струватъ повече отъ всѣкакви минерални бани. Голѣма енергия се крие въ дъждовнитѣ капки. Тѣ се отразяватъ благотворно върху нервната система и върху много хронически болести въ човѣшкия организъмъ. Азъ наричамъ дъждовнитѣ бани „бани на ангелитѣ“. Като правите банитѣ си, ще се молите на Бога да ви очисти чрезъ тѣхъ и ще благодарите за благословението, което Той ви изпраща отъ небето. Както дъждовнитѣ капки измиватъ човѣка отвънъ, така Божието благословение изчиства сърцето и ума му, като внася въ него животъ, сила и здраве. Който умѣ правилно да възприема енергията на дъждовнитѣ капки, той се е домогналъ до онази първична материя, която алхимицитѣ сж търсили. Като правите тия бани, ще видите, какъвъ здравъ сънъ ще имате.

Казвамъ: човѣкъ трѣбва да се свърже съ природата, разумно да използва нейнитѣ сили. По този начинъ той ще дойде до вътрешното разбиране на днитѣ, месецитѣ и годинитѣ. Той ще започне да разбира, какво

Богъ е вложилъ и влага въ всѣки новъ день и ще може да се ползува отъ него. Въ Библията е казано нѣщо за днитѣ, но то не е достатъчно. Първиятъ день, напримѣръ, недѣлята, деньтъ на слънцето, не е день на почивка, но е день на животъ, день на възкресение. Той е день на любовъ къмъ истината. Следователно, започнете съ този день.

И тъй, отъ първи май ще започнете упражнението и ще си запишете, кой день сте го започнали и въ колко часа. При всѣка последователна баня ще отбелязвате деня и часа. Ще седите на дъжда около 15—20 минути, а може и повече, споредъ силата на дъжда. Що се отнася до простуда, да нѣмате абсолютно никакъвъ страхъ. Невъзможно е човѣкъ да се простуди презъ май, юни и юли. Презъ тѣзи месеци природата е пълна съ животъ. Съ това упражнение ще се опита геройството ви, доколко можете да издържате. Който не иска да прави упражнението, той може да бжде свободенъ, но ще остане хилавъ, слабъ. Дъждътъ ще внесе свежестъ, прѣснота въ организъма. Изобщо, човѣкъ трѣбва да прави много упражнения, за да отвори поритѣ на тѣлото си и да диша не само чрезъ дробоветѣ си, но и чрезъ цѣлата кожа.

„Богъ царува на небето. Богъ царува въ живота. Да бжде благословено името Му!“

*

32. Лекция отъ Учителя, държана на 4 май, 1927 г. София.

СЪДЪРЖАНИЕ:

	Стр.
1. Възможни постижения	3
2. Силнитѣ течения , . .	27
3. Спасителни положения	52
4. Малкиятъ поводъ	78
5. Съпротивление, напоръ и стремежъ .	102
6. Начъртаниятъ планъ	125
7. Една стѣпка	138
8. Посоки и възможности	147
9. Забравената дума	161
10. Принципи на нѣщата	192